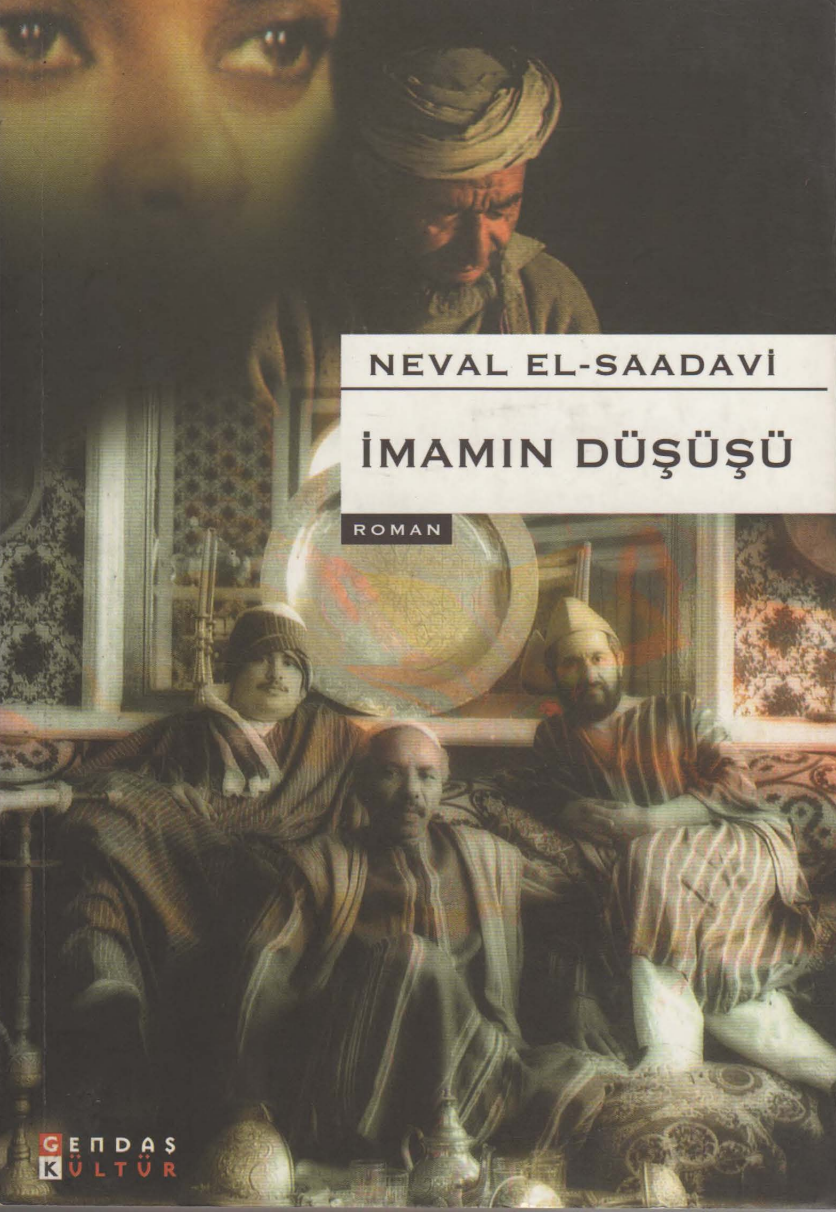

NEVAL EL-SAADAVİ

İMAMIN DÜŞÜŞÜ

ROMAN

GENDAŞ KÜLTÜR

NEVAL EL-SAADAVİ

Uluslararası üne sahip Mısırlı kadın yazar ve feminist. Kahire'de psikiyatri eğitimi gördükten sonra Mısır'ın çeşitli şehir ve köylerinde doktorluk yaptı. Mısır'da sağlık eğitimi direktörü oldu, kadınların sünnet edilmesine karşı yazıları onu giderek artan bir şekilde mücadele ve kavgaların odağı haline getirdi. Mısır'da tabu sayılan konular üzerine yazdığı 'Kadın ve Seks' adlı kitabı 1972'de yayımlandı. Aynı yıl siyasal yazıları nedeniyle işinden uzaklaştırılmış, yıllarca hapiste kalmış ve ölüm cezasına karşı mücadele etmiştir. Saadavi'nin çeşitli romanları ve Arap dünyasındaki kadınlar hakkındaki incelemelerinin birçoğu dünya dillerine çevrilmiştir.
Kitaplarından bazıları; *Sıfır Noktasındaki Kadın* 1957 (Metis), *Kahire Saçlarımı Geri Ver* 1957 (Everest), *Tanrı Nil Kıyısında Öldü* 1985 (Belge), *Arayış* 1985, *Hapisteki Kadınlardan Anılar* 1994, *Petrol Diyarında Aşk* 2000 (Everest), *Kadının Cennette Yeri Yok* (Everest), *İmamın Düşüşü* 2002 (Gendaş Kültür).

GENDAŞ KÜLTÜR

The Fall of the Imam

© NSagi Books, 2002.
© Onk Ajans aracılığı ile GENDAŞ A.Ş., İstanbul 2003.
Yeni Seri: 395
Dünya Edebiyatı: 69

Genel Yayın Yönetmeni: Adnan Özer
Editör: Zerrin Yılmaz

Kapak Tasarımı: Nevruz Kıran

Birinci Baskı: Mayıs 2003
ISBN 975-308-524-9

Kapak, iç baskı ve cilt: Kaya Matbacılık (0212) 656 62 20

Gendaş A.Ş., Çatalçeşme Sk. No: 19 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 512 33 86 - 512 94 67 (Pbx) Faks: 520 82 12
e-posta: gendas@ixir.com

NEVAL EL-SAADAVİ

İMAM'IN DÜŞÜŞÜ

İngilizceden Çeviren:
GÜLDEN DEDEAĞAÇ

Bu romanı,

unutamadığım dört kadına;
İranlı Şehribanu Şiraz,
Sudanlı Fatima Tacıser,
Lübnanlı Colette Itani
ve Mısırlı İtidal Mahmud'a

çektikleri bütün acılar,
göğüs gerdikleri bütün zorluklar için...

ve hâlâ çocukluk çağındaki,
gençlik çağındaki
tüm kızlara ve erkeklere adıyorum.

Neval el-Saadavi

Yazarın Önsözü

Çocukken Allah'ı rüyalarımda görürdüm. Adil bir insanın, annemin yüzüyle görünürdü bana. Veya babama benzerdi ve sevecen bir yüzle bakardı. Okul arkadaşım Fatima Ahmet de rüyalarında Allah'ı görürdü. Onun rüyalarındaki yüz babasının, bazen de amcasının yüzüydü. Gaddar, hak tanımaz bir insanın yüzü.

Allah'ın yüzünün bütün çocuklara göründüğünü keşfettim. Çoğunlukla annelerine, bazen de babalarına benziyor. Allah'ın yüzüyle ilgili sorun, çocukların ve büyüklerin gözlerinin onu görememesi. Allah sadece uyuduğumuzda görünüyor ve çehresi bize en yakın olan kişiye benziyor.

Bu öyküyü öğrencilik dönemlerimde genç bir kızken yazmaya çalıştım ancak bütün çabalarım boşunaydı. Fikir, karakterler ve izlenimler aklımdaydı. Her şey o kadar canlıydı ki! Yine de bunları anlatacak sözleri bulamadım. Bu öykü o günden bu yana benimle birlikte yaşadı, adımlarımı takip etti. Son on yıl boyunca bana hiç rahat vermedi. Uyanık olduğum zamanlar, hatta uyuduğumda bile karakterler gözlerini dikip bana bakıyordu. Eğer ülkemde ya da yurtdışında seyahat ediyorsam daima orada oluyorlardı, nereye gitsem beni seyrediyorlardı. Gardiyanları tarafından tecavüze uğrayan 'küçük kızının' hikâyesini bana anlatan İranlı Şehribanu Şiraz'la tanıştığımda oradaydılar. Beni

'Uzuvları Kesilen İnsanlar Cemiyeti'ni ziyarete götüren ve böylece şeriat emriyle elleri bileklerinden kesilmiş oğlunu ve arkadaşlarını görmemi sağlayan Sudanlı Fatma Tacıser'le birlikte oradaydılar. İtidal Mahmud ve Mısırlı başka genç kızlarla bir hapishane hücresinde geçirdiğim üç ay boyunca oradaydılar.

Sarığından veya subay kasketinden başının bir bölümü görünen yöneticilerden birinin tanıdık yüzünün fotoğraftan bana bakışını veya uyurken rüyamda gözlerinin beni seyredişini her gördüğümde bu öykü içimi titretiyordu. Lübnan'a her gidişimde Allah Partisi (Hizbullah) ve ona taraftan karşılık veren Şeytan Partisi'nin (Hizb al-Shaitan) bombalarım duyduğum her an benimle birlikte yaşadı. Benimle birlikte Mekke'ye gidip duvardaki 'Rahman'ın Misafirleri Hoş Geldiniz' yazısını okurken benim yanımda durdu ve duvarın arkasındaki erkek çocuğu gibi ince uzun kızın üzerine doğru eğilip kollarım ona saran ve elleriyle Şeytan'ı çağıran adamı gördü. Köyüm Tahla'yı her ziyaret edişimde bana eşlik ederek köylü kadın akrabalarımın kuru yüzlerine merakla baktı. Bir erkeği öldürdükleri için Kanatir Hapishanesi'nde müebbet cezalarını çeken veya bir hastane yatağında yatan ya da tıp fakültesinin morgunda uzanan ya da Ürdün ve Filistin kamplarında ya da Kanal Bölgesi'ndeki savaş cephesinde etrafıma toplanan kadınların yüzlerinden bana bakıyordu. Radyasyonlu sütlerle beslenen, radyasyon endişesiyle veya daha kötüsü aydınlık korkusuyla ağır ağır ölen çocukların ıstıraplı çehrelerinde, siyah peçeye bürünmüş kızların yüzlerindeki korkuda veya Kurban Bayramı'nı kutlayan, seçim ya da referandum için sıraya giren, ruhani seanslara ya da cin kovma törenlerine katılan, Bakire Meryem'in gökten inişini seyreden, Mısır asıllı Hıristiyanlar Müslüman kızların üzerlerine toz püskürttüklerinde elbiselerinde oluşan haçları duyan, gece bir kilisenin kubbesini yalayan ya da bir caminin minaresine tırmanan aç

alevlere bakan insanların yüzlerindeydi.

Bu öykü her zaman benimleydi. Karakterler beni rahat bırakmıyordu. Yine ne zaman yazmaya otursam bir civa gibi parmaklarımdan kayıp gidiyordu. Karakterler içerisinde en çapraşık, en anlaşılması zor olanı İmam'dı. Vur kaç taktikleri kullanıyor, bana yaklaşmasıyla dikkate değer bir hızla geri çekilmesi bir oluyordu. Kişiliğine ve özelliklerine bir nebze olsun yaklaştığımda hemen kaçardı. Eğer geri çekilip uzakta kalırsam yavaşça sokulurdu. Resmi muhalefetin temsilcisinin karakteri de çok aldatıcıydı. Bir keresinde onu dışlamamın daha iyi olacağına karar verdim. Fakat İmam onun yokluğunda demokratik bir dokunuş bulunmayacağından korktu ve onu tutup resmin içine doğru çekti.

Kızların ve kadınların karakterleri çok daha kararlıydı. Fakat Bintullah'ın ismi beni oldukça endişelendirdi ve geceler boyunca uyutmadı. Ona farklı bir isim bulmaya çalıştım. Bu isim çok kutsal bir şeye hürmetsizlik ediyor, kutsalların kutsalını bozuyor gibi geldi bana. Bir kız Bintullah gibi hürmetten yoksun bir ismi taşımaya nasıl cesaret edebilirdi (üstelik babasız bir çocuk taşımaya da cesaret ediyordu)? Hıristiyanlık bir erkeğin, İsa Mesih'in Tanrı'mn Oğlu olarak çağrılmasına izin veriyordu. Fakat kimse Bintullah yani Tanrı'mn Kızı ismini duymamıştı. Fakat bir gün, tam romanın ortasındayken genç kız bana bir soru sordu: Eğer ben Bakire Meryem olsaydım ve bir erkek yerine bir kız çocuk doğursaydım ne olurdu? O kız İsa Mesih olur muydu?

Bu durum Bintullah ismini başka bir isimle değiştirmemi zorlaştırdı. Bunun yanı sıra, doğduğu andan taşlanarak öldürüldüğü ana kadar insanlar onu hep Bintullah ismiyle çağırmıştı. Ardından kum ve taşlar üzerinde yüzükoyun, cansız bir vücut olarak yatarken benim ona rastladığım gün geldi. Onu hayatımdan uzaklaştırmaya, unutmaya karar verdim. Bu şekilde devam edemezdi. İsimlerin, karakterlerin, olayların beni devamlı zorla-

dıkları bir hikâyeyi nasıl yazabilirdim? Vazgeçmek en iyisiydi. Fakat bu kararı aldığımda çok tuhaf bir şey oldu. Kendi yollarına gidecekleri yerde bütün karakterler geri gelip serbest iradeleriyle kendilerini bana teslim etti. Kâğıtlarımın önüne tekrar oturur oturmaz satırların üzerinde kendi kendilerine hareket etmeye ve öykülerini yazmaya başladılar. Onların kişisel ve toplumsal hayatlarına karışmam gerekmiyordu, ancak saygı duyduğumuz insani değerleri ihlal etmelerini veya kutsal olanlara hürmetsizlik kabul edilecek kelimeleri kullanmalarını önlemek için ara sıra karışmak gereğini duydum. Bu özellikle İmam için gerekliydi. Başka her yerde yapmış olduğu gibi benim öykümde de mutlak bir güç kullanmasına izin veremezdim. En azından benim romanım söz konusu olduğunda biraz serbestlikten hoşlanacağımı, İmam üzerinde biraz kontrol uygulayacağımı ve istediğini yapmasına izin vermeyeceğimi söyledim kendime.

Nawal El-Sadawi
Şubat 1987, Kahire

Araştırmanın Başı

Kurban Bayramı'nın akşamıydı. Bütün gece kovaladıktan sonra beni yakaladılar. Bir şey sırtıma vurdu. Ardıma düşmüş köpeğimle koşarak karanlıkta annemi arıyordum. Arkama bir şey çarptı. Onlara doğru döndüğümde korkmuş balıklar gibi yok oldular. Onlar güneşe bakamazlar, onun ışığına tahammül edemezler. Bütün gün uyuyup gece kalkarlar. Nasıl savaşılacağını bilmezler, şerefleri yoktur, gururları yoktur, sizi daima arkadan vururlar.

Düşmeden önce, harflerin ve kelimelerin solup yok olmaları için henüz zaman varken sordum, Neden her zaman suçluyu salıveriyor ve kurbanı cezalandırıyorsunuz? Ben gencim. Annem bir bakire olarak öldü, ben de öyle öleceğim. Onlar, Sen bir günah çocuğusun ve annen taşlanarak öldürüldü, dediler. Harfler zihnimden silinmeden, aklım bir boşluk haline gelmeden önce onlara, Ben günah çocuğu değilim, ben Bintullah'ım. Yetimhanede beni böyle çağırıyorlardı. Belleğimi kaybetsem bile unutamam. Annemin yüzünü unutamam. Ben doğduktan sonra o düşmanla savaşmaya gitti. Şehit oldu, dedim. Onlar, Annen sadakatin ne olduğunu bilmiyordu, ne ülkemize ne de İmam'a sadıktı. Kâfir olarak öldü ve cehennemde yanıyor, dediler. Ben, Bana hayat veren kan beynimi terk etmedikçe ve belleğimi kaybetme-

dikçe annem hiçbir zaman hain olarak anılmayacaktır. Ben doğmadan önce babam onu terk edip kaçtı, dedim. Onlar, Baban kim olabilir? dediler. Ben, Benim babam İmam'dır, dedim. Çığlık attılar: Tek kelime daha söyleme. Dilini keserler.

Önce dilini kestiler. Diğerleri sonra yapıldı. Çünkü İmam, Allah'ın yasalarına göre yönetiyordu. Zina yapan kadınları taşlayarak öldür. Hırsızlık yapanların ellerini kes. Radyasyonlu süt hakkında söylenti yayanların dillerini kes. Bütün alkollü içki şişelerini, varillerini, fıçılarını nehrin sularına dök.

Kurban Bayramı akşamı İmam'ın casuslarına görünmeden gizlice nehre inip zihinleri bulanana kadar nehrin sularını içerler. Sabah olunca aniden ayılıp vicdan azabıyla dolu kalkarlar, feryat ederek merhamet dilerler, Kurban Bayramı gecesi olduğundan İmam herkesi merhametle affeder. Hapishanelerin, toplama kamplarının kapıları ardına kadar açılır ve ölüler, şehitler, nükleer radyasyon kurbanları, taşlanarak öldürülen kadınlar, sağ ayağı ile sol eli olmayan hırsızlar bu kapılardan dışarıya doğru yürürler.

Salıverilme sırası onundu, ancak İmam'ın casusları tam kaçacakken fark ettiler onu. Ardında köpeğiyle gecenin karanlığında koştuğunu gördüler. Şafaktan hemen önceydi. Sırtına bir şey vurduğunda onları neredeyse atlatmak üzereydi. Yere düştüğünde o soru zihninde yankılandı, Neden her zaman suçluyu salıveriyor ve kurbanı cezalandırıyorsunuz?

Sesleri yavaşça yok oldu. Aklı gece kadar karanlıktı, belleği alfabeden bir harf ya da bir kelime kalmamışçasına tümüyle silinmişti. Geriye sadece annesinin adı kaldı.

Okuyamazlar

Koyu karanlıktı, ne güneşin ne ayın ışıtmadığı donuk bir siyahlık. Aşırı büyümüş sık ağaçların her taraftan kuşattığı bir ormanda gece mi yoksa bulutsuz bir gündüz mü olduğunu anlayamıyordu. Aniden bir nöbetçi veya emniyet amirinin tuttuğu meşalenin pırıltısına benzer zayıf bir ışık belirdi. Kaçan bir vücudun gölgesini bir an için görmeye yetecek bir ışık. Bir hayvan ya da dört ayaklı başka bir şey değildi bu, çünkü gölge iki ayağı üzerinde hareket ediyordu. Ayrıca, belki yuvarlak ve sıkı göğüslerinden veya tanımlanamayan başka bir şeyden, kadın olduğunu fark edebiliyorlardı. Gençti, çok gençti, kemikleri ince, cildi bir çocuğunki gibi pürüzsüz, nehir kumları gibi kahverengiydi, yüzü anlamlı, kocaman açılmış gözlerinin bebekleri en karanlık gecelerden bile daha karanlıktı. Eski zamanlardan bir tanrıça. Çıplak ayakla koşuyordu, bir an bile durmaksızın. Sağ elinde dala benzer bir şey taşıyordu. Vücudu çıplaktı, evreni paylaşan gümüş bir balık gibi parlıyordu, 'ayıbı' gecenin kanatlarının veya koyu yeşil bir yaprağın altında saklıydı.

Şimşek çaktı ve bu onların genç kızın köpeğiyle birlikte gecenin içinde gözden kayboluşunu görmelerine yetti. Ardından her şey yine karanlığa ve sükûnete büründü.

Bir an sonra karanlıkta bir şey kımıldadı, birçok gözün oluşturduğu bir hareket, Emniyet Amiri'nin önderliğinde iri vücutları kıllarla kaplı bir dizi adamın takip ettiği İmam'ın ilerleyen

gözleri. Her biri elinde ya bir taş ya da keskin bir silah taşıyordu. Mümkün olduğunca hızlı koşuyorlar, genç kıza yetişmeye çalışıyorlardı ancak o bir rüzgâr kadar hafifti, bütün adamlardan daha hızlıydı. Bunun yanı sıra üzerinde koştuğu toprağın bütün sırlarını biliyordu. Burası onun doğduğu yerdi. Burası onun öldüğü yerdi. Eğer ciğerlerini kendi toprağının kokusuyla doldurmak için durmasaydı onlardan kaçardı.

Son savaşta yenildiğimizden ve annem öldürüldüğünden bu yana ilk kez evimden cepheye doğru giderken nehir ile deniz arasındaki yüksek kara şeridinin eteklerinde durdum. Şaşkınlığım devam etmiyordu ancak tepenin yamaçlarını tırmandığımda nefesimi hayretle tuttum. Elimdeki dal parmaklarımdan kaydı, kalbimin çarptığını hissedebiliyordum. Kız kardeşimin ismini haykırdım çünkü benden sonra sıra onundu. Yirmi uzun yıldır, doğduğumdan bu yana bu tepenin hayalini kuruyordum. Her çukuru, toprağın her kıvrımını, her çakıl taşını, deniz havasımn vücuduma dokunuşu ve burnumdaki kokusunu, yeşil vadiye bakan yüksekliği, üç hurma ağacını, dut ağacını hatırladım. Annemin vücudunun kokusunu alabiliyordum, verimli bir toprak gibiydi. Bu benim toprağımdı, benim toprağım.

Bütün hayatını bir anda geri getiren toprağın ve denizin kokusuyla duraklamasaydı kaçardı. Durdu, derin bir nefes aldı, tam o anda saplandı sırtına kurşun ve doğrudan kalbine giden bir ok gibi delerek ilerledi. Yarası yavaşça kanayarak yere düştü. Köpeği bir kez inledikten sonra sustu, kuşlar korkuyla uçarken evreni çığlıklarıyla doldurdular. Gökler horozların ötüşleriyle, kargaların ciyaklamalarıyla, eşeklerin anırmalarıyla yankılandı, bir süre sonra köpekler yüksek perdeden havlayarak onlara katıldılar. Gecenin sonuydu ve şafak henüz sökmemişti. Beyaz el-

biseleri içerisinde, yüzleri gür siyah sakallarla kaplı erkekler yattıkları yerden doğruldu ve büyük bir aceleyle minareler ile kubbelerin tepelerine tırmandılar, mikrofonları mümkün olduğunca hızlı ayarladılar ve elektrik kablolarını açıkta bırakıp süratle aşağıya indiler. Ezan sırasında binlerce ses tek bir seste birleşti, ardından 'Bir ve Tek Lider' İmam bir gök gürültüsü gibi havada yankılanarak halkına seslendi. Fakat bütün bu gürültünün tam ortasında ani bir sessizlik oldu. Elektrik kesilmişti ve ilahi söyleyen sesler Allah'a şükranlarını sona erdirmişlerdi. O dakikaların ölümcül sessizliğinde genç kızı öldürdüler. Hiç kimse bu suça tanıklık etmedi. Hiç kimse onun yere düşüşünü görmedi. Sadece gökteki yıldızlar, ağaçlar ve nehir ile deniz arasında uzanan kara parçasında yükselen alçak bir tepe tanık oldu buna. Genç kızın ölü bedeni bir taşa dönüştü, yanında köpeğiyle yıllarca yaşayan taştan bir heykel haline geldi (tarihe göre mağara adamları üç yüz yıldan daha fazla bir zaman yeryüzünün derinliklerinde köpekleriyle birlikte ayakta kaldı).

Köpeğiyle birlikte yapayalnız bir kızdı (kız kardeşleri daha sonra onu takip edeceklerdi). Dünya bugün olduğu gibiydi. Her şey aynıydı. Gökyüzü, dünya, ağaçlar, evler, nehir ve deniz. Ben, Bu Akdeniz mi? Bu Nil Nehri mi? diye sordum. Onlar, Burada isimler değişik olabilir ve zaman geçer, dediler. Fakat yer aynı, güneş aynı, mısır koçanları aynı, dişi sığırın siyah derisi ve dört ayağı var, onun nehre doğru eğildiğini, sırtı güneşten parlayarak suda yüzdüğünü, kendini suya tembelce bıraktığında gözkapaklarının zevkle kapandığını uzaktan görebiliyordum. Bir süre sonra sudan kıyıya çıkıp tarlanın kenarına doğru rahat bir yürüyüşle gidip yavaşça yemini yiyerek, kuyruğunu sallayarak, su çarkının hırıldamasını dinleyerek, düşünceli gözleri çarka kendirden bir iple bağlanmış, gözleri bağlı daire çizerek yürüyen kadını takip ederek durdu. Bir adam kadının arkasından yü-

rüyor ve kadın nefes almak için her durduğunda sopasını kalçalarına vuruyordu. Dudaklarımdan bir hayret ifadesi kaçtı. Sığır dinlenirken su çarkını bir kadın mı döndürüyor? Onlar, Biz burada arz talep yasalarını uyguluyoruz. Pazarda bir sığır bir kadından daha pahalı, hal böyleyken erkekler dört kadınla evlenebiliyor ancak bir tek sığır almaya paraları yetiyor, dedi.

Orada, açık havada durdum. Tarlalar uzun yeşil bir kurdele gibi; sırtları güneşte parlayan bir dizi sığır suda duruyor. Yeşil kurdelenin ilerisinde çöl ve çölün ilerisinde sarı kum tepecikleri uzanıyor. Fakat eğer arazide yükselen tepeye kadar giderseniz avare dolaşan haydut çeteleriyle karşılaşırsınız. Burada sırtlanlar, hatta kartallar leş yer. Kaplanlar, antilop ve geyikleri zevkle yerken insan etinden kaçınırlar. İnsan kendi cinsinden olanların etleriyle beslenen tek canlıdır. Geyiğin eti nadir bulunur fakat her yerde insan vardır ve etinin bulunması kolaydır. Timsahlar tehlikelidir, yılanların derileri pürüzsüz fakat zehirleri ölümcüldür. Burada sadakat sadece köpeklerin arasında yaşar. Hâlâ gece. Gece uzun ve karanlık, çok karanlık. Böcekler gecenin karanlığının derinliklerinde saklanıyor. Farelerin veya çekirgelerin veya sivrisineklerin bedenlerine sahipler. Ayrıca sürüngenler ve dört ayaklarının üzerinde sürünen diğer yaratıklar da var.

Peki insanlar nereye gitti? Soruyorum. Kimseyi göremiyorum. Kızın cesedi gözden kayboldu ve katilleri buradan ayrıldı. İnsanlar nereye gitti? Tekrar soruyorum. Fakat onlardan milyonlarca var, dediler, sivrisinekler gibi etrafa dağılmışlar. Onları gözlerinizle göremezsiniz. Yeryüzünün derinliklerinde, yeraltındaki inlerde, mezar çukuruna benzeyen evlerde yaşarlar. Işığın ateş olduğunu düşünürler ve korkarlar. Güneş ışınlarının radyasyon taşıdığını, büyük güçler tarafından çocukların süt kutularının içinde gönderilen büyük kötülüğün onlara okyanustan geleceğini, bütün bunların, üzerlerine Allah'ın gazabının çök-

mesinden dolayı olduğunu düşünürler. Fakat Tanrı onlara neden kızsın? Bunu bilmiyorlar. Ne tür suçlar işlediklerini bilmiyorlar. Allah'ın sözlerini, o sözlerin neler anlattığını bilmiyorlar. Allah'ın sözleri yazılıdır ve onlar ne okuyabilir ne de yazabilirler. Sözlerin neler olduğunu bilmiyorlar. Bütün bildikleri mırıldanmak veya alkışlamak veya tezahürat yapmak veya çığlıklar atmak veya avazları çıktığınca feryat etmek.

Ben, Onlarla bir süre konuşmak mümkün değil mi? diye sordum. Onlar, Evet, eğer onların lisanını konuşursan, erkek kıyafetleri giyersen veya ayıp yerlerini bir peçenin arkasına saklarsan mümkün, dedi. Büyük şaşkınlıkla çığlık attım, Bütün elbiselerim üzerimde daha neremi saklayayım? O zaman keskin parmaklarıyla yüzümü işaret ettiler. Ani bir korku sardı ve dilim tutuldu. Fakat onlara, Size bunu kim söyledi? diye sordum. Bana cevap verdiler, Tanrı. Tanrı'nın sözleri, kadınların yüzlerinin utanç kaynağı olduğunu, erkekler ya da Tanrı tarafından görülmemesi gerektiğini söylüyor. Ben, Fakat Tanrı'mn sözleri yazılıdır, değil mi? Sizler okuyamıyorsunuz, bu durumda onun ne söylediğini nasıl bilebilirsiniz? dedim. Bir süre sessiz kaldılar. Birbirlerine baktılar. Gözlerini yukarıya kaldırdılar. Büyük Zafer'in anısına inşa edilen anıtın tepesinde asılı resmi işaret ettiler. Yukarıya bakıp sordum: O kim? Nefeslerini tuttular; Kim olduğunu bilmiyor musun? Nereye bakarsan onu görürsün. Onun resmi her yerde asılıdır; sokaklarda, duvarlarda, dükkânlarda, kemerlerde, sütunlarda ve zaferi anmak için yapılmış anıtlarda. Onun adı İmam'dır ve her yerdedir. Ben, Her yerde olan hiçbir yerde değildir, dedim. Bana bir süre sessizce baktılar. Ardından dudaklarını büzdüler. Biz ona sonsuza kadar bağlı kalacağımıza yemin ettik. O bizim efendimizdir, o İmam'dır. Tanrı onu birçok kere ziyaret etti, o nedenle Tanrı'nın sözlerini herkesten daha iyi o bilir, dediler.

Annemin Seslendiğini Duyuyorum

Çocukken Tanrı beni uykumda ziyaret ederdi. Annemin sesine benzer yumuşak bir sesle konuşurdu. Kurşunların bir silahtan ardı ardına ateşlendiğini duyduğumda ve İmam'ın resminin yere düştüğünü gördüğümde bunu düşünüyordum. Koşmaya başladım. Ölüm, çabuk olduğunda kolaydır. Bir kılıçla vücuttan ayrılan baş ya da kalbe saplanan bir kurşun. Fakat hiçbir şey yavaş bir ölümden daha korkunç olamaz. Beni iplerle bağlayıp çukura atıyorlar, ardından taşları fırlatıyorlar, bir taş diğerini, bir gün ötekini takip ediyor, elli veya yüz veya bin gün geçene kadar. Vücudum ölüyor ama ruhum vazgeçmiyor. O kadar çok taş atıyorlar ki yorgunluktan tükeniyorlar, iki yanlarında ellerinin gevşekçe sallandığını ve parmaklarından damla damla kan süzüldüğünü görebiliyorum, ama benim damarlarım henüz boşalmadı. Ruhum toz ve kumu içine çekiyor, vücudumu taşa çeviriyor, atılan taşların geriye sıçramasına sebep oluyor. Denizi ve nehri görebiliyorum. Bana hayat verdiğinden bu yana annem gece orada yüzü nehre, sırtı denize dönük bekliyor. Yirmi yıl geçti fakat işte o orada her zamanki gibi dimdik duruyor. Yirmi yıl geçti ve sesi, rüzgârın ağaçlardaki hışırtısı veya derinden yükselen uzak bir davet gibi, yumuşak bir fısıltıyla hâlâ beni çağırıyor: Bintullah buraya. Buraya gel.

Köpeğimin adı Marzuk. Annem beni dünyaya getirdiğinden bu yana benimle birlikteydi ve sonuna kadar yanımda kaldı. Okuyup yazamıyor. Tanrı'nın sözlerini okumadı, yine de doğruyu bilen bir tek o, İmam'ın kanının ellerimi kirletmediğini o biliyor. Çünkü bir kız babasını nasıl öldürebilir? İmam'ın benim babam olduğunu kimse bilmiyor ve eğer bilinmeyen babam olmasaydı (tabii bilinen annem de olmasaydı) ben olmazdım. Sadece annem ve köpeğim Marzuk babamın o olduğunu biliyor. Annemin yere çökerek hıçkırıklarını bastırdığını ve babamın karanlıkta yavaşça çıkıp gittiğini gören Marzuk idi. Babamın yüzüne iyice baktı ve o günden bu yana hiç unutmadı. Bu nedenle onun resmini her gördüğünde hemen yüksek sesle havlamaya başlıyor. İnsanlar onun neden böyle havladığını hiçbir zaman anlayamadı. Köpekler insanların lisanını anladıkları halde insanlar köpekleri anlamıyor. Aynen insanlar gibi köpeklerin de olayların nasıl geliştiğini, nasıl açıklandığını kaydeden bellekleri vardır. Geçmişi hatırlayan bellekleri vardır ve Marzuk, İmam olan babamın annemden kaçışını hatırlamaya devam ediyor. Onu kovaladı, arkasından ısırdı, pantolonunu sol kalçasının üzerinden yırttı ve büyük bir parça patiska dişlerinin arasında kaldı. Rengi, ordudaki askerlerin giydikleri kumaşların rengi gibi hakiydi, ter, ucuz parfüm ve başka şeyler kokuyordu.

İmam, Marzuk'tan o kadar korktu ki koşabildiğince hızlı koştu ve koştukça ayak sesleri metalik bir gürültüyle yankılandı, çünkü ayakkabılarının topuklarında demir nalçalar vardı. Koşmaya devam etti, Tanrı'ya inancı büyük olduğundan gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Düşmanlarımın karşısında bana zaferi ihsan et, kalbimin arzularının gerçekleşmesini sağla, diye mırıldanmayı sürdürdü. Şiş gözleri kara bir özlemle doluydu ve dudakları sahip olmanın şehvetiyle kalınlaşmıştı. Dünyada bir taht, cennette bir taht, denize bakan bir yazlık saray, güneyde bir

kışlık saray istiyordu. Ayrıca ölümden sonrası için cennette altından derin soğuk nehirlerin aktığı bir saray ve hem erkek hem dişi sayısız cariye istiyordu. Dili kuruydu, susamıştı fakat koşmaktan hiç vazgeçmedi, ağzı açıktı ve nefes nefeseydi. Çocukluğundan bu yana hep yoksunluk duygusu çekmişti ve bu duyguyu kendisiyle birlikte taşıyarak hayatını sürdürüyordu. Bir şeylere sahip olma arzusu kronik bir hastalık, büyük bir açlık gibiydi ve Tanrı'mn gücüne, onun kendisi için yapabileceklerine sınırsız inancı vardı. Sürekli secdeye varmaktan alnında morumsu sert bir deri oluşmuştu ve Tanrı'ya içten bağlılığının ifadesini herkesin görmesi için sağ elinde sarı boncuklardan bir tespih tutuyordu. Sağ kalçasındaki kının içinde uzun bir kılıç vardı, pantolonundaki deliği gizlemek için elini sol kalçasının üzerinde tutuyordu.

Tanrı'ya şükran sözleri mırıldanarak, ağzından şarap ve mutsuz kadınların vücutlarının ter kokuları saçarak gecenin içinde kayboldu ve Marzuk havlamaya devam etti ama hiç kimse onu duyuyor gibi görünmedi. Kurban Bayramı'nın rengârenk havai fişekleri gökyüzünde patlıyor, binlerce mikrofondan sonu gelmeyen kelimeler sel gibi akıyordu; çünkü İmam halkına sesleniyordu ve Tanrı'nın adıyla diye başlayıp, onun Kutsal Peygamberi'ne şükrediyoruz diye biten konuşması yayılıyordu havaya.

Konuşma bittikten sonra dağıldılar, evlerine girip gözden kayboldular. Akıllarına kazınmış bilinmeyen bir düşmana karşı kazanılan zafer duygusuyla, bir çeşit neşeyle büyülendiklerini hissettiler fakat ağızlarında bir acılık, yenilmenin belli belirsiz tadı kalmıştı. Bu sırada sokaklar bıçak taşıyan adamlarla doldu. Hepsi aynı ismi haykırıyor, peş peşe tekrarlıyorlardı. Kasap. Ardından birdenbire haykırışlarını kestiler ve büyük bir sessizlik, esrarlı bir kasvet çöktü fakat bu sessizlik sürmedi. Kurbanların her evden yükselen kulak tırmalayıcı çığlıklarıyla bölündü, bunu yanık etle-

rin kokusuyla ağırlaşmış yoğun duman bulutu takip etti.

Yemekten sonra yeni elbiselerini ve topukları demir nalçalı yeni ayakkabılarını giydiler. Ayak seslerinin caddeler ve kaldırımlardaki tıkırtıları duyulabiliyordu ve cömert lütfu için Tanrı'ya şükrederken sesleri yükseldi. Sol ellerinde dua boncuklarından yapılmış tespih, sağ ellerinde taş vardı. Çünkü zaman gelmişti ve yapılması gerekeni yapmak için hazırlardı. Şeytan'ı taşlayarak öldürmelerinin zamanı gelmişti.

Onu kendirden yapılmış bir iple bağladılar ve kimin daha fazla taş atabileceğine, Şeytan'ın işaretiyle damgaladığı göbeğinin üzerindeki hedeften onu kimin daha çok vurabileceğine dair rekabet ederek etrafında halka oldular. Kazananın şeref madalyası alacağı ve ona İmam'ın sarayına bitişik, içinde kendisini çekicilikleriyle eğlendirecek cariyelerin bulunduğu küçük bir saray verileceği ilan edilmişti.

Vücudunun altındaki toprak serindi ancak burnu tozla tıkanıyordu. Onu yere mıhladılar, göğsünü açtılar, ellerini ve ayaklarını birbirinden ayırdılar. Kulaklarında davulların sesleri ile çocukların kahkahaları yankılanıyor, başının üzerinde rengârenk balonlar dolaşıyordu. Çocukların arasında kendi çocuğunun yüzünü arıyordu gözleri. İnsanlar tarafından çevrelenmiş küçük solgun bir yüz ilişti gözüne bir an için, elini salladı, yaprakların rüzgârda hışırdaması gibi bir sesle fısıldadı, Bintullah, buraya... Gel buraya.

Doğduğum andan bu yana annemin sesi kulaklarımda yankılanıyor, rüzgârın hışırtısında ve yaprakların hareketinde bana sesleniyor. Çehresi anılarımın bir parçası, taşa kazınmış çizgiler gibi. Onun orada durduğunu görüyorum, ışıkla yıkanan, vücudunun hatları koyu bir dumanla örtülmüş taştan bir heykel. Parmakları kalbinin üzerinde kenetlenmiş, hatları keskin, boyun eğ-

meyen ancak yine de sakin. O, hayatını veren ama karşılığında hiçbir şey almayan bir kadın. Gözlerinde bunu keşfetmenin ıstırabı var. Şok sona eriyor ama üzüntü, yüzünde saf bir ışık gibi, dünyanın yeni bir hayali gibi kalmaya devam ediyor. Vücudu ince ve uzun, neredeyse etten değil, ruh veya hayalden ibaret; harekete veya sözlere ihtiyacı yok, yine de kendi içinde bir tutarlılığı var, onu bir zar gibi saran havanın altında hissedilebiliyor. Başını dik tutuyor ve her şeyini kaybeden ama ruhunu koruyan, dünyanın sırlarını ortaya çıkaran ve cennetin maskesini delip geçen bir kadının gülümsemesiyle gülümsüyor. Acı çektiği, yüzünün artık kemiğe dayanmış derin kırışıklarından görünüyor ancak gözleri içten gelen bir ışıltıyla parlamaya devam ediyor.

Bekçi, İmam'ın sarayındaki son kapıyı şeytanlar ve cinlerin dışarda kalmalarını sağlamak için Ayetelkürsi'yi sessizce tekrarlayarak kapattı. Herkes uyuyordu: İmam, casusları, şeytanlar, melekler, tanrılar. Hatta ağaçlar ve rüzgâr da uyuyordu. Bir tek o, gözleri iyice açık, vücudu dik, uzun süre en ufak bir hareket yapmadan durarak, kolları vücuduna bastırdığı bir şeyi sımsıkı tutarak uyanık kaldı. Dikkatlice etrafına baktı, başı neredeyse yere değinceye kadar eğildi, köylü elleriyle taşları ve çakılları kenara iterek yeri düzeltmeye başladı. Ardından, bir anne kucağı gibi yumuşak olması için toprakla örttü, beni elleriyle çabucak göğsünden uzaklaştırdı, yatağıma bakıyordu.

Orada hemen uykuya daldım. Beyaz kundaktaki açıklıktan görünen yüzüm gecenin içinde soluk bir yamaydı ve göğsüm bir çocuğun derin nefesleriyle inip kalkıyordu. Ellerimden biri kundaktan çıktı, avucumun içi sanki yükseklerdeki güçlere merhametleri için yalvarırmış gibi gökyüzüne dönüktü.

Siyah yün şalım çıkartıp dikkatlice üzerime örttü. Elim onun parmağına değdi ve gitmesini istemeyerek sıkıca kavradı. Son-

suz gece kadar uzun bir an, çocuğunu arkasında bırakan bir annenin iç çekişi kadar uzun bir süre parmağını tutmama izin verdi. Ardından çok yavaşça, sanki kalbime hayat veren kanı azar azar çekiyormuş gibi geri çekmeye başladı. Eti etimden ayrıldığı anda titreyip uyandım. Dimdik durarak bana doğru baktığını gördüm, yüzü gökyüzündeydi ve gözleri yıldız gibiydi. Ardından arkasını dönüp uzaklaştı. Sırtı bir mızrak gibi dümdüz, ne yavaş ne de hızlı ama uzun adımlarla yürüdüğünü, kollarının havada serbestçe sallandığını gördüm arkasından. Aramızdaki uzaklık artmaya devam etti ama vücudu küçülüyor gibi görünmüyordu. Bir anda tümüyle yok olana kadar değişmeden uzaklaşmaya devam etti.

Tanrı'nın Çocukları

Bir silahtan birbiri ardına ateşlenen kurşunların sesini duydum. Onun düştüğünü gördüm ve önümdeki yüzün düşerken yavaşça daha önce hiç görmediğim başka bir yüze, ne insan ne de hayvan olan yabancı bir çehreye, bir insana veya bir babaya veya bir İmam'a ait olmayan bir yüze dönüştüğünü seyrettim. Çocukluk kâbuslarımdan veya beni sütüyle emziren, şeytanlar ve cinlerle ilgili öykülerle besleyen yaşlı bir büyükannenin anlattığı masallardan hatırladığım o korkunç yüzlerden biriydi. Evdeki diğer bütün çocuklar gibi gerçek büyükannemi hiç görmedim. Babalarımız veya annelerimiz veya büyükannelerimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Tanrı'nın çocukları diye isimlendiriliyorduk ve ben Bintullah, Tanrı'nın kızı diye çağrılıyordum. Tanrı'yı hiç yüz yüze görmemiştim ama yine de babam olduğunu ve annemin onun karısı olduğunu düşünüyordum.

Eskiden uyurken rüyamda sık sık annemi görürdüm. Açık bir alanda Tanrı'yı bekleyerek duruyor. Gece karanlık ve herkes yatmış fakat o, benim onu her zaman bulduğum yerde tek başına ayakta duruyor. Yerde yatıyorum ve onun yüzünün benden çok yükseklerde, gökyüzüne kesilip yapıştırılmış olduğunu görüyorum. Gözleri ışıkla parlıyor ve sesi rüzgârla taşınan bir fısıltı gibi bana ulaşıyor. Onun yumuşak seslenişini duyuyorum,

Bintullah buraya gel. Yataktan kalkıp çıplak ayakla sese doğru yürüyorum. Sanki bir kapının arkasından geliyormuş gibi boğuk geliyor. Kapıyı açıp dışarıya bakıyorum. Kimse yok. Uzun bir koridorda yürüyorum, hâlâ kimse yok. Koridorun sonunda başka bir kapı var fakat daha yakında avluya bakan açık bir pencere buluyorum. Bir sıçrayışta pencerenin pervazına atlıyorum, dışarıya süzülüyorum ve bir duvarın kenarı boyunca yürüyorum. Kollarımı ileriye doğru uzatıyorum. Vücudum dengesini koruyor ve sendelemeden, bir tüy gibi hızlı ve kolay hareket ediyorum. Bedensiz bir ruha benzediğimden ayaklarım yere neredeyse dokunmuyor. Duvarın sonunda avluya atlıyorum, bir kedi gibi dört ayağımın üzerine düşüyor, hiç hareket etmeden sessizce çömeliyor, karanlıkta herhangi bir ses yakalamak için kulaklarımı zorluyorum. Kapalı bir kapının arkasından fısıltıya benzer bir şey duymaya başlıyorum yavaş yavaş. Ahşap kapı taze buğday tarlası gibi parlak bir yeşile boyalı. Işık ahşaptaki bir çatlaktan süzülüyor.

Orada karanlıkta duran kim?

Benim.

Sen kimsin?

Bintullah.

Buraya gel, Bintullah.

Küçük bir odaya giriyorum. İçerisi neredeyse karanlık. Kapının arkasında bir kadın duruyor, muhafızın karısı. Vücuduna bol gelen siyah bir elbise giyiyor ve başının üzerinde düğümlediği beyaz bir başörtü takıyor. Ellerini uzatıyor. Elleri toprak rengi, gözleri yıldızlar gibi parlıyor. İçini çekmekten göğsü inip kalkıyor. Cildi pürüzsüz ve göğüsleri sütle dolu. Koyu renkli dik göğüs ucunu parmaklarının arasında tuttuğunu ve sıkarak sütten minik inciler veya ağaç kabuğundan sızan öz gibi acıyı damla damla çıkarttığını görebiliyorum. Yanındaki küçük beşik boş, di-

ğer tarafında kocası yüksek sesle horlayarak uyuyor. Kırışıklar erkeğin yüzünü bir ağ gibi sarıyor ve siyah sakalı eski, ince bir battaniyenin altındaki çenesinin üstüne doğru kıvrılıyor. Birden gözlerini açıyor ve karısının kollarına sokulmuş yatan bana bakıyor. Yüksek sesle bağırmadan önce kan çanağı gözlerini uzun süre yüzüme diktiğini görebiliyorum, Bu benim çocuğum değil. Kimin çocuğu? Kadın cevap veriyor, O Bintullah. Erkek elini iyice kaldırıp bütün gücüyle kadının yüzüne indiriyor. Sen zina yaptın fahişe. Sen zina yapan fahişenin kızısın, diye bağırıyor.

Gözlerimi karanlıkta açıyorum. Yataklarda etrafa bakmak için başlarını kaldıran sıra sıra çocuk görüyorum. Benim yatağımın yanında ismi Nimetullah olan benim yaşlarımda bir kız yatıyor. Ona kız kardeşim diye sesleniyorum. İpek gibi siyah saçları yatak örtüsünün üzerinden yastığına yayılıyor. Gözleri iyice açık ve sessiz hıçkırıklarla soluk soluğa nefes alıyor. Ardından bu soluma sona eriyor ve yumuşak fısıltısını duyabiliyorum, Bintullah, buraya gel.

Yatağımdan kalkıp yanına uzanıyorum. Kollarını bana sarıyor ve vücudu tekrar sarsılmaya başlıyor. Korkuyorum, diyor. Neden korkuyorsun? Tanrı'dan korkuyorum. Neden? Bilmiyorum. Sen Tanrı'dan korkmuyor musun? Ben Bintullah'ım, Tanrı'nın kızı, neden korkmalıyım? Babamdan neden korkmalıyım? Beni sıkıca tutuyor. Kalbinin sesini duyabiliyorum. Göğsü yuvarlak ve bir anneninki gibi pürüzsüz, şafak sökünceye kadar birbirimizin kollarında uyuyoruz. Güneş doğmadan önce beni uyandırıyor, Bintullah, yatağına geri dön. Evdeki kurallar sıkıydı. Uyuma zamanı geldiğinde bir zil çalıyor ve kimsenin yatağından ayrılmasına izin verilmiyor. Eğer iki çocuk birlikte yakalanırsa şiddetle cezalandırılıyor. Avlunun arka tarafında bir ceza hücresi var ve orada olanlara dair korkunç öyküler anlatılı-

yor. Kapının önünde uzun boylu iri bir adam duruyor. Dazlak kafası ışıkta parlıyor, geniş yüzü kılla kaplı ve kısık, çökük gözleri var. Sağ elinde uzun bir sopa tutuyor, sol elinde sarı boncuklardan oluşan bir tespihi parmaklarıyla çeviriyor.

Gece kız kardeşim kollarını bana sarıyor. Uzun süre sessizce ağlıyor, ardından hıçkırıklarını bastırıp gözyaşlarını elinin tersiyle silerek konuşmaya başlıyor. Tanrı'nın bir rüyada annesini ziyaret ettiğini ve ondan sonra Bakire Meryem gibi hamile kaldığını anlatıyor. Karnı büyüdüğünde ne olduğunu saklamak için bol dökümlü bir elbise giyiyordu. Bir gece herkes uyurken çocuğunu doğurdu fakat her zaman uyanık olan İmam'm gözleri her şeyi gördü. Onu alıp götürdüler, kendirden bir iple bağladılar, açık bir alana yerleştirdiler ve hiç acele etmeden, biri diğerini takip ederek ölünceye kadar taşladılar. Nimetullah'ı kollarımda sıkıca tuttum. Kısa bir süre sonra, Fakat eğer sebebi Tanrı idiyse neden anneni taşlayarak öldürdüler? dedim. Ne cevap vereceğini bilmiyordu, sustu. Bütün bunları merak etmeye devam ettim fakat uykuya yenildim ve sorularım cevapsız kaldı. Uykuya daldıktan hemen sonra rüya görmeye başladım.

Rüyada Tanrı'yı bir erkek şeklinde görüyorum. Sağ eli arkasında, bir kapının önünde duruyor. Yüzü tüylerle kaplı, saçsız başı ışıkta parlıyor. Gözlerimi sımsıkı kapalı tutmaya devam ediyorum, vücudum yatak örtülerinin altında titriyor. Erkek elini arkasından çekiyor, gözlerimin önünde havaya kaldırıyor, bir sopa taşımadığını bana göstererek parmaklarını açıyor. Konuştuğu zaman sesi yumuşak, Bintullah, buraya gel. Elinin bana dokunduğunu hissedebiliyorum. Eli büyük ve beni okşuyor, avuç içi bir annenin göğsüymüş hissini veriyor. Başımı onun göğsüne yaslıyorum ve o yüzümü okşarken gözlerimi kapatıyorum. Elleri yavaşça göğsüme, oradan karnıma doğru iniyor. Vücudum içimden gelen şiddetli sarsılma benzeri garip bir kasılmayla öne arkaya

hareket ediyor. Kulağıma fısıldadığını duyabiliyorum, Korkma Bintullah. Ben Tanrı'yım ve sen oğlun İsa'yı doğuracaksın.

Dehşetle sarsılarak birden uyanıyorum. Hava hâlâ karanlık. Vücudum terle, Tanrı'nm, kutsallığın kokularıyla yıkanmış gibi. Elim şişkin göbeğimi hissederek aşağıya doğru iniyor. İçimde bir şey hareket ediyor ve elimin altında kalbimle eşzamanlı çarpan bir nabız hissedebiliyorum. Gece karanlık ve şafak henüz sökmeye başlamadı. Zayıf bir ışık kepenklerden yavaşça süzülmeye başlıyor ve başımın üzerindeki yüksek tavan griye dönüşüyor. Tavandan sarkan uzun bir telin ucundaki avizenin gölgesini görebiliyorum. Tel üzerindeki sineklerden dolayı simsiyah ve sinekler derin uykuda. Çocuklar henüz uyanmadı ve başları örtülerin altında siyah böcekler gibi çıkıntı yapıyor. Yanımda Nimetullah uyuyor ve uzun bukleleri yüzünü siyah ipekten bir maske gibi gizliyor. Tekrar uyumaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum fakat Tanrı'nın kutsal kokusu burnumdan çıkmıyor ve onun sesi kulaklarımda yumuşak bir fısıltı olarak yankılanıyor. Elini arkasında saklıyor fakat artık korkmuyorum. Bir sopa taşımadığını ve onun ellerinin anneminkiler gibi yumuşak ve şefkatli olduğunu biliyorum. Yavaş adımlarla bana doğru yaklaşıyor. Işığın altında beliren yüzünü görüyorum fakat bu daha önceki yüz değil. Şimdi gözleri kırmızı ve çılgın bir ışıkla yanıyor. Uzun kolunu bana doğru uzatıyor ve kalın parmaklarının ensemi demir gibi kavradığını hissedebiliyorum. Kendimi kurtarmaya ve koşmaya çalışıyorum fakat vücudum yere çakılmış gibi. Anneme seslenmek için ağzımı açıyorum fakat sesim çıkmıyor tıpkı felç olmuşum gibi. Birden müthiş bir gürültü duyuluyor. Kulak zarımda yankılanıyor ve gökleri sarsıyor. Bunun ne olabileceğini merak ederek dehşete düşüyorum. Kurban Bayramı kutlaması için göğe fırlatılan havai fişekler mi? Büyük bir şükranla yükselen sesler mi? Veya... bağıran insanlar mı?

Babanın Eski Yüzü

Bir silahın hızla birbiri ardına ateşlenmesi gibi bir gürültüydü. İmam'ın vücudu gözlerimin önünde yıkıldı fakat güneş gibi tümüyle aydınlık yüzü gökyüzünde asılı kaldı. Ardından gök gürültüsünün sesi havada yankılandı ve birdenbire ışık yok oldu, sadece nükleer radyasyon vardı. İmam'ın yüzü yavaşça dünyaya doğru eğildi, giderek yattığı yerden ayırt edilemeyecek kadar kararıyordu. Her şey saniyeler içinde oldu, yine de cennetteki Tanrı gibi aydınlık bir yüzle platformda durduğu andan Şeytan'ınki gibi mosmor bir yüzle çöktüğü ana kadar zaman yavaşladı. Şeytan'ın kendisiyle hiç karşılaşmamıştım ve neye benzediğini sadece rüyalarımdan veya yetimhanedeki yaşlı büyükannenin anlattığı öykülerden hatırlayabiliyordum. Eskiden onun etrafında halka olur ve yatağa gitmemizi emreden zil çalana kadar onun şeytanlar ve cinler hakkındaki öykülerini dinlerdik. Yetimhanede annemi ve babamı bilmeden geçirdiğim günlerdi onlar. Fakat rüyamda Tanrı'nın gelip gittiğini görürdüm. İki yüzü vardı; biri annemin göğsü gibi pürüzsüz ve yumuşak, diğeri tüylerle kaplı ve oldukça vahşi görünüşlü. Çocukların Baba diye çağırdığı erkeğin biçiminde görünürdü her zaman.

Baba hayatımda gördüğüm ilk erkekti. Aniden onu önümüzde dururken bulurduk ve bir an sonra yine gözden kaybolurdu.

Kapıdan geçerek gelip gittiğini hiç görmedim. Avlunun orta yerinde bacakları açık, yeryüzündeki bir delikten geçerek ortaya çıkmış veya gökten düşmüş birisi gibi dururdu. Büyük bir sakalı vardı ve yüzü tüylerle kaplıydı. Sanki kasları hiç hareket etmiyormuş gibi sabit bir ifadesi vardı. Yine de başı keldi ve ne zaman güneş vursa üzerine, parlardı. Beyaz gömleğinin yakası, göğsünü kaplayan siyah kalın kılların dışarıya çıkmasına izin verecek şekilde iyice açık olurdu. Kaburga kemikleri iri, göğsü genişti ve göğüs kasları, teninin altında yumuşak ete hiç yer bırakmamacasına daima gergindi. Gömleğinin ince kumaşından simsiyah, pürüzlü ve çirkin bayat meyveler gibi buruşmuş göğüs uçları görünüyordu. Belindeki geniş kemer o kadar sıkıydı ki göbeğini sırtının adalelerine doğru itiyordu. Küçük kalçaları pantolonunun gergin derisi altında sert görünüyor, çarpık bacakları dizlerinin altında çıkıntı yaparak uzanıyor, fakat bir kaplanınki gibi sıkı uylukları ortadan sarkan limona benzer küçük şişkinliğin üzerindeki göbekle birleşmek için yukarıya doğru yükseliyordu.

Sağ eli her zaman bir sopa tutuyordu, sol eli ise ceza hücresine sürüklediği küçük bir kızın koluna sıkıca yapışmış oluyordu çoğu zaman. Kapıyı kızın üzerine kapadıktan sonra avluya dönüp hasır bir sandalyeye oturur ve çocuklara seslenirdi. Biz onun etrafında, tahta sıralara daire biçiminde oturarak toplanırdık ve dini ilmihal dersi başlardı. Bir elinde sopasını, diğerinde Tanrı'nın Kutsal Kitabı'nı tutarak genizden gelen ve yavaş bir sesle anlatırdı. Kıyamet Günü'nün Tanrısı'na sığınıyorum. Yaratılanların Kötülüklerinden. Etrafı Saran Karanlığın Kötülüklerinden. Gizli Büyü'nün Közlerini Canlandıranların Kötülüklerinden. Bir süre sonra gözlerim kapanıyor ve uykuya dalıyorum. Rüyamda Gizli Büyü'nün közlerini canlandıranları görüyorum. Onlar başımın üzerindeki gökyüzünde dolaşıp duran kara kartallardır. Onun sesinin gürlemesine uyanıyorum: Hırsızlı-

ğın cezası nedir? Çocuklar bir nefeste cevap veriyorlar, Eli kesmek. Zinanın cezası nedir? Koro halinde bağırıyorlar: Taşlayarak öldürmek. Ardından her şey sessizliğe bürünüyor. Birbirimizin nefes almasını duyabiliyoruz. Nimetullah yanımda oturuyor. Dünyadaki bütün korkuları içine alacak kadar büyük gözlerini bana diktiğini görebiliyorum. Zina nedir? diye fısıldıyor. Gözlerimi kapatıyorum, tekrar uykuya sığınmaya çalışarak nefesimi tutuyorum fakat onun gürlemesiyle yine uyanıyorum: O Bir ve Tek Tanrı'dır, Mutlak, Ölümsüz Tanrı'dır. Kimsenin babası değildir, ne de kimsenin oğlu. Nimetullah bana sokuluyor ve başını yanağıma yaslıyor. Tekrar fısıldıyor: Tanrı Hazreti İsa'nın babası değil mi?

Sesi güçlükle duyulabiliyordu çünkü nefesinden daha yüksek değildi, fakat Baba'nın çukura kaçmış gözleri hemen bize doğru döndü ve yüksek sesle bağırdı: Birisi konuştu. Kimdi o? Havayı birbiri ardına biçen sopasının hızlı dönüşlerinden başka hiçbir ses duyulmuyordu şimdi. Umutsuzca kendisini kurtarmaya çabaladığından, ön ayaklarının birinden bağlanmış, devamlı meleyen kurbanlık kuzu gözlerimin önündeydi. Çocuklar ipin ucunda çılgınca debelenen hayvana kaçamak bakışlar atıyor, fakat kulakları Baba'nın, İbrahim'in öyküsünü anlatan boğuk sesini dikkatlice takip ediyordu: Uykudayken Tanrı'nın sesi Baba'yla konuşuyor, ona oğlunu kurban etmesini emrediyor, Baba uyanınca oğlunu yakalıyor ve boğazına bir bıçak dayıyor.

Çocukların her biri sanki bir diğerinin bedenine girerek saklanmaya çalışıyormuş gibi birbirlerine daha fazla sokulmaya devam ettiler. Uzun sopa bir bıçak gibi parlayarak başlarının üzerinde hareket ediyordu ve Fazlullah'ın ensesine indi. Benim yanımda oturuyordu, annesinin rahmindeki bir çocuk gibi kıvrılmıştı. Soğuktan morarmış parmakları benim elime sığınıyor ve çıplak dizi sıranın üzerinde benimkine yakın duruyordu. Buz gi-

bi havanın içine girmesini önlemek için uzun patiska elbisesinin kenarlarını çekiştiriyordu sürekli. Yüzü neredeyse hiç kan yokmuşçasına solgundu ve altındaki tahta sıra diş gıcırtısı gibi çatlak bir sesle sallanıyordu. Elimle elini kavradım ve mümkün olduğunca alçak bir sesle sordum, Fakat oğlu babasına onu öldürmeyi düşündürecek kadar kötü ne yaptı? Fakat Baba beni duydu çünkü ne söylediğimizi ağzımızı bile açmadan önce duyar, onun bizi seyrettiğini fark etmesek bile ne yaptığımızı görebilirdi. Yüksek sesle bağırdı, Bir baba oğlunu sorgulayabilir fakat bir oğul hiçbir şekilde babasını sorgulayamaz. Tanrı'ya itaat bozulmaz bir yasadır, babaya ve kocaya itaat olmadan Tanrı'ya itaat olmaz.

Sopayı Fazlullah'ın ensesinden kaldırdı ve bir kancaya bağlı kuzunun bulunduğu tarafı işaret etti. Bu kuzu Kurban Bayramı'nda kurban edilecek, dedi. Onun etini yiyeceğiz. Efendimiz İbrahim, Tanrı'nın iradesine itaat etti. İsmail babasının iradesine itaat etti. Böylece şimdi kurban edilen hayvanlardır. Bu cümleyle dini ilmihal dersi sona erdi. Bir an sonra Baba avluda gözden kayboldu. Fakat Fazlullah bacaklarını hareket ettirmeyerek, derin düşünceye dalmış gibi başı dizlerinin üzerinde sırada oturmaya devam etti.

Çocukları yatağa çağıran zil çaldı. Arkamdaki Fazlullah'la sıradan kalktım. Uzun elbisesinin arkası ıslaktı ve bacaklarının üst bölümünde vücuduna yapışıyordu. Oturduğu yerde bir su gölü vardı, kimse fark etmeden elimle süpürüp temizledim. Elimde keskin bir sidik kokusu kaldı. Hemen elimi elbisemde kurulayıp tuvalete koştum. Pencereden, biraz uzakta avlunun ortasındaki ceza hücresini, onun arkasında kilisenin kubbesini ve caminin minaresini görebiliyordum. Koyu sis benzeri bir şeyle çevrili olduğundan duvarları hemen hemen görünmeyen, belirsiz, neredeyse kutsal, gizemli bir atmosferle yıkanarak büyük bir ağacın

gölgesinde saklanıyordu. Sarıya boyalı ahşap kapısının metal bir kolu ve o kolun üzerinde kana benzer kurumuş lekeler vardı.

Gözlerimi kapı koluna diktim. Ne hareket ediyor ne de Nimetullah'ı dışarıya çıkarmak için açılıyordu. Gözlerimi kapatıp uyudum ve bir süre sonra uyandım. Kapı hâlâ kapalıydı. Fazlullah'ı yanımda buldum, ona baktığım zaman uzun elbisesinin altından bir şey çıkarttı. Bu bir somun ekmekti ve taze ekmeğin kokusu aklımı aldı. Sabah dersinden bu yana bir şey yememiştim, böylece ekmeği yedik, ardından kollarımızla birbirimize sarılarak pencere pervazına uzandık. Benim uzun elbisemde keskin bir idrar kokusu vardı ve Nimetullah hâlâ hücrede kapalıydı. Büyüdüğümde Baba'yı öldüreceğimi söyledim kendime.

Söylediğimiz her şeyi duyabiliyor gibiydi, çünkü tam o anda sanki koca vücudu yüzeye ulaşmak için dünyanın tabakalarını kırarak çıkmışçasına önümüzde belirdi. Yüzündeki kaslar kasılmıştı ve karmakarışık tüyleri açık gömleğinden dışarı çıkıyordu. Altındaki göğüs kasları gergindi ve koyu renk iki göğüs ucu neredeyse dimdik ileri fırlıyordu. Biz birbirimizin kollarında pencere pervazında yatarken gözlerini sabit bakışlarla bize dikti. Burun deliklerinin bir kokuyu takip eder gibi titrediğini görebiliyordum ve bu delikler karanlık çukurlarını ortaya çıkararak büyüdü.

Benim cezalandırılma sıram gelmişti. Her gün başımın üzerinde asılı karanlık bir kader gibi bekliyordum bunu. Kalın parmaklarının kolumun üzerinde sıkıca kapandıklarını hissettim. Gözlerimi kapayıp kendimi bıraktım. O Tanrı'ydı ve beni istediği yere götürebilirdi. Uyandığımda kendimi yatağımda yatarken buldum. Vücudumun altında bir ıslaklık hissi, bacağımda ılık ve ter gibi yapışkan bir şey vardı. Ne olduğunu merak ederek elimi götürdüm, bacağıma dokundum ve ardından yavaşça örtünün altından çektim. Gözlerimin önüne tuttum. Parmak uçlarım kanla kaplıydı.

Tarihte Sadece Bir Kez

Hemen arkamda beni takip eden Marzuk ile birlikte koşarken kurşun sırtıma saplandı. Olanların izini kaybetmeden, aklım kararmadan önce hatırlamak, olayların tarihini kaydetmek ve alfabenin sırasını aklımda tutmak için bir gayret gösterdim. Tümüyle giyiniktim. Ayıp yerim diye adlandırdıkları yüzümü işaret ediyorlardı. Ölüm tehdidine rağmen vücudumun nasıl isyan ettiğini hatırlıyorum. Onlara, Bunu size kim söyledi, dedim. Onlar, Tanrı'nın sözleri, dediler. Fakat, dedim, Tanrı'nın sözleri yazılıdır, siz ne okuyabiliyor ne de yazabiliyorsunuz. Bu durumda bunu size kim söyledi? Bir süre sessiz kaldılar. Birbirlerine baktılar, gözlerini yukarıya kaldırdılar, zafer anıtında asılı resmi işaret ettiler. O, Tanrı'yı gören ve onun sözlerini bilen Efendimiz İmam'dır, dediler. Ben, İmam Tanrı'yı nerede gördü, diye sordum. Onlar, Tanrı onu uyurken ziyaret etti, dediler. Bütün anılarımı, ölmeden önce hatırlamak için bir gayret gösterdim. Fakat Tanrı beni de uyurken ziyaret etti, dedim. Tanrı kadınları ziyaret etmez, suretini onlara göstermez. Tanrı Bakire Meryem'i ziyaret etti ve o bir kadındı, dedim. Bana baktılar, Bu tarihte sadece bir kez oldu ve Yüce Tanrı bir yaptığını bir kez daha yapmayacak kadar uludur, dediler. Tanrı, Muhammed Peygamber'i ziyaret etti ve birkaç kez kendisini ona gösterdi, ondan önce İb-

rahim'i ziyaret etti, peki aynı şeyi neden İmam ile tekrarladı? dedim. Uzun bir süre sessiz kaldılar. Birbirlerine baktılar, gözlerini yukarda sallanan resme kaldırdılar. İmam Tanrı'yı birçok kez gördü, ancak Tanrı kendisini bize hiç göstermedi, dediler.

Emniyet Amiri

Dünya o kadar karanlıktı ki sanki güneş tüm zamanlar için sönmüş gibiydi. Etrafı sarılmadan önce uzaklaşmaya çalışarak koşabildiğince hızlı koşmaya devam etti. Köpeği, pençeleriyle bir toz bulutu kaldırarak arkasından onu takip ediyordu. İmam'ın gözleri toz bulutuna dikildi, arkalarında hiç durmadan havlayarak köpekleriyle kızın izlerini yakından takip ediyorlardı. Emniyet Amiri belirli bir anda durdu, cebinden saf ipek bir mendil çıkardı, gözlerini sildi, ardından gözlüklerinin camlarını temizledi. Yeni görevine terfi ettiğinden bu yana güneş gözlüğü takmaya alışmıştı. Bu şekilde, kendisini daha güvenli, daha hoşnut, diğerlerinden daha üstün hissediyordu. Çünkü şimdi etrafı gözetlerken hiç kimse gözlerinin yuvarlak bir çift bacak üzerinde oyalandığını veya bir çocuğun gece işemesini seyrettiğini veya bir fahişenin evinden gizlice çıkan İmam'ın tebdil kıyafetini delip geçmeye çalıştığını anlayamazdı.

O Emniyet Amiri'ydi ve kutsal görevi İmam'ın düşmanlardan, birbirine benzer arkadaşlardan, Tanrı Partisi'nin artan taraftarlarından iyi korunmasını sağlamaktı. Daima en ön sırada, İmam'ın sağında otururdu, onun o kadar yakınına sokulurdu ki, eğer İmam orada oturuyor olmasa sanki onun yerini alacakmış gibi görünürdü. İmam'ın solunda dolmakalemi cebinin kenarın-

dan taşan, sağ gözü sabit bir bakışla İmam'ın üzerine dikilmiş, sol gözü daima İmam'ın hareminin kadınları için ayrılmış balkonda dolaşan Başkâtip otururdu. Onun yanında karşıtların lideri, arkasındaki ikinci sırada devletin bakanları omuzları birbirlerine değerek, dizlerini birbirine sıkıca bastırarak, sanki hepsi ortak bir düşmanın korkusuyla zapt edilmiş gibi sağ ellerini sol göğüslerinin üzerinde tutarak otururlardı. Yabancı misafirler gözlerinde üstünlük taşıyan bir bakışla, yüzleri ve ayakkabıları güneşte parlayarak sessizlik içinde ayakta dururlar, kadınları harem için ayrılan balkonda birbirlerine sokulurlardı. Burada ayrıca devletin bütün önemli kişilerinin eşleri toplanmıştı ve ortalarında melek yüzünü ve parlak renkleri yuvarlak göğüslerinin üzerinde dalgalanan Şeref Nişanı'nı takan İmam'ın resmi karısı duruyordu.

Emniyet Amiri, nikâhlı eşe yan bakışlarından birini attı. Bu bakış, kadının Başkâtip'e yönelttiği tutkulu bakışlarını yakalamaya ve erkeğin gözlerindeki ilahi bağlılık mesajı ifade eden titremeyi fark etmeye yetecek kadar uzun sürdü. İmam böyle politik karışıklık ve ekonomik kriz zamanlarında en iyi desteğinin Tanrı olduğuna inandığından gözlerini gökyüzünden ayırmıyordu. Karşıtların Lideri kararsız gibi görünüyordu. Sağ gözü İmam'ın oturduğu tahta dikmiş bakarken sol gözüyle Emniyet Amiri'ni dikkatlice seyrediyordu. İki adam ara sıra birbirlerine gülümsüyordu çünkü gündüz yaptıkları tek şey buydu. Akşam olunca birçok geceyi birlikte sadakate ve arkadaşlığa kadeh tokuşturarak geçiriyorlardı. Çok iyi arkadaştılar ve Emniyet Amiri Allah Partisi'nin üyesi, Karşıtların Lideri Şeytan Partisi'nin üyesi olduğundan aslında düşmanlardı, her iki parti de İmam tarafından yasallaştırılmış ve kutsanmıştı. Aynı kadın için olan ortak aşklarının ve birbirlerine karşı olan ortak ve şiddetli nefretlerinin birleştirdiği rakipler gibiydiler, aynı anneden fakat iki

ayrı babadan olan ve aynı kadına duyulan ortak bir nefret ve ortak bir sevgiyle birleşen üvey kardeşler gibiydiler.

Birinci sırada ayakta duruyordum. Hava, kalabalığın alkışları ve Kurban Bayramı'nı kutlamak için yerleştirilmiş silahlarla çınlıyordu. İmam'ın gözleri yukarıdaki açık mavi gökyüzüne çevrilmişti fakat benim gözlerim güneş gözlüklerimin arkasından kalabalıktaki her dalgalanmayı, milyonlarca gözdeki her titremeyi seyrederek, hareket henüz gizlilik içindeki bir hareketsizlik halindeyken, meydan okuyarak kalkmaya hazırlanan bir eli, kasılmadan hemen önce bir tetiğe hafifçe dokunan parmağı görerek sürekli dolaşıyordu. Hepsini tek tek tanıyordum, yüzlerini iyi biliyordum, binlerce baş arasında kımıldayan başlarını görebiliyordum. Kadın olsun, erkek olsun yüzleri dosyalarımdaydı. Onun kalabalığın arasında, hemen arkada, yüzünü bir çift omuz ve bir başın arkasına sakladığı bir an gözüme ilişti. En ufak bir tereddütüm olmadan, düşünmeye gerek duymadan kim olduğunu hemen anladım. Aynen annesi gibi yüzü ince, çehresi yorgundu, her zaman yeraltında ilerleyen, karanlıkta sürünen, yasal olmayan hareketler ve gizli toplantılarla işbirliği yapan kancık annenin kancık kızı. Bir yemek fiyatına satacağı vücudundan başka hiçbir şeyi olmayan sefil bir kadın.

Ona bir kez gitmiştim fakat o zaman henüz gençtim ve o da genç bir kız, neredeyse bir çocuktu. İlk tura başlamamdan önce bana, Paranın rengini göster, dedi. Ben, Bana güvenmiyor musun? dedim. Bir kadının terinden geçinecek türdesin, dedi. Dilim tutuldu. Bu çocuk benim içimi nasıl bu kadar kolay görmüştü? Hayatın sırları kendisini ona nasıl göstermişti? Paramı çıkardım ve yatağının yanındaki çekmeceye koydum. Ardından onun üzerine bir kez, iki kez, üç kez, sayısız kere çıktım, ta ki o yorulup uyuyuncaya kadar. Çekmeceyi açtım, orada bulduğum bütün parayı alıp cebime koydum ve onu uyandırmamak için ayak-

larımın ucuna basarak çıktım. Ondan sonraki yıllarda üç katlı kırmızı tuğladan bir ev inşa etmeme yetecek param olana kadar oradan buradan para toplamaya devam ettim.

Ardından bir devlet bakanının kızıyla evlendim ve Allah Partisi'nin bir üyesi oldum. Evlenmeden önce onu gözümün ucuyla bile görmemiştim. Çok iffetli bir kadındı, bir peçe takıyordu ve kendisini erkeklere asla göstermiyordu. Onunla Tanrı'nın ve Peygamberi'nin kutsal emirlerine tümüyle uygun olarak evlendim ve babası kızı için her bakımdan garanti verdi. Onunla nişanlanmak için büyük bir başlık parası ödedim ve düğünümüz ileri gelenlerin katılımıyla yapıldı. İmam bizzat geldi. Fakat düğün gecemizde gelin çarşafları bir inek sütü kadar beyaz kaldı, bekaret kanının en ufak bir damlası bile yoktu, kendime, Birisi onu benden önce almış, fakat Tanrı benim kaybımı tazmin edecektir, dedim. Bakanın onuru benim onurumdan daha önemlidir ve öncelik verilmelidir. Bunun yanı sıra Tanrı merhametli ve bağışlayıcıdır ve ben ondan üstünmüşüm gibi davranamam.

Karımı itiraf edinceye kadar dövdüm, ardından kulları günah işlediklerinde Tanrı'nın yaptığı gibi onu affettim. Ben onun tanrısı oldum. Bana taptı, bir köpek gibi ayağımın dibinde olmayı seçti ve ben ona tümüyle sahiptim fakat onun benim üzerimde hiçbir gücü yoktu. Ben ondan ne kadar uzaklaşsam onun bana tutkusu o kadar artıyordu fakat ben sadece beni reddeden kadınları arzu ediyordum. Her reddedilişimde eskiden annemin babama söylediklerini hatırladım, Sen benim bu dünyadaki gölgemsin, ben senden kaçtığımda etrafında bir kez dön ve beni takip et. Ayrıca aklımın sadece bana karşı gelenleri düşündüğünü İmam'm bana sürekli söyleyişini hatırladım. O sırada İmam'ın bakışlarının kalabalığın arkasına, kızın durduğu yere doğru döndüğünü fark ettim, kızın gözlerinin bir meydan okuyuşla parladığını gördüm fakat İmam'a baktığımda gözbebekleri arzuyla

yanıyordu. Kendi kendime, Senin ölümün bu kızdan başkasından olmayacak, çünkü tarihte birçok büyük kral sonunu fahişelik yapan kadınların ellerinden bulmuştur, dedim.

Nikâhlı Eş

Gökyüzüne doğru haykıran, Tanrı seninle olsun, sesleri kulağına bir müzik gibi geliyordu. Elmas küpeleri sesle titreşiyor, her taraftan İmam'ın üzerine odaklanan binlerce ışıkla ürperiyordu. Beyaz bir mermere benzeyen narin boynu, hafifçe sallanan beş sıra en saf inciyle çevrelenmişti. Göğsünün üzerine taktığı nişanın kurdelesi ışınlarını etrafına yayan güneşe benzer bir broş şeklindeydi. Parmaklarındaki yüzükler ve değerli taşlar yıldızlar gibi parlıyordu. Harem için ayrılan balkonda, maske gibi yüzleri duruma uygun sabit bir ifadeyle gerilmiş, ipek elbiseleri yuvarlak hatları üzerinde dalgalanan, ayıp yerleri en iyi ve en pahalı ithal kumaştan peçeyle örtülü, devletin önemli şahsiyetlerinin eşleriyle etrafı çevrilmiş duruyordu. Kocası İmam'ın en ufak hareketini takip etmek için boynunu mümkün olduğunca uzatarak gururla duruyordu, o sırada İmam ise boynunu, onun görüntüsünü saniyeden daha kısa bir süre için bile kaybetmemeye çabalayarak Tanrı'nın yükseklerdeki tahtına doğru uzatıyordu.

Kadının kalbi kaburgalarının altında kuvvetlice atıyor ve göğsünün hemen altında İsa'nın çivilendiği haç beyaz cildini kesiyordu. Elini kaldırdı, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un her biri için birer an duraksayarak istavroz çıkarttı. İmam'ı düşmanlarından koru İsa'nın Kutsal Annesi. Ardından sanki unutmuş gi-

bi çabucak ekledi: Ey Allahım beni bağışla ve onu amansız düşmanlarından koru. Ey Allah'ın Peygamberi, onu koru. Onun aşkı için her şeyi terk etmedim mi? Efendim İsa'yı terk etmedim mi, ismimden, babamın isminden, ülkemden ve hatta inancımdan vazgeçmedim mi? Gerçekten onun için her şeyi silkip attım çünkü dağlar gibi tabakları yıkamaktan, trenlerin gelip gittiği yeraltı tünellerinde benden önce nefes alıp veren binlerce insanın havasını solumaktan bıkmıştım. Hiç gülümsemeyen yüzlere gülümsemekten, her pazar kiliseye gidip Tanrı'ya beni bu kötü durumdan kurtarması için dua etmekten usanmıştım. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'a yirmi yıl boyunca dua ettim ve yine de hiçbiri bana bir yardım eli uzatmadı.

O sırada İmam geldi. Beni sefaletimden uzaklaştıran o oldu. Onu tahtında otururken gördüm ve hemen âşık oldum. Beni kollarına alıp uzaklara götürdü ve o andan sonra gökyüzüne gururla bakabildim. Yeryüzündeki cenneti keşfettim ve Allah ile Onun Peygamberi'ne inanmayı öğrendim çünkü şimdi bahçelerim ve parklarım, saraylarım ve ziyafet salonlarım, uşaklarım ve nedimelerim, şarap ve balla akan nehirlerim, isteğimle aralarından seçebileceğim sonu olmayan şeylerim vardı. Etrafa bakmak için başımı kaldırdığımda bütün başlar yere eğiliyordu. Bütün yüzler bana gülümsüyordu ama ben gülümsemek zorunda değildim. Işıkların ortasında, devlet bakanlarının önünde yardım pazarlarını, hastanelerini ve evlerini törenle açmak için sakin adımlarla yürüyordum. Şimdi ismim tarihin mermer taşlarına kazınıyor, milyonlarca ekranda yanıp sönüyor, ses dalgalarıyla yayılıyordu. Ben İmam'ın karısıydım, kimse benimle eşit değildi, kimse benim yerimi alamazdı. Hiçbir kadın benim güzelliğime, aklıma, şöhretime sahip değildi.

Tanrı seninledir. Tezahüratlar kulaklarında yankılanmaya devam etti. İmam platformda durmuş diğer tarafa bakarken ko-

casmı seyretti. Toplar zafer için yaylım ateşini sürdürüyor ve her gürleme kalp atışlarının sesini bastırıyordu. İmam'ın önünde geçit yapan roket taşıyıcılarını ve üzerindeki gökyüzünü işaret eden uzun koni şeklindeki başları seyretti yine de bir ve tek İmam'ın, inananların liderinin başı sadece örgü bir takkeyle kaplıydı ve göğsü ince elbisesinin altına giymesi gereken kurşun geçirmez yelek olmadan, korumasız, açıkça ortadaydı. Orada, platformun üstünde, Allah ve Onun Peygamberi'nden başka kendisini koruyan hiçbir şey olmadan açıkça ortadaydı. Ey Meryem Ana ona dikkat et ve onu kötülükten koru. Hemen hatırlayarak kelimeleri yuttu ve kalbi hâlâ İsa'yı hatırlamaya devam ederek ama dili aynı çabuklukla Allah'ın ismi ve Onun Peygamberi'nin adını tekrarlayarak bağışlama dileyen bir dua mırıldandı. Ey Tanrım onu düşmanlarından koru. Kadınların ve erkeklerin kıskançlığından, gizli büyünün közlerini canlandıranlardan koru. Kalabalığın arka taraflarında saklanan ilk karısı onların en başında geliyor. Boynunda deri bir şeridin ucunda sallanan katlanmış bir muska var ve dudakları İmam'ın bir maymuna dönüştürülerek bir zincirin ucunda sürüklenmesi için Tanrı'ya dua ediyor. Ey Tanrım onu kadınların entrikalarından koru çünkü onların kötülük yapma kapasiteleri sınırsızdır. Ey Tanrım, gayri meşru kızını unutma. Doğduğundan bu yana ondan intikam almaktan başka bir şey düşünmüyor. İşte orada kalabalığın içinde, insanların arkasında eğiliyor, yaklaşırken kendisini gizlemeye çalışıyor. Sağ elinde çok uzun ve bir ölüm aleti gibi keskin bir şey taşıyor.

Her yeni alkış patlaması kalbinin atışlarını kulaklarında titretiyor. O ani sesi duymak için kendini zorluyor. O nedir? Bir silahtan çıkan mermiler mi? Erkeğin yüzü gökyüzündeki yüksek yerinden aşağıya doğru düşerken karısının deniz kadar mavi gözleri hayretle açılıyor. Onun etrafındaki diğer yüzlerin aynı

hızla gözden kaybolduğunu ve toz zerrelerinin ince bir bulut meydana getirmek üzere havada sürüklendiklerini görüyor. Derin bir uykudan uyanırmışçasına gözlerini ovalıyor ancak bütün bu sürede uyanık olduğunu fark ediyor. Hayır, uykuda değildi. Fakat şimdi artık oturmuyor. Ayağa kalktığından altındaki tahtı artık hissetmiyor. Taht nerede? Gözden kayboldu. Dört bacağı havada ters duruyor. Göğsünün üzerindeki haç işaretini çabucak çekiyor. Ne oldu Bakire Meryem Ana? Annesinin yüzünün hayali yuvarlak ve güneş gibi parlak. Anne, Oğul ve Kutsal Ruh, çabucak hatırlayarak, Ey Tanrım bana merhamet et, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh.

Allah İmam'ın Yanında

Ateşlenen silahların sesi kulaklarımda çınladı. Gözlerim cennetin krallığına doğru bakıyordu ve yeryüzünün krallığının görüntüsünü sadece bir saniyeden daha az bir süre kaybettim fakat bu kadarı yetti. Benim bir anlık dikkatsizliğimden yararlandı ve tetiği çekti. Yüzünü görmedim, kim olduğunu kesin olarak söyleyemem. Belki Şeytan Partisi'nin yüzlerini tek tek tanıdığım üyelerinden biridir. Liderlerini çok iyi tanıyorum. Ben onu karanlıktan aydınlığa çıkarana, ona bir isim verip var olmasını sağlayana kadar kimse onu duymamıştı. Daha önce bir hiçti. Ben ona Karşıtların Lideri olmasını emrettim. Ona, Benimkiler hariç bütün emirlere karşı çıkabilir, benim tarafımdan çıkarılanlar hariç bütün kararları eleştirebilirsin. Ben bu ülkeyi tek başıma yönetiyorum ve yanımda benden başka karar verecek kimse yok. Sana Hürriyet Meydanı'nda bir saray, aylık maaş, günlük gazete ve danışma kurulu ile parlamentoda birer koltuk verilecek, dedim.

Parlak bir gülümsemeyle yüzünün aydınlandığını gördüm. Gençken aynı okula gittik. Eskiden gözlerini kapatır ve resmini gazetenin baş sayfasında görmenin hayalini kurardı. Her gün aynı hayali tekrarlamaya devam ederdi. Eskiden ben de resmimi gazetenin baş sayfasında görmenin hayalini kurardım, fakat ga-

zetelerin baş sayfaları sadece devletin önde gelenlerini veya parti liderlerini veya iki cinsin katillerini veya ünlü fahişeleri gösterirdi. Okulda benim yanımda otururdu. Onun pantolonu pahalı yün kumaştandı, oysa benimkinin oturma yerinde daima bir delik olurdu ve onu gizlemek için elimi arkamda tutmam gerekirdi. Babam fakir bir köylüydü ve benim büyüyünce İmam'ın sarayındaki muhafızlardan biri olmamı umuyordu. Fakat onun babası zengindi, eğitimini tamamlamak için yurtdışına gitmişti, yabancı diller öğrenmişti ve şehir insanlarının kıyafetlerini giyiyordu. İsa'ya inanan ve Arapça bilmeyen bir kadınla evlendi. Kadının sarı saçları vardı ve bacaklarının rengi o kadar beyaz, o kadar şeffaftı ki, insan, teninin ılıklığını dokunmadan bile hissedebiliyordu neredeyse. Cennette inananlar için ayrılmış güzel bakirelerden birisi gibiydi. Eskiden gözlerim onu bir kadınla birlikteliğin ne demek olduğunu asla bilmeyen birinin açlığıyla takip ederdi. Hayatımda birçok kadın olmuştu fakat fakirlik tenim gibi bana yapışmaya devam etmişti ve bu kadın benim tanıştıklarımdan çok farklıydı. Bugüne kadar fakirlik ve açlık korkusundan kendimi kurtarmayı asla başaramadım. Ne kadar çok yersem yiyeyim bu açlık daima içimi kemiriyordu. Güvende hissetmek için ne yaparsam yapayım aklım hiçbir zaman rahat etmiyordu. Her gün gazetelerde veya ışık selinin arasında asılı resmimi görüyordum. Her gün gözlerimi kapatıyor ve kendimi biri dünyada diğeri cennette olan iki tahtta otururken gördüğüm eski hayalimi kuruyordum.

Çocukluğumdan bu yana her uyuduğumda Allah beni rüyamda ziyaret ederdi. Yüzü babamın yüzüydü, çehresi kırışıklardan oluşan ağ ile kaplıydı, cildi çiçekbozuğuydu. Sağ gözbebeğinin üzerinde ufak beyaz bir yara, eski bir iltihabın, gözlerinin irininin kalıntısı vardı. Uzun köylü elbisesi ve her gün kullanıldığından kenarları yıpranıp incelmiş bir yün bere giyiyordu.

Rüyada beni babamın yüksek sesiyle çağırıp, İmam diye hitap etti. Alçakgönüllülükle cevap verdim, Senin emirlerine uymaya hazırım Allahım. O, Ne arzu edersen sana ihsan edeceğim ve ister dünyada ister cennette bunun sınırı olmayacak ancak bir şartım var, dedi. Ne olabilir Tanrım? dedim. Kolunu bana doğru uzattı ve elinde bir şey tuttuğunu gördüm. Parmaklarının arasında sarı boncuklardan bir tespih sallanıyordu, parmaklarının derisi aynen babamınkiler gibi kahverengi, kaba ve çatlaktı. O, Bu tespihin otuz üç boncuğu var, dedi. Eğer onu elinde üç kez çevirirsen doksan dokuz eder; her boncukta benim doksan dokuz ismimden birini tekrarlamalısın. Senden isteğim bu; eğer birisi sana itaat etmezse bunu kullan. Uzun parlak kılıcı kınından çıkardı ve ucunu göğsüme öyle dayadı ki, neredeyse kaburgalarıma giriyordu. Geriye doğru çabucak bir adım attım ve uyandım, gözlerim korkudan faltaşı gibi açılmıştı. Annem bir şeyden dolayı derinden sarsıldığını ve birden yüzümün çok solgunlaştığını fark etti. Bana, Ne oldu oğlum? Yüzün eski haline hiç benzemiyor, dedi. Ona, Tanrı'yı gördüm, dedim. Fakat Tanrı iyi ve güzeldir, öyleyse neden böyle titriyorsun? dedi. Bir kılıcı vardı ve onu göğsüme öyle dayadı ki neredeyse kaburgalarıma giriyordu, dedim. Annem uzun siyah elbisesinin yakasına tükürdü ve bana, O Tanrı değil. Senin gördüğün Şeytan olmalı. Git aptesini al ve sana merhamet etmesi için Tanrı'ya dua et, dedi.

Eskiden annem tarlaya gitmeden önce şafakta, döndükten sonra da gece dua ederdi. Fakat babamın dua etmek için diz çöktüğünü bir kere bile görmedim. Ramazanda yiyip içer ve nargilesini tüttürürdü, gecelerini dört karısına eşit bölmezdi, annemle geçirdiği her geceye karşılık en son karısıyla üç gece geçirirdi. Tanrı bütün günahları, ne kadar büyük olursa olsun affeder, sadece şirk koşmak hariç. Çünkü dünyada tek bir yönetici vardır o da İmam'dır, derdi.

Babam ölmeden önce Mekke'de Peygamber'in türbesini ziyarete gitti. Döndükten sonra normal köylü giysileri yerine pelerin giymeye başladı ve Peygamber'in türbesine yapılan hac ziyaretinin ne kadar sık tekrarlanmış olursa olsun bütün günahları arkada hiçbir iz bırakmadan arındırdığını söyledi. Böylece babam vicdanında hiçbir günah olmadan huzur içinde ölebildi. Annem yaşlandığında ona, ölmeden önce neden Peygamber'in türbesine bir ziyaret yapmayı ve böylece ölümden sonraki yaşamda babamla cennette buluşmayı düşünmediğini sordum. Bana ağlayan gözlerle baktı, Baban ölmeden önce ürünü sattı ve arkasında benim için bir şey bırakmadı, o nedenle Mekke'ye gidecek param yok, dedi. Günahlarından arınmasının hiçbir yolu yoktu, gözlerini avucunun içiyle sildi ve bana, Eğer Allah sana zenginliğin yollarını açarsa oğlum, bana Peygamber'in türbesine gidebilmem için para vereceğine söz ver, dedi. Senin için bunu yapacağıma söz veriyorum anne, dedim. Günler geçti ve ben aramızda geçenlerin tümünü unuttum. Yaşantımda yapmam gerekenlerle ilgilendikçe annemin yüzünün neye benzediğini bile unuttum. Yıllar boyunca bu böyle devam etti, güneyde hâlâ yaşadığı evde onu görmeye gitmeyeli yirmi yıl geçti. Gözlerim hep gökyüzüne çevriliydi, böylece bütün görebildiğim Allah ve Allah Partisi'ydi. Başka bir partinin, Şeytan Partisi'nin varlığını bile unuttum.

Eğer ben böyle bir partinin yaratılmasının gerekli olduğuna karar vermeseydim aslında Şeytan Partisi hiçbir zaman var olmazdı. Kendi kendime, Eğer Şeytan halkımın arasında serbestçe dolaşmazsa korkuyu nasıl öğrenecekler? Korku olmadan hiçbir yönetici, hiçbir İmam tahtta kalamaz. Danışma Kurulu'nda ve Halk Meclisi'nde muhalefeti meydana getirmek için Şeytan Partisi olacaktır. Halkımın önünde hayır derken benim kulağıma evet diye fısıldayacaktır, dedim. O an arkadaşımı hatırladım,

çünkü o bu rolü oynaması için ihtiyacım olan insandı. Babasından toprak ve para kalmıştı ve şimdi aradığı şöhret, tarihte bir yer edinmekti, böylece insanlar onun ismini hatırlayacaklardı. Bunun yanı sıra Peygamber'in Mekke'deki türbesini ziyaret etmiş, hacı olmak gibi saygıdeğer bir unvana sahip olmuş ve bu rolü oynamak için iyi hazırlanmıştı. Kalbinde inanç olmadığını, karısının tek değil üç Tanrı'ya inandığını, istavroz çıkarttığını, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh önünde diz çöktüğünü tabii ki biliyorum. Fakat bal kadar sarışın, bir ağacın ince bir dalı kadar zayıf ve yedi dil konuşuyor. Kocası onunla gurur duyarak insanların önünde gösteriş yapıyor ve devlet merasimlerinde onu yanına oturtuyor.

Ben karımı bir peçenin arkasına saklıyorum ve sokakta arkamda yürümesini söylüyorum. Adını yazmayı bilmiyor ve Tanrı'nın sözlerini okuyamıyor. Aklı çok küçük ama vücudu etle dolu, kalçaları ağır, beyni hafif. Tanrı onu yamru yumru ve çarpık bir kaburgadan yaratmış. Fakir olmak onun kaderiydi, ailesi ya da akrabaları yoktu, aşağı soydan bir kadındı. Onunla evlendiğimde Tanrı bana zenginliğin kapılarını açmamıştı ve birbirimize kutsal fakirlik bağıyla bağlıydık, fakat ben bu kadar yükseldikten ve tahta oturduktan sonra artık benim için uygun bir kadın değildi, hayatımdaki bu yeni sahneye artık uymuyordu. Bunun yanı sıra, Danışma Kurulu bana İmam'ın yeni bir eve, en iyi kumaştan yeni bir pelerine, bal kadar sarışın, deniz gibi mavi gözleri olan ve dünyadaki bütün dilleri konuşan bir eşe hakkı olduğunu söyledi. İmam erkeklerin en iyisi ve en kutsalı olduğundan, Kurul'un üyelerinin tamamı bütün bunların onun mutlak hakkı olduğunu söyledi. Güzellikte ve dünya bilgisinde benzeri bulunmayan, seyahatlerimde bana katılacak ve gerektiğinde açılış törenlerinde beni temsil edecek en iyi eşe İmam olarak sahip olma hakkıma hiç kimse itiraz edemezdi. Resmi

giysiler giyecek, festivallerde ve zafer kutlamalarında benim yanımda dururken kalabalığın alkışlarına ve tezahüratlarına katılacak. Yenilgide, hemşirelerin beyaz üniformasını giyecek, yaralılara ve sakatlara şeker ikram edecek ve gökyüzüne alçakgönüllülükle bakan İmam'ın gururla sallanan resmine gözlerini övgüyle kaldırarak büyük salonda duran ve ölüleri için şükran ilahisi söyleyen şehit eşlerine katılacak. Dudaklarım cennetteki tahtında oturan Tanrı'ya şükran ayetleri mırıldanıyor, fakat arada sırada Şeytan'a yöneltilen çabuk ve mahrem bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Kulaklarımda kalabalığın tezahüratları yankılanıyor. Sağ elimi havaya kaldırıyorum fakat altdudağım kutsal bir insana uygun alçakgönüllülükle sakalımın üzerine doğru sarkıyor. Platformda İmam'ın yüzünü takınarak dik duruyorum. Alnımda Tanrı'ya inananların ve affedilmek için ona dua edenlerin inanç işareti var ve göğsümde zafer nişanı sallanıyor. Sağımda Emniyet Amirim, solumda Başkâtibim, yanında Karşıtların Lideri duruyor. Arkada sıra sıra Bakanlar, büyük güçlerin temsilcileri ve devletin önemli kişileri var.

Tanrı seninle. Halkın sevdiği dans grupları kalabalıklar arasında zikzaklar çizerken, kadınlar dans ederken ve ziller birbirlerine çarparken, kadınlar ve erkeklerin, izci kıyafetleriyle çocukların, hemşire gibi giyinmiş kızların, haki pantolonları içindeki askerlerin, mavi tulumlarıyla işçilerin, vücutları dalgalanan elbiselere sarılı, başları berelerle örtülü köylülerin bağırışları havaya tırmanıyor. Tezahüratlarla yükselen bir milyon ses tek bir ses olarak yankılanıyor, onlara vatan şarkılarının nakaratları ve şükran ilahileri, davulların vuruşları, gökyüzünün gürültüsü ve canlı renklerle doldurularak güneşe doğru ateşlenen havai fişekler eşlik ediyorlar. Beyaz güvercinler çırpınan kanat sürüleri halinde yukarıya çıkıyor, kullanım süreleri yıllar önce dolmuş bombaları taşıyan uçaklar onların ardından geliyor. Tanrı senin-

le, sözlerinin çıkardığı ses kulaklarında tekrar tekrar çınlıyor. Gözlerini gökyüzüne kaldırarak bir soru soruyor, Eğer sen benim yanımdaysan Ey Tanrın ben neden yenilme acısını tattım? Neden nükleer bombanın sırlarını benden gizleyip inançsız düşmanlarımıza açıklıyorsun ve neden alçakgönüllü uşaklarınla ve inançlı takipçilerini bunun nimetlerinden yoksun bırakıyorsun? Bana merhamet et ey Allahım çünkü benim senden sebepleri veya eylemlerinin nedenlerini açıklamanı istememem gerekir. Bu senin isteğindir ve senin isteğin sorgulanmaz, çünkü sorgulamak karşı gelmektir, karşı gelmek sadece zarar getirir. Yanımda duran bu Şeytan'ın muhalefet rolünü benim emirlerim tarafından belirlenen limitler içinde oynayacağını, bana hürriyet ve demokrasi nişanının verilmesine hizmet edeceğini düşünmüştüm. Fakat hayır, limitlerini bilmiyor. Küstahlaştı ve kibirlileşti, gazeteleri kendi resimleriyle doldurdu, hatta öyle ayarlamalar yaptı ki, bazen onun resimleri benimkilerden daha yükseğe yerleştirildi. Bana bir melek gibi gülümsüyor, ardından arkamdan vuruyor. Kutlamalar sırasında büyük güçlerin temsilcilerine yakın duruyor ve sürekli benim haremime bakışlar fırlatıyor.

Yeni karım yurtdışında siyasal bilimler okudu. Yönetme sanatıyla, erkekleri ehlileştirme sanatıyla ilgili bir teorisi var. Bana, Sopanı tam ortada tut ve sağa sola sıkça vurmaktan kaçın. Bazen bir anne gibi hafifçe insanların omuzlarına vur, başkalarının başlarına sertçe vurarak onları devir. Rolleri ikimizin arasında dağıtacağımızı hatırla. Sen sert vurursan ben yüzümde bir melek gülümsemesiyle orada olacağım. Fakat eğer sen affeder veya uzlaşırsan ben sopayı yükseğe kaldıracağım veya ağızlarını derinden kesecek şekilde dizginleri çekeceğim, diyor.

Ona, Sen muhalefete ve Şeytan Partisi'ne dikkat et, dedim.

Erkekleri evcilleştireceğim, dedi. Bir erkek isyan bayrağını gökyüzüne kaldırsa bile bir çocuk gibidir. Fakat kadın sürün-

gendir. Yüzüne bir peçe takıp Allah Partisi'ne katılsa da bir yılandır.

Fakat benim bütün düşmanlarım erkektir, dedim. Çocukluğumuzdan bu yana kalplerinin derinliklerinde benim için nefret beslediler. Kadınlar arasında sadece iki düşmanım var. Eski elbiselerim ve geçmiş zamanlara ait diğer eşyalarımla birlikte bir yana koyduğum yaşlı bir kadın ve bir düşüncesizlik anının ve sayısız kadeh şarabın sonucunda doğmuş gayri meşru bir kız çocuğu.

Eski karının kanatları kırıldı, artık uçamaz fakat asıl tehlike kızındır, çünkü kalbinde eski bir kin taşıyor ve senin er geç ölmen gerektiğine karar verdi, dedi.

Fakat bir çocuk babasını asla öldüremez, hatta babası bir kurt gibi onun ırzına geçmiş olsa bile, dedim. O beni seviyor. Kalbinin en derinlerinde bana hep sadık kaldı, çünkü ben onun babasıyım.

Âşık olan sensin, ışıkların altında duran sensin ve ışıklar gözlerini kör ediyor, dedi bana. Dikkatle bak. İşte kalabalığın arkasına saklanmış vuruşunu yapmak, sana nişan almak, bir göz kırpması kadar küçük bir anı kollayarak seni öldürmeyi bekliyor.

Ben, Şeytan Partisi'nin bir üyesinden veya gizli bir parti tarafından kiralanmış bir paralı askerden veya yabancı bir ülkeden gönderilen bir düşmandan başka kimse beni öldürmeye çalışmayacak, dedim.

Senin düşmanların çok fazla İmam ve Tanrı senin yükselmene yardım ettikçe çoğalıyorlar, diye cevap verdi. Kurşun geçirmez yeleğin olmadan dışarıya çıkma.

Ona, Tanrı benim kurşun geçirmez yeleğimdir, dedim. O benim tek kalkanım ve rehberim. O bu dünyada benim tek koruyucum, dedim.

Eğer kurşunlar konuşursa tek başına Tanrı yeterli olmaya-

caktır, dedi, gözlerimin içine doğrudan bakarak. Hemen cevap verdim, Bu söylediklerin için Tanrı'nın merhameti üzerimize olsun kadın. Aslında sen bir kâfirsin, haçı kalbinin derinliklerinden çıkartmadın. Allah'ın beni bütün tehlikelerden koruyacak kudretine inanmıyor musun?

Bana, Evlilik yeminlerimizi ettiğimiz geceden bu yana İsa'yı kalbimden çıkardım ve inancımı sana, Allah'a ve Onun Peygamberi'ne verdim, dedi. Ben saklanan düşmanlarından senin için korkuyorum ve bir şeylerin olmasını engellemenin, beklemekten daha iyi olduğunu biliyorum.

Fakat ben düşmanlarımla karşılaşmayacağım, dedim. Sevgili insanlarımı, bana olan sevgileri ve kutsal yeminlerimize olan sadakatleri kalplerinden taşan sevgili askerlerimi karşılayacağım. Seslerinin büyük koroya katıldığını duyabiliyorum. Uzun yaşa İmam, ey Allahım, ona sonsuza kadar yaşayabileceği uzun bir hayat ver. Göklere yükselen tezahüratlarını duymuyor musun, kadın?

Muhafız

Muhafız ne devletin meseleleri ne de İmamlık hakkında bir şey biliyordu. Onun görevleri iyice tanımlanmıştı. Bu görevler, İmam'ın çehresine benzemesi için yapılmış kauçuk yüzü takmayı, yüksek platformlarda mikrofonlarla çevrili dururken halkın sık sık gördüğü uzun ve dik endamı ona vermesi için sahne malzemeleri ve diğer şeyleri kullanmayı ve halka açık bütün kutlamalarda İmam'ın yakınında kalmayı içeriyordu. Bütün ülkede Tanrı'dan ve Emniyet Amiri'nden başka hiç kimsenin ikisini birbirinden ayırabilmesine, gerçek İmam ile sahtesinin hangisi olduğunu söyleyebilmesine imkân yoktu. Yine de Muhafız her şeyin iyi olduğuna dair bir hisle duyularının uyuşmasına asla izin vermiyordu. Kulakları her sese dikkat kesiliyordu, böylece herhangi bir anda kurşun sesine benzeyen bir şey duyduğunda kendisini hemen İmam'ın önüne fırlatabilir ve bir ve tek yöneticiyi hedef alan kurşunun yolunu vücuduyla kesip durdurabilirdi. Böylece, büyük bir sebep için şehit olarak ölmeyi seçenlere ve boynunda asılı olan cennetin anahtarının ona hizmet edeceğini, bütün yapması gerekenin o anahtarı kapıya sokup içeri girmek olduğunu, kendisini daha önce oraya varmış Peygamber ve diğer şehitlerin huzurunda bulacağını bilenlere yakışan yüce bir mutluluk duygusuyla ölecekti. Ayrıca ölümünden sonra karısı-

nın Büyük Şehit'in Dul Eşi statüsüne yükseltileceğini, çift dul maaşı alacağını ve Üçüncü Derece Rütbesi ile onurlandırılacağını bilmenin mutluluğuyla ölecekti.

Hizmetliler listesinde adamımız resmi olarak Muhafız diye tanımlanıyordu. Sadece eşsiz nitelikteki insanlar büyük risk gerektiren ve İmam'a tam bir içten bağlılık, sadakat ve eksiksiz bir inanç gerektirdiği için çok önemli olan bu özel göreve sahip olabilirlerdi. Böyle niteliklerin aklını kullanmaktan tamamen vazgeçen veya mantıklı düşünme kapasitesine sahip olmayan birinde bulunabileceği açıktı. Herhangi bir düşünme girişimi tereddüte yol açabileceğinden ve bu tereddüt sadece bir an bile olsa İmam'm sonu anlamına gelebileceğinden böyle olmak zorundaydı. Kurşun bir kez ateşlendikten sonra eğer Muhafız onun yolunu vücuduyla kesip durdurmak için fırlayamazsa bunu büyük felaketler izlerdi. Böylece düşünme kapasitesinin tümüyle yokluğu bu işe başvuranlarda birinci ve en önemli gereklilik olarak dikkate alındı. Kendi Muhafızını bizzat İmam seçti. İmam sarayın bahçesindeki kameriyede otururken başvuranlar sıraya sokuldu. Seçmeler, başvuranların beyin hücrelerinin dikkatlice denenmesinden sonra yapıldı ve sonuçlar en beyaz kâğıtlara kaydedildi. Kâğıttaki herhangi bir işaret veya siyah leke başvuranın beynindeki hücrelerden birinin hâlâ işlediği anlamına geleceğinden, kişinin uygunluğuna şüphe düşürebilirdi.

İmam için ölmeye hazır mısınız?

Evet, mutlulukların en büyüğüyle.

Hepsi evet dedi. Tek bir hayır yoktu. Fakat İmam insanların söylediklerine güvenmedi. Gerçek ve yalanı birbirinden ayırabilen elektronik alete inanıyordu sadece. Zor bir sınavdı ve milyonda bir insan geçmeyi başaracağı umuduna kapılabilirdi. Beynin sınavından sonra vücudun sınavı geldi, daha kolay olduğu söylenemezdi. Birçok şey sınavdan geçirilmeliydi. Kurşunun si-

lahtan ateşlenmesinden önce sesini duyabilmek için kulağın gerilme ve zorlanma kapasitesi. Vücudun ölümü karşılama ve İmam'ın vücudunun şeklini ve uyumunu alıp böylece ikisini birbirlerinden ayırt edilemez hale getirme kapasitesi. Olanlara kimsenin dikkatini çekmeden veya liderlere suikast düzenlemekte kullanılan silahlara takılan o modern aletlerden birinin kullanımıyla ses genellikle bastırıldığından, bir silahtan kurşun atıldığını anlaması için kimseye en ufak bir fırsat vermeden birden düşüp ölmek için gereken çeviklik. Bunun yanı sıra kalabalığın tezahüratları o kadar yüksek oluyordu ki, eğer ses çıkartsa bile bir silahın ateşlendiğini duymaları imkânsızdı. Tanrı seninledir, diye bağırıyorlardı.

İmam yüzünü göğe kaldırdı ve aklını dünyada olanlardan bir an uzaklaştırarak dikkatini oraya verdi. Fakat bir anda silah ateşlendi. Muhafız kurşunu kendi vücuduna almak için kolları açık yerinden sıçradı. Etrafta duran insanların hiçbirinin dikkatini çekmeden İmam'ın ayaklarının dibinde yere düştü. Vücudu buharlaşmış, hemen erimiş gibi görünüyordu. Daha sonra, aynı hatlara ve çizgilere, yüzüne devamlı taktığından İmam'ın yaşayan görüntüsünü koruduğu ve kendi karısı dahil herkesin gerçek ve sahte İmam arasındaki farkı ayırt etmesinin imkânsız olduğu tümüyle aynı kauçuk yüze sahip başka bir vücut onun yerini alacaktı.

Muhafız evinin kapısından her çıkışında bunun son kez olacağını, bir daha geri dönmeyeceğini hissederdi. Yine de kendi serbest iradesiyle, boynunda Cennet'in anahtarını taşıyarak ölüme gideceği düşüncesiyle kalbinden mutluluk taşarak çıkıyordu evinden. Anahtar ince gümüş bir zincirde asılıydı ve bir balık kuyruğu gibi keskin çentikleri vardı. Bazen bu anahtarla Cennet'in kapısını nasıl açacağını merak ederdi. Cennet, girişinde kapısı olan bir eve mi benziyordu? Cennet'in kapıcısı Rıdvan

anahtarıyla kapıyı açmasına izin verir miydi? Kalabalığın tezahüratları kulaklarında çınlayarak orada dururken aklından birçok soru geçiyordu. Beyninin hücreleri bu soruları kovalıyor fakat onlar geri dönüyordu. Beyni çalışıyormuş gibi hafifçe kaş çatarak orada nasıl durduğunu kimse fark etmiyordu. Elektrik bir süredir kesikti ve elektronik dedektör işlemiyordu.

Emniyet Amiri gözlerini kalabalığın arka sıralarına dikti fakat İmam gökyüzünü dikkatlice seyretmeyi sürdürüyordu. Bu sırada Muhafız'ın başı da İmam'm yaptığının tıpatıp aynısını yapıyor, devamlı gökyüzüne bakıyordu. İmam kalabalığa elini salladığında Muhafız aynı hareketi aynı anda tekrarlamayı başarıyordu. Hiç kimse birinin diğerinden farklı olduğunu söyleyemezdi. İmam'ın yerde yürürken karakteristik bir özelliği vardı. Hafifçe topallıyordu, sağ ayağı sol ayağından daha ağırdı, çünkü sağ ayağının kemikleri düz olmasına rağmen sol ayağınınkiler eğriydi. Fakat her nasılsa Muhafız tümüyle aynı yürüyüşle ilerleyebiliyor gibi görünüyordu. İmam'ın sol ayağındaki eğikliğin annesinin sütündeki kalsiyum eksikliğinden kaynaklandığı söylenir. Zavallı kadın raşitizm denilen illeti hiç duymamıştı ve oğlunun bacağındaki deformasyonun nedeninin kem göz olduğunu düşündü ve bir iple boynuna mavi boncuk bağladı ve ona kız kıyafetleri giydirdi.

İmam'ın aynı anda iki ayrı yerde olabilme yeteneği vardı ve Muhafız dışında hiç kimse bu sırrı bilmiyordu. İmam onun kulağına bir şey fısıldardı. Bu çoğunlukla, bir toplantıda veya kutlamada veya Danışma Kurulu'ndaki bir oturumda veya cuma namazı sırasında camide veya yurtdışına yapılan resmi bir gezide yerini alması için bir emir olurdu.

Böylece birçok olayda devletin önemli kişilerinden ve bakanlarından önce geliyor, onların biraz önünde yürüyor, yine de onun İmam olmadığına dair hiç kimsenin en ufak bir şüphesi ol-

muyordu. Muhafız da kendisinin gerçek İmam olduğuna inanmıştı sonunda. Geçici bir şüphenin aklına geldiği anlar olsa da kalabalığın tezahüratları bunu hemen kovuyordu. Aklı o sıradaki önemli olaylarla meşgulmüş gibi gökyüzüne gururla kaldırdığı çehresine İmam'ın kauçuk yüzünü takarak tam gereken yerde öne çıkıyordu. Belirli günlerde, yabancı ülkelerden elçileri, uzmanları veya ziyaretçileri belirgin bir sakinlikle kabul ederken görülüyordu. Yeni bir yetimhanenin açılışında bir tepsi içinde kendisine sunulan gümüş makasla renkli kurdeleyi kesiyordu. Danışma Kurulu toplantılarında bakanlar tarafından hazırlanan raporları dinlerken İmam kadar sessiz kalıyordu. Arada sırada başını anlayışla sallıyor veya derin düşüncelerde kaybolmuş gibi gözlerini yukarıya doğru uzaklaştırıyordu. Hiçbir şey düşünmediğini, İmam'ın yerinde otururken aklının vücudunu terk edip zemin kata gittiğini kimse fark etmiyordu. Orada kauçuk yüzünü çıkarıyor, devamlı taktığı diğer burnun düzleştirdiği kendi burnunu ovuşturuyor, tanınmamak için kendisini gerçek yüzünün arkasına saklayarak diğer hizmetlilerle birlikte sarayın arka kapısından yavaşça çıkıyordu. Dışarıya çıkınca otobüs henüz durmadan biniyor, biletçi gelmeden önce otobüsten iniyor, dar patikalarda sivri burunlu ayakkabılarıyla çakıl taşlarına vura vura evine varana kadar keyifle yürüyordu.

Annesi onu sıcak bir kucaklamayla, kollarıyla sıkıca sararak karşılıyordu. Annesinin elbiselerine yapışıp kalmış taze pişmiş ekmek ve gübre kokusunu tanıyabiliyordu. Annenizi o kadar uzun süre, yirmi yıl ya da daha fazla bir süre nasıl aklınızdan çıkarabilirsiniz? Ben en son burada olduğumdan bu yana yirmi yıl geçti mi? Ben dün burada değil miydim anne? Vücudunu günlerle saran hep çıplaktır. Taçtan kendisini uzak tutan hep kraldır, diyor annesi. Annesinin dizlerine oturuyor ve o da oğlunu sallayarak en son görüştüklerinden bu yana olanları anlatıyor. Bu kış

bütün tavuklarım ishalden öldü ve teyzen, Tanrı'nın merhameti üzerine olsun, koleraya yakalandı ve birkaç gün sonra rahmetli oldu. Amcan Mekke'ye hacca gitti ve bir daha geri dönmedi. Kuzenin kuduz bir köpek tarafından ısırıldı ve hemen sonrasında baban beni rüyamda ziyaret edip, cennete beni beklediğini söyledi. Oğlum, bana verdiğin sözü unuttun mu? Mekke'ye biletim nerede?

Başını annesinin göğsüne gömdü. Hayır anne, unuttuğumdan değil ama İmam olmanın ne kadar çok problem yarattığını ve bunların çözümsüz gibi göründüklerini biliyorsun. Sadece Allah o büyük güce sahiptir ve bir tek o her şeyi yapabilir. Dış borçlar ve bütün bunlarla ilgili sorunu biliyorsun anne. Ayrıca büyük güçler arasında kimsenin durduramadığı mücadele ve bir uzay savaşının hazırlıkları var. Bunun yanı sıra Şeytan Partisi'yle, daha doğrusu onun bütün üyeleriyle başım dertteydi. Onlar, evlilikdışı ilişkilerden olan kız ve erkek çocukları, Tanrı onları cehennem ateşinde cezalandırsın. Bir de göğsümde, hemen elinin altında bir ağrı hissediyorum. Annesinin parmakları sert ve iş yapmaktan çatlak, ancak yarasına nazikçe dokunuyor. Sırtından kalbine doğru giden derin bir yara. Annesi çabuk iyileşmesi için yarayı ocaktaki küller ve kahve taneleriyle dolduruyor; kederli şarkısını söyleyen sesi uzaktan gelen bir hıçkırık gibi çıkıyor ve oğlu onun kollarında uykuya dalıyor.

Düşmesinden bir an önce platformda İmam'ın yüzünü takarak dururken kadının boğuk sesi uzaklardan ona ulaştı. Sesinin tonu uzak bir rüyadaki ses gibi veya bir rüya içinde rüya gibi kulaklarına doğru sürüklendi. Uyurken çoğunlukla rüyasında, rüya görürdü. Rüyasının ortasında uyanır ve gördüğü rüyayı bir defa daha görmek için tekrar uykuya dalardı. Bu rüyada kauçuk yüzünü taktığını ve sarayın merdivenlerinden uykuda yürüyen biri gibi indiğini görürdü. Dışarda onu bekleyen bir araba olurdu.

Arabaya binerdi ve insanlara el sallayarak caddelerden geçerdi. Danışma Kurulu'nun toplantılarında bakanlar onun orada oturup duymadan ilgiyle dinlediğini, anlamadan başını anlayışla salladığını görürlerdi. Zaman zaman derin düşünüyormuş, etrafında olanlardan uzakmış gibi başını kaşırdı. Fakat düşünmüyordu, çünkü onun işgal ettiği görevi icra edenler için düşünmek gerekmiyordu.

Ateşlenen silahların sesi havada sağır edici bir gürültüyle yankılandı. Birden her şey karanlıkla sarmalandı. Çocukluğundan bu yana karanlıktan korktuğu için damarlarındaki kanı dondu. Kalabalığın tezahüratları ve davulların vuruşları zaferi selamlıyor. Böyle anlarda kurşunun silahtan ateşlendiğini kimse görmez ve ondan başka kimse yere düşmez. Ölen sadece odur. Vücudu bacaklarının arasına düşer ve kısa bir süre sonra yok olur. Gittiğini kimse görmez, sadece gider, kauçuk yüzün birinden diğerine geçmesi kadar hızlı bir şekilde güç birinden diğerine devrolur. İnsanlara gelince, bir şey olduğunu, bir değişikliğin yaşandığını hissetmez, çünkü İmam yükseltilmiş platformda dimdik, başı yukarıya kalkık durmaktadır. Kurban Bayramı'nı kutlayan havai fişekler ateşlenmeye, tezahüratlar havayı, Tanrı seninle, sesleriyle doldurarak yankılanmaya devam eder.

İki Yüz

Uzaktan çocukluğum mutlu bir çocuklukmuş gibi görünür. Zaman acıyı tüketir ve sadece neşe kalır. Üzüntü gözyaşları gözleri yıkar ve öncekinden daha iyi görmelerini sağlar. Kız kardeşimin yüzünü ve gecenin karanlığında parlayan gözlerinin gözlerime baktığını hâlâ görüyorum. Beni kollarına alıyor, göğsü bir anneninki kadar yumuşak ve pürüzsüz. Erkek kardeşime gelince, sanki vücudumun kokusuymuş gibi nereye gitsem onu yanımda taşıyorum. Terimde, çiçeklerimin parfümünde onun kokusunu duyuyorum. Vücudu benim vücudum, teni benim tenim, teri benim terim. O ve ben biriz, ayrılamayız.

Hemşirelik okulunda kendimi beyaz bir elbise giyerken görüyorum, saçım beyaz bir kepin içine toplanmış. Bir yataktan diğerine bir melek gibi, bir tüy kadar hafif, ayaklarım yere neredeyse dokunmadan gidiyorum. Bedensiz, cisimsiz bir ruhum, uzun ve ince bir gölge gibi geçiyorum. Sesim bir fısıltı, nefes alışım bir çocuğunki gibi sık. Beyaz tüniğimin altında göğüslerim küçük, cüretkâr ve yuvarlak. Büyük bir yatakhanede küçük beyaz bir yatağım, başucumda üzerinde adım Bintullah'ın yazılı olduğu bir çekmecem var. Yanımda kız kardeşim Nimetullah yatıyor. Yüzü ince, hatları solgun fakat beni görünce gözlerinde bir ışık parlıyor.

Hemşire Okulu, zamanla kararmış duvarlarıyla büyük, eski bir binaydı. Kendi tarzındaki tek okuldu çünkü sadece ana babası olmayanların başvurmasına izin veriliyordu. Hemşirelik okulunun bitişiğinde Askeri Hastane bulunuyordu. Parlak, cilalı pencereleri ve nehre bakan camla kaplı büyük terasları vardı. Nehrin diğer yakasında ülkemizdeki kölelik kadar eski tarihe sahip başka bir yapı vardı. Onun da duvarları zamanla kararmıştı ve yıllar geçtikçe üzerinde o kadar çok toz tabakası birikmişti ki, toprakla aynı renk olmuştu ve sanki yeryüzünün derinliklerinden yükselmiş gibi görünüyordu. Pencereler yüksekti ve bir hapishane gibi demir parmaklıklarla kaplıydı. Çocukların dışarıya bakarken görünen gözleri gecelerden oluşan bir dünyada parlayan yıldızlar gibiydi. Tanrı'nın çocukları diye bilinirlerdi fakat resmi evraklarda onları tarif eden terim 'gayri meşru çocuklar'dı. Yetimhanenin arkasındaki toprak düz ve açık sarıydı fakat en uzaktaki sınırında Tanrı'nın iradesine rağmen büyüdüklerine inanıldığından vahşi bitkiler diye adlandırılan kaktüsler ve dikenli ağaçlarla kaplı yassı bir tepe yükseliyordu. Tepenin siperinde yine çok büyük olan bir bina vardı, yaşı Şeytan'ın yeryüzündeki yaşıyla aynıydı. Göğe uzanan siyah duvarları, bulutları deliyor, gökyüzüne meydan okuyordu. Pencereleri yüksekti ve yetimhanedeki gibi demir parmaklıklarla kaplıydı. Demir parmaklıkların arkasından dışarıya bakan, saçları bir mendille toplanmış veya serbestçe havada uçuşan kadınların yüzleri görülebilirdi. Saçları daima uzun ve dağınıktı, yatmaktan keçeleşmişti; içinde bit kümeleri geziniyordu, yine de güneşin altında gökkuşağının parlak renkleri gibi parlıyordu. Bu yer halk arasında Saadet Evi diye biliniyordu ancak, Emniyet Amiri'nin dosyalarında Fahişeler Evi diye anılıyordu.

Hemşire Okulu'ndaki penceresinden Bintullah nehri veya arkasındaki alçak tepeyi göremiyordu. Büyük Askeri Hastane ev-

reni dolduruyor, duvarlarının üzerinden görünen gökyüzünün küçük bir yaması ve her günün sonunda batmadan önce güneşin ince bir ışını hariç her şeyi tamamen kapatıyordu.

Pencerelerden bakmama izin yoktu çünkü Askeri Hastane'nin terasları uyuduğumuz yatakhanelerin karşısındaydı. Ordu doktorları aşağıdaki kızlara bir göz atmak için parmaklıklardan sarkıyordu. Gülümsüyor veya başlarını sallıyor veya ıslık çalıyorlardı. Göğüslerinde sıra sıra renkli kurdeleler ve omuzlarında yıldız biçiminde parlak metaller vardı. Başları hep askeri şapkalarla örtülüydü. Gece son zil çaldığında kız kardeşim başını yatağın kenarından sarkıtarak bana aşk hakkında bir öykü anlattı. Koynundan askeri üniforma içerisindeki bir erkeğin resmini çıkardı. Kısık ışıkta resmi birlikte inceledik. Askeri şapkasını başına yan takıyor ve göğsünde yuvarlak bir metal parlıyordu. Şapkasının çıkık kenarı, yüzünün üst kısmma gri bir gölge düşürüyor, bakışlarını ve burnunun şeklini gizliyordu. Burnunun altında dikkatlice kesilmiş, bana Hitler'inkini hatırlatan bir bıyık vardı. Kız kardeşim resmi öper, koynunda kalbine yakın bir yere sokar, ardından bana hikâyesini tekrar anlatmaya başlardı.

Erkek göğsüne isabet eden bir kurşunla vurulmuştu ve yatağında yatarken kardeşim onun yanında duruyordu. Erkek onu, Sevecen meleğim, diye çağırıyor, kızın parmakları yaranın üzerinde nazikçe dolaşıyordu. Gecelerini onun yanında geçiriyor, erkek gözlerini ne zaman açsa, kız orada, yatağının yakınında, ayakta veya oturuyor oluyordu. Eğer biraz uyumak için ayrılsa zilin çalmasıyla erkeğin yanına geri gidiyordu. Eğer zil çalmazsa ayaklarının ucunda sessizce odasına giriyor ve uyanması için bekliyordu. Battaniyeler ne zaman kaysa onları düzeltiyordu. Eğer erkek susarsa içmesi için bir şey getiriyor, isterse uyumadan önce ona Tanrı'nın Kutsal Kitabı'ndan ayetler veya gazeteden savaşla ilgili haberler okuyordu, çünkü sadece bunlarla il-

gileniyordu. Kızla hep savaş hakkında konuşuyordu. Üç adam öldürmüştü fakat dördüncü göğsüne bir kurşun saplayıp gecenin örtüsünde uzaklaşmayı başarmıştı. Zafer Günü'nde İmam savaştaki cesaretinden dolayı ona bir madalya takmıştı. Fakat bütün bunlar onun için normal bir şeydi çünkü çocukluğundan itibaren adam öldürmek için eğitilmişti. Baharda dallarında durup ona bakan kuşları öldürdüğü bir silahı vardı. Silahı omzuna dayıyor, tetiği çekmeden önce dikkatlice nişan alıyor, kuş tek bir vuruşla cansız bir şekilde yere düşüyordu.

Kız kardeşimi kollarımla sarıp sıkıca tuttum. Vücudu bir kuş gibi ufak ve inceydi, kalbimde bir anneye duyulan büyük bir özlem vardı. Başımı göğüslerine gömüp ağladım. Ardından gözlerimi kurulayarak, Seni kirli kurşunlarından biriyle öldürmesini istemiyorum, dedim. Beni öldüreceğini biliyorum ama bu bir kurşunla değil aşkla olacak, derken gözleri parlıyordu.

Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kalbim, acı vermeden beni sıkıca saracak bir çift kol için derin bir özlemle doluydu. Nimetullah'ın yüzündeki bakışı her yakaladığımda gözlerim sevecen bir ışıkla parlıyordu. Yatağımın yanındaki çekmecede hayali bir insana yazdığım mektuplardan bir tomar vardı fakat, kalbimin derinlerinde aşk korkusu ve ondan daha büyük Tanrı korkusu vardı. Yetimhanede düzenli olarak dua ediyordum ve Tanrı rüyalarımda bana bir erkek olarak görünüyordu. Göğsümü nazik bir elle okşuyor ve karnım doğacak olan İsa ile şişiyordu. Şimdi, sabah dua ederken Tanrı'nın kızgınlık dolu sesi kulaklarımda yankılandı. Beni yüksek sesle lanetleyip zalimce ceza çektirmekle tehdit etti. Bana merhamet etmesi için yalvararak dizlerimin üzerine çöküp başımı yere kadar eğdim. Her seferinde secde ederek günde beş kere dua ediyordum. Öfkesini benden çıkartmaktan bir an bile vazgeçmiyordu, gece yatak örtülerinin altında kıvrılıyor ve yaklaşmasını seyrediyordum. Şimdi

sözleri artık kızgın değil ama nazik ve yumuşaktı, yüzü bir yaz gecesindeki ay gibi zarifti. Kalbimi saf bir aşkla doldurarak beni kollarında sallıyordu. Karnım kutsal bir hamilelikle kabarıyordu ve bir topun yavaşça havayla dolması gibi büyümesini seyrediyordum. Arkasını bana dönünce ona seslendim, geri döndü ve bir kez daha bana yaklaşmaya başladı. Fakat bu sefer yüzü tamamen değişikti, ciddi, öfkeden neredeyse kararmış yeni bir yüzdü, gözleri parlayan korlar gibiydi. Bağırmak için ağzımı açtım. Vücudum yere çivilenmiş gibiydi ve hareket edemedim. Birden uyandım, vücudum terden sırılsıklamdı ve kalemimle kimseye hitap etmeyen bir mektubun duraksayan ilk kelimelerini yazdım. Tanrı'yı rüyamda gördüm ve iki yüzü vardı. Biri bir anneninki gibi pürüzsüz ve nazikti, diğeri Şeytanı'nkine benziyordu.

Aşkın İlk Harfleri

Camlardan dışarıya bakmamıza izin verilmiyordu. Askeri Hastane'nin balkonları Hemşire Okulu'nun pencerelerine baktığından subaylar kızları görebiliyordu. Hastane binaları kocamandı ve güneş ışınlarını engelliyordu ancak günün sonunda pencerenin yanında durduğumda uzun ince bir güneş ışını köşelerin birinden bana ulaşırdı. Beni bu güneş ışınından uzaklaştıran parmakların sırtımı kabaca kavrayışını hissedebildim. Başhemşire'nin parmaklarıydı. Kısa boylu, orta yaşlı, beyaz peçeli, manastırdaki bir rahibe gibi yere kadar uzanan üniformalı bir kadındı. Beyaz yuvarlak bir yüzü ve tombul elleri vardı. Elbisesinin göğsünde boynundaki bir zincirden sallanan üç yıldızla birlikte sol göğsüne iğnelenmiş altın broş şeklinde Hoşgörü ve Yardımseverlik Nişanı takıyordu. Üniformasının ince ipeğinin altında büyük göğüsleri inip çıkıyordu. Zeminde kısa ama hızlı adımlarla ilerledikçe göğüsleri önden gidiyor, kalçaları iki et kalıbı gibi onu arkadan takip ediyordu. Sanki iki yarıküre yerlerinde değilmiş gibi sol kalça inerken sağ kalça çıkıyor, sağ kalça inerken sol kalça çıkıyordu. Ayakta dururken kollarını vücuduna yakın tutuyor, fakat yürüdüğünde bir kolu yanında hareketsiz dururken diğeri sallanıyordu. Gün boyunca sivri metal uçlu topukları fayans kaplı döşemede tıkırdayarak yankılanıyor fakat

geceleri çıplak ayaklarıyla parmak uçlarında sessizce yürüyordu. Yatakhane kontrollerini yaparken bedeni kayıp bir ruhu, kapılardan geçerken tuniğinin hışırtısı havanın fısıltısını andırıyordu. Yüzü bütünüyle yağla kaplıydı ama yine de kaskatı duruyor ve nişastayla kaynayan bir kap süt gibi en ufak bir titreme dahi sergilemiyordu. Gözleri her tarafa huzursuzca hareket eden iki gri kurşun topuydu. Her ikisinin üzerine doğru sarkan ince bir kalemle yarım daire çizilmiş kaşları vardı. Yandan bakıldığında burnu bir küçümsemeyle yukarıya doğru sivriliyordu. Yatakhanelerde ve koridorlarda başka dünyadan bir ruh ya da daha önce varlığı hiç bilinmeyen bir yaratık gibi bir görünüyor, bir kayboluyordu.

Gece uyurken havadaki en ufak fısıldamayı yakalamak için kulaklarımı zorluyordum. Tuniğinin yumuşakça sürüklenişini veya çıplak ayağının döşemedeki görünmez basıncını seziyordum. Kapının tokmağı bir ruh ya da Şeytan'ın eli tarafından çevriliyormuş gibi kendi etrafında dönüyordu. Beyaz bir gölge gibi yatakhaneye süzüldüğünde, uyuyan kızların rüyalarını yoklamak için bir yataktan diğerine hareket edişini, her yatakta bir baş olduğundan emin olmak için gözlerinin el feneri gibi yataktan yatağa geçişini görebiliyordum. Başları bir çobanın koyunlarını saydığı gibi parmaklarıyla sayıyordu. Eğer bir yatakta bir baş eksikse veya bir yatakta iki baş varsa savaştaymışız gibi alarm veriliyordu.

Ben yatağımdaydım ve Nimetullah da yanımdaki yatakta yatıyordu. Onu hiç terk etmeyen dalgın bakışla gözleri kocaman açıktı. Yüzü giderek incelip solmaya, gözleri giderek büyüyüp kararmaya devam ediyordu. Eğer gece kulağına fısıldarsam cevap vermiyordu. Eğer dudaklarım yüzüne dokunursa bir adale bile oynamıyordu. Kollarımı onun kırılgan vücuduna sardım ve uyudum. Gecenin yarısında gözlerimi birden açıp onun yatağına

baktım, boştu, bazen uyuduğu diğer yer de boştu. Yolumu biliyordum. Uzun koridor karanlıktı ve duvarın kenarında duraksamadan yürüyordum. Sonuna vardığımda kapalı bir kapı buldum ve arkasında birinin inlediğini duydum. Kapıyı yumruğumla açtım ve bir an için zemin fayansların loş parlaklığından başka bir şey göremedim. Fakat gözlerim karanlığa alıştıkça onun odanın köşesinde yattığını fark ettim. Cenin gibi bükülmüştü ve vücudunun altından ince bir iplik gibi kan sızıyordu. Kanı koyu kırmızıydı fakat parmakları tüm kanı çekilmiş gibi beyazdı. Taşa dönüşmüş parmaklarının arasında tuttuğu buruşmuş bir kâğıtta siyah harflerle yazılmış bir şey yazılıydı. Kimse onun parmaklarını açamadı. Kâğıtta ne yazılıydı? diye sordu, başlarında şapkaları olan ve resmi üniforma giyen bir dizi adamın önünde duran Başhemşire. Bilmiyorum, dedim. Bir dizi adam bana baktı, Gece ve gündüz seninle birlikte olduğu halde bu nasıl mümkün olabilir? dediler. Gece ve gündüz benimle birlikteydi fakat başka bir dünyada yaşıyordu, dedim. Neresi dünya o? diye soruşturdular. Bilmiyorum çünkü ben oraya henüz gitmedim, dedim.

Gece iniyor, yüzler karanlıkta eriyor ve hava kulağıma fısıldamaktan vazgeçiyor. Onun gecenin içinde durduğunu görüyorum. Buruşuk bir kâğıt parçasını sıkıca kavradığı taş gibi parmaklarını açıyorum, beyaz ayın altına tutuyorum, beyaz ve saf bir yüzeye yazılmış mektubu okuyorum.

Nikâhlı Eş Cennete Giremez

Kalabalığın tezahüratları kulaklarımda çınlıyor. Başımın üzerinde göklerin, ayaklarımın altında dünyanın tahtı uzanıyor. Etrafım kendi adamlarımla çevrili. Yakın korumadalar ve tahtta benim yerime geçmek için fırsat bekleyen çok çeşitli düşmanlarımdan beni koruyorlar. Arkadaşlarım birkaç tane. Öldüğümde sıranın onlara geleceğini düşünüyorlar. Sağımda, çöküşümle herkesten daha fazla ilgilenen Emniyet Amirim duruyor. Solumda, sağ gözü Şeytan Partisi'nin liderine dikilmiş, sol gözü harem için ayrılmış balkonda etrafında örnek eşler ve şehitlerin anneleriyle duran nikâhlı eşime takılmış Başkâtibim duruyor. İnsanların tezahüratları, Kurban Bayramı'nı kutlamak için gökyüzüne atılan havai fişeklerin gürültüsüne ve bir silahtan ateşlenen kurşunların keskin sesine karışarak karımın kulaklarında yankılanıyor. Vücudumdan yere düşen yüzümü seyrediyor fakat sağ gözü tahta dikili, sol gözü ömür boyu arkadaşıma bakarak olduğu yerde kalıyor.

Çocukluğumdan bu yana onu kıskandım ve ondan nefret ettim. Sınavlarda hep benden daha yüksek notlar almayı başarırdı. Bunun yanı sıra ona hayran olan bütün o kızlara rağmen benim rüyalarımın kızının ardından gitti. Ben adımı bile zor yazarken kıza aşk mektupları ve ona ithaf ettiği şiirler gönderirdi. Ben ona

Başkâtip unvanını bahşettim, günlük gazetede kızlara gülümseyen resmiyle birlikte köşe yazılarını yayınlayabileceği bütün bir sayfa teslim ettim, ama bütün bunlara rağmen sınırları içinde kalmıyor. Çocukluğundan bu yana kalbinin arzuları hiç soğumadı. Orada bütün bu patlamaların sesini takip ederek, başımın yükseklerden yere düşüşünü seyrederek, kargaşanın sanki dünyanın sonu gelmişçesine serbest bırakılışını görerek benim yanımda duruyor ve yine de taştan oyulmuş bir sfenks gibi hareketsiz kalıyor. Birden tanıdığım arkadaşların ve düşmanların yüzleri bir boşluk tarafından yutulmuşçasına yok oluyor ve yerlerini daha önce hiç görmediğim adamların yüzleri alıyor. Yüzümü yerde saklayarak yatarken bana doğru yaklaşıp etrafımı sarıyorlar. Bir tanesi başımı çeviriyor ve yüzüme bakıyor. Peki bu kimin yüzü o zaman? dediğini duyuyorum. Cevabını kendisi veriyor: Sadece Tanrı bilir.

Benim yüzümün sıradan bir insanın yüzünden çok daha yüce olan İmam'ın yüzüyle karşılaştırıldığında daha dehşet verici ve ağırbaşlı görünmesinden olmalı bu. Çünkü onun cildi neredeyse hiç kanı yokmuş gibi mermer beyazlığındaydı ve kemikleri kaya gibi sert, katı, hareketsizdi. Etrafımda toplanan insanların içlerinden bir titreme geçti ve sanki tapınıyormuş gibi yere diz çöktüler. Bir tanesi bana yaklaştı. Yüzümün giderek kararduğını ve yavaş yavaş üzerinde yattığım toprağın rengini aldığını fark ederek topuklarının üzerinde döndü. Bu Şeytan, diye bağırarak olabildiğince hızlı koştu, diğerleri hemen arkasından onu takip etti. Hep bir ağızdan, Bu Şeytan, diye bağırdılar, koşarlarken biri elime, diğeri sağ ayağıma yakın duran madalyama bastı. Kimse beni görmesin diye yüzümü yere gömdüm ve birden yumuşak bir elin başıma dokunduğunu hissettim. Gözkapaklarımın arasından ihtiyatla bakarken daha önce başka bir yerde gördüğüm yüzleri görmeye başladım. Fakat başımı yerden kaldırıp

yüzüme baktıklarında hiçbiri beni tanıyor gibi görünmüyordu. O anda pürüzsüz tonu bana tanıdık gelen bir ses duydum. Nikâhlı eşimin ya da Emniyet Amiri'nin sesine benziyordu. Hayır bu o değil, dedi. Ardından Başkâtip'in veya Karşıtların Lideri'nin sesi olabilecek bir ses aniden bağırdı, Tanrı onu kurtardı, Tanrı onun yanında. Birden dört bir yandan tezahürat yapmaya başladılar. Çok yaşa İmam. Zafer silahları yaylım ateşine başladı ve davullar yüksek sesle eşlik etti onlara.

Nikâhlı eşimin yavaş, sakin adımla ve bir aslanın büyük sükûnetiyle balkondan indiğini gördüm. Fakat benim görüş alanımdan çıkar çıkmaz sivri uzun topukları üzerinde yatak odasına doğru koşmaya başladı. Perdeler çekilmişti ve bedenim meşru ve gayri meşru çocuklarımla çevrili yatakta yatıyordu. Sağlık Bakanı çürümesini önlemek için vücuduma dezenfektan püskürtüyordu. Bitişik odada Allah Partisi'ndeki güvendiğim adamlar geride bıraktığım her şeyi aralarında bölüşmekle meşguldü. Yasal eşim odaya girer girmez gözleri yanımda duran gayri meşru kızımın yüzüne takıldı. Kızımın sağında annesi Cevahir, solunda ilk karım duruyordu. Nikâhlı eşim gelmeden önce atmosfer sakin ve keyifliydi. Gayri meşru kızının pürüzsüz elini tutarak ve arada sırada öperek yatakta yatıyordum. Fakat nikâhlı eşim bir kaplan gibi üzerimize atladı ve etrafıma toplanmış bütün yüzler birden kayboldu ve yanımda duran nikâhlı eşimin yüzüyle yalnız kaldım. Parmaklarımdan bütün evlilik ve kraliyet yüzüklerini çıkarttı, cebimdeki bozuk paraları boşalttı, resmi elbisemi soyup beni sarayın bahçesindeki bir çukura gömdü.

Mezar çukurunda yatarken ve Kurban Bayramı nedeniyle konuşmamı yaparak yükseltilmiş platformda dimdik dururken insanlar sürekli adımı haykırmaya devam ediyordu. Nikâhlı eşim ve Emniyet Amiri hariç hiç kimse aynı anda iki yerde bulunduğumu anlamadı. Kurban Bayramı'nı kutlayan havai fişek-

ler gökyüzüne fırlatılmaya ve kalabalıkların alkışları çınlamaya devam etti.

Benim İmam olmadığımı kimse anlamadı. İmam ve bu insanların lideri olduğuma ben bile inanamıyordum. Gözlerimi kapattım ve lider olmadığım halde lider olmanın keyifli hissine kendimi bıraktım. Böylece kurşun geçirmez yelek giymeme gerek olmadan ve suikast korkusunu aklımdan çıkararak etrafta serbestçe dolaşabilirdim, çünkü zaten suikasta uğradığımı biliyordum ve benim için ölü bir İmam olmak hiç İmam olmamaktan daha iyiydi. Şimdi yeni adım Şehit İmam olacaktı ve bu yeni isim bana yeni bir büyüklük ihsan edecekti. Ölümün üstüne çıkmıştım ve tahtımda arkadaşlarımdan veya düşmanlarımdan korkmadan oturabilirdim. Bir şehit olarak havada yükselme, birinci dünyadan ikinci hatta üçüncü dünyaya uçma yeteneğini geliştirmiştim. Büyük ya da Küçük Güçler'den artık korkmuyordum ve en büyük liderlerin karşısında bacak bacak üstüne atarak oturabiliyordum. Sabahleyin kahvemi Kuzey Toprakları'nda içiyor, öğlen Güney Toprakları'nda yemek yiyordum. Ardından akşam olup gün sona erdikten sonra Cevahir ile Saadet Evi'nde sakin, gizli bir gece geçirebiliyordum. Ömür boyu arkadaşım yanımda oturuyor, sevgi ve arkadaşlık için kadeh üstüne kadeh kaldırıyorduk. Ona bir unvan bahşetmiştim ve tepesinde çerçeveli bir kutu içinde resminin bulunduğu ve içine yazılarını yazabileceği bir sayfası vardı. Her perşembe gençliğimizin anılarını konuşarak bütün gece oturuyorduk.

Beraber düzdüğümüz kızı hatırlıyor musun?

Bacağına avucumun içiyle vurdum ve kahkahayla kükredim. Karşılık olarak o da benim bacağıma vurdu, onun kahkahası da benimki kadar yürektendi. Bir an beni tereddütle süzdükten sonra İmam'ın bacağına tokat atmaya cüret ettiğini anlayıp kahkaha atmaktan vazgeçti. Eli havada kaldı fakat ben, onun okulda

pahalı yünlü pantolonunu giymiş benim yanımda nasıl oturduğunu ve pantolonumda saklamaya çalıştığım deliğin üzerine elimi tuttuğum yerden kalçama nasıl vurduğunu hatırlayarak, onun bacağına ikinci defa vurdum ve aynı şekilde bir kahkaha daha patlattım. Böylece üçüncü kez büyük bir neşeyle güldüm ve pantolonunun içinde bir kaplanınki gibi sıkı ve ince duran bacağına tekrar vurdum. Ardından ona, O kızın adını hatırlıyor musun? dedim. Gürültüyle güldü ve kahkahasının ortasında, Tabii, ismi Cevahir'di, dediğini duydum. Vücudu bir süt kadar beyazdı, cildi o kadar inceydi ki altından eti görünüyor gibiydi. Gözleri, cennette bizi bekleyen hurilerin gözleri gibi büyük ve siyahtı. Bu sözlerle aklım bu dünyadan sonrasına ani bir sıçrayış yaptı. Cennet'i yeşilden oluşan bir enginlik olarak gördüm. Nehrin kenarındaki tatlı ve yumuşak çimende uzanıyordum, etrafımda nehrin sularında yüzen, vücutları güneşte parlayan çıplak huriler vardı. Gözlerim nikâhlı eşimin onlarla birlikte olmadığından emin olana kadar güzel yüzlerinin arasında yavaşça gezindi. Sesim kahkahayla tekrar tekrar çınladı ve bu sefer yankılanan bir tokatla bacağına tekrar vurdum. Müminlerin kaç huri almasına izin veriliyor? diye sordum. Yetmiş ya da yetmiş yedi, tam hatırlamıyorum. Sadece Tanrı tam rakamını biliyor, dedi. Peki inananların lideri, tek ve bir İmam için kaç taneye izin veriliyor? diye sordum.

Başkâtip öncekinden bile daha sesli güldü, sadece tahmin olan bir rakamı kendiliğinden söyleyerek hayal gücünün çılgınca koşmasına izin verdi. Fakat İmam, Başkâtip'ten daha verimli bir hayal gücüne sahipti ve aklı uzaklara sürüklendi. Nikâhlı eşlerimiz ne olacak? Ömür boyu arkadaşı cevap vermeden önce bu konu üzerinde uzun süre düşündü, nikâhlı eşlerimiz hiçbir zaman Cennet'e gidemeyecek, dedi. Eğer onlardan bir tanesi bir şekilde içeriye sızarsa, diye sordu İmam ısrarla, o zaman ne ola-

cak? Tanrı onu genç bir huriyle değiştirecek, diye iddia etti Başkâtip. Cennet'te nikâlılı eşler için yer yoktur. Aksi takdirde dünyadaki yaşantımız ile Cennet'teki arasında ne fark olurdu?

Meşru İhanet

Kız kardeşimin savaşta öldüğünü öğrendiğimde annemin yüzünü doğduğum geceden bu yana görmediğimi hatırladım. Yetimhanede Hacı Annemiz diye çağırdığımız yaşlı bir büyükanne vardı. Geceleri onun etrafında toplanır, onun cinler ile bir kadının vücuduna ve bir balığın kuyruğuna sahip, geceleri deniz kıyısı boyunca yüzen denizperileriyle ilgili masallarını dinlerdik. Bir denizperisi bir erkeğe elini koyduğunda, onu başka bir yaratığa, bir yayınbalığına veya bir buzağıya veya bir koyuna veya alt kademede herhangi bir hayvana çevirmek için büyü kullanırdı. Erkek eğer bir koyuna dönüşmüşse alçak bir sesle meleyerek etrafta dolaşır, bacaklarına sürtüneceği başka bir kadın ararda. Bu kadın büyünün sırlarına sahip olmalıydı, böylece erkeği elleriyle bir koyuna dönüştüren kadının efsununu çözebilir ve adamı bir erkek olduğu eski haline döndürebilirdi. Fakat adam tekrar erkeğe dönüştükten sonra kendisini yaratan kadını unutarak onu, insandan bir maymuna veya kuyruksuz bir kediye çevirecek başka bir kadını aramak üzere, kibirine yenik düşüp ülkede erkekliğiyle caka satarak dolaşırdı.

Tekrar bir büyücü kadın arayarak etrafta dolaşmaya, kendisini onun bacaklarına sürtmeye başlar ve böylece büyükannemin yatakhanede etrafına toplanmış çocuklara anlattığı masallar de-

falarca, bir geceden diğerine devam ederdi. *Bin Bir Gece Masalları*'nda olduğu gibi her yeni masalın başlangıcı ondan öncekinin sonuyla, aynen gecenin günün içinde kaybolması gibi iç içe geçerdi. Sesinin kulaklarımızdaki yankısı hiç durmazdı, hikâyesi yeni bir tanesinin içine girmeye başlamadan asla bitmezdi. Şehrazat gibi bir anlık sessizlikten bile korkuyordu, eğer masalının bir noktasında duraklarsa kalbi atmaktan vazgeçecekti sanki, çünkü Şehrazat konuşmayı bıraktığı anda hayatının sona ereceğini biliyordu. Şehrazat kimdi, Hacı Anne? Biz sorar sormaz hikâyesine bıraktığı yerden başlıyordu. Kocası, karısını başka bir kadına gitmek için bıraktı ve günün sonunda geri döndüğünde onu zenci kölesinin kollarında buldu. Karısını öldürdü ve o andan itibaren karısının ihanetinin öcünü almak için her gece yatağında bir bakireyi öldüreceğine yemin etti. Koca asil soydan beyaz tenli bir adamdı ve genç yaşından itibaren yeryüzü tahtında oturuyordu. Her gece kılıcını belinin etrafına kuşanıyor ve Tanrı'dan merhamet diliyordu; çünkü bir kadın nasıl olur da siyah bir köleyi Kral Şehriyar'a tercih edebilirdi? İçindeki derinliklerden yükseliyormuş gibi babasının sesine benzeyen bir ses duyuyordu, ses ona, Çünkü kadınlar anneleri Havva gibi ihanet etmek üzere doğar, diyordu.

Hikâyesini anlatmaya devam ederken bu noktada onun sözünü kesip, fakat Kral siyah bir kadın köleyle karısına ihanet ediyordu, dedim. Bana yan yan baktı, Ne fark eder kız, Tanrı'nın söylediğine göre ilahi yasa erkeklerin ihanetine izin veriyor. Fakat kadınların ihanetini Şeytan esinliyor, dedi.

Çocukluğumda, kölelerin teni hep siyahken kralların teninin neden hep beyaz olduğunu merak ediyordum. Benim koyu renk tenim vardı ve kölelerin soyundan gelip gelmediğimi düşünüyordum. Hacı Annemize sorduğumda önce Şeytan'ı kovalamak için siyah elbisesinin yakasına tükürdü ve bana, Ey Allahım!

Lanetli düşman Şeytan'dan korunmak için sana sığınıyorum. Kötülük bizden hep uzakta olsun ve bize şüphelerin saldırmasına izin verme. Sen çocuğum, efendilerin soyundansın, kölelerin değil, dedi.

Yetimhanede gözlerimi hayata ilk açtığımdan bu yana beni Bintullah diye çağırdılar. Hacı Anne öldükten sonra da aynada tenime bakmaktan ve merak etmekten hiç vazgeçmedim. Rüyalarımda babam bana hep Kral Şehriyar'ınki kadar beyaz bir tenle görünürdü. Ben bu koyu teni nereden aldım? Annem babama bir siyah köleyle ihanet mi etti? Veya ben adımın anlattığı gibi Allah'ın kızı değil de Şeytan'ın kızı mıyım?

Geceleri kaçmaya çalışırken, hemen ardımda köpeğim Marzuk'la mümkün olduğunca hızlı koşarken görüyorum kendimi. Askeri şapka giyen adamlar hemen arkamda, sık solukları bir sis gibi yükselen köpek sürüsü en arkadan geliyor. Nehir ile deniz arasındaki tepeyi çabucak tırmanıyorum. Ciğerlerimi açık alanların havasıyla doldurma özlemine kapılıp bir anlığına durmasaydım onları neredeyse atlatacaktım, bana yetişemezlerdi. Çocukluğumdan bu yana bu yerin temiz havasına duyduğum özlem beni hiç terk etmemişti. Bu havanın içinde, ölmeden önce annemin tenindeki ılık koku vardı. Annemi arkasında bırakıp kaçmadan önce babamın yeryüzünde bıraktığı ayak izi buradaydı. Koşarak giderken bütün bunları hatırlamamış olsaydım beni yakalamak için peşimi bırakmayanlardan kaçabilirdim. Hayatımın kokularını içime çekmek üzere durduğum tam o anda kurşun sırtıma saplandı. Beni her zaman arkamdan vurdular, benimle yüz yüze gelmek için asla karşıma geçmediler. Fakat alfabenin harfleri aklımda solmadan, hafızam tamamen ölmeden önce onların, Bu günahın meyvesidir; onu kim öldürürse hem bu dünyada hem de daha sonra cennette cömertçe ödüllendirilecektir, dediklerini duyacak vaktim oldu.

Her Şey Birdenbire Oldu

Başım yükseklerde, gökyüzündeydi. İmam'ın yüzünü takıyordum. Göğsümde bir sıra nişan asılıydı, bana Kâbe'den gönderilmiş kutsal tespih parmaklarımın arasında kayıyordu. Birinci ve ikinci dünyaların ışıkları yuvarlak aynalar gibi beni her tarafımdan sararak yanıp sönüyordu. Üçüncü ve dördüncü dünyalardaki insanların tezahüratları kulaklarımda kükreyen bir sesle yankılanıyordu. Şeriatın savunucusu İmam, çok yaşa. Etrafımdaki aynalarda görünen çehrem yüz sayısının bir eksiğiyle çarpılıyor, Tanrı'nın doksan dokuz kutsal ismi gibi doksan dokuz çehrem oluyordu. Başımı bir tarafa ya da diğerine her çevirdiğimde bir anda yüzümün birçok yüz haline geldiğini görebiliyordum. Işıkların altında, Allah Partisi ve resmi muhalefet olan Şeytan Partisi'nin destekçilerinin ortasında tahtımda dimdik oturuyordum, etrafımızda büyük ya da küçük güçlerin temsilcileri vardı ve özgürlük ile demokrasi flamaları rüzgârda sallanıyordu. Kurban Bayramı'nın rengârenk havai fişekleri havada patlarken, büyük zaferimizi kutlayan konuşmamı yapan sesim binlerce mikrofondan gürlüyordu. Şarabın değil, neşenin sarhoşluğuyla bir oraya bir buraya sallanıyordum, öyle ki bir anda yüzüm kaydı, ayaklarımın arasında yere düşüp neredeyse tahtımın altına yuvarlanıyordu ve yine o kadar ani olarak bacaklar

bir ileri bir geri koşmaya başladı, ayaklar ayağıma bastı, birden oturduğum yerin dört bacağı yukarı çevrildi ve olan biteni anlayabilmek için önce bir tarafa ardından diğerine dikkatle baktım.

Kıyamet Günü'nün gelip gelmediğini soran bir ses duyduğunda Karşıtların Lideri, İmam'ın yakınında duruyordu ve aralarında sadece Emniyet Amiri vardı. Bunun İmam'ın sesi olduğunu ve onun biraz ileride duran tahtının altında yattığını fark etti. Karşıtların Lideri birden her zamankinden daha fazla zekâ sergilemeye başladı ve Nuh'un Gemisi'ndeki boş koltuklar, nükleer enerjinin keşfi ve Kıyamet Günü arasındaki bağlantıyı kurdu. Başkâtip birden başını ayaklarının arasına koydu ve ebedi bir dinlenme içerisinde gözlerini yumdu; fakat bir an uyanarak gözkapaklarının arasından dikkatle etrafa baktı ve Kıyamet Günü hakkında dünyevi bir akılla düşünmeye şeriatın izin vermediğini, Kuran'da yazılı olan Tanrı'nın sözleri hariç bununla ilgili herhangi bir sonuca varmanın mümkün olmadığını söyledi. Kuran'ı dikkatle okuyan herkesin Kıyamet Günü'nün sadece dünyayı ve onun üzerinde yaşayan insanları değil, bütün evreni ilgilendiren bir olay olduğunu keşfedeceğini ekledi; çünkü Tanrı, onun borazanları duvara doğru üflenecek ve onun kurtarmak istediklerinin dışında dünyada ve gökyüzünde olan herkes şimşeğin çarpmasıyla yere yıkılacak, demişti. Bunlar Tanrı'nın sözleridir ve Yasal Muhalefet'ten veya Yasal Olmayan Muhalefet'ten veya gizli hareketlerden gelse bile, ne karşı gelmeye ne de tartışmaya tahammülü vardır. Çünkü Kıyamet Günü gökler ve yerler dahil olmak üzere bütün evreni kapsayacak ve Tanrı'nın iradesiyle tek istisna onun vârisi, dünyadaki temsilcisi olan bir ve tek İmam olacaktır. Buraya kadarı dünyadaki hayatın söz konusu olduğu durumlarla ilgilidir. Allah'ın sözleri aynı zamanda gezegenlerde, yıldızlarda, güneşte ve ayda yaşayanlar ile diğer göksel bedenlerin de ani bir ölümle karşılaşacakların-

dan, dünyadakilerle aynı kaderi paylaşacaklarını gösteriyor. Tanrı'nın sözleri Kıyamet Günü'nün üzerimize birden çökeceğini açıkça belirtiyor, çünkü Yüce Tanrı, Ve onlar Allah'ın onları kör edecek bir bulut göndereceğine ve onun ellerinde ıstırabı tadacaklarını sağlayacağına ve Kıyamet Günü'nün onların üzerine birden çökeceğine inandılar mı? demiştir. Zamanı geldiğinde kıyamet saatini getirmek için Tanrı'nın nükleer radyasyon gibi şeylere ihtiyacı olmadığı gibi, bütün evreni bir anda yok edecek araçlardan da yoksun değildir.

Başkâtip'in sergilediği hitabet, dini kültürünün olağanüstü kapsamına ve şeriata dair geniş bilgisine duyduğu takdirle İmam'ın gözlerini parlattı. Karşıtların Lideri'nin gözleri aynı takdiri çabucak yansıttı fakat hemen ardından yerini neredeyse nefrete yakın bir kıskançlığın kara bakışı aldı. Kuran'ın hiçbir yerinde sözü edilmese de Kıyamet Günü ile nükleer radyasyon arasındaki ilişkinin tamamen gözden çıkarılmadığını ispat etme çabasıyla uzun, Başkâtip'inkinden daha uzun bir konuşmaya başladı. Emniyet Amiri yerden kalkıp paltosundaki toz zerreciklerini eliyle süpürdü. Tozlar sanki bir çeşit radyasyonla yüklenmiş gibi parlayarak havada uçuştu. Bu görüntü üzerine Allah Partisi ve Şeytan Partisi'nin liderlerini yerde yatarken bırakıp olabildiğince hızlı koşmaya başladı. Orada hareketsiz, sanki kaderlerini Tanrı'nın iradesine terk etmiş gibi yatıyorlardı. Bu sırada Başkâtip, Kuran'da hiç bahsedilmediği halde nükleer radyasyon ve Kıyamet Günü'nün gelişi arasında muhtemel bir ilişkinin varlığını söylemeye kalkışan Karşıtların Lideri'nin sözlerini, onun cesaretine hayranlıkla, ağzı açık takip ediyordu. Bir an sonra Başkâtip ve Karşıtların Lideri, ayaklarının arasında yatan ve yüzlerinde bir kulaklarından diğerine uzanan gülümsemeyle birbirlerine bakarlarken görülebilirdi.

İmam tek bir kelime bile söylemeden sessiz kalmaya devam

etti nedense. Onun sessizliğini fark ederek ağızlarını sıkıca kapattılar ve başka bir şey söylemekten kaçındılar; çünkü İmam'ın sözü her zaman için son sözdü ve hiçbir türden şüphe ya da karşı gelmeye tahammülü yoktu. İmam'ın, ebedi sessizliğini korumaya karar vermiş gibi bir şey söylememeye devam ettiğini gören Karşıtların Lideri, bir soru sormaya cesaret etti. İmam'ın var olup olmadığını sorduğuna neredeyse kendisi de şaşırdı. Böyle bir sorunun dini inançlara aykırı sayılabileceği ve Tanrı'nın var olup olmadığını sormaya benzer olacağı geçti aklından bir an için. Fakat söylediklerinin dini inançlara ters düşmediğini çabucak anladı, çünkü aksine, kalpten gelen inancı aklın mantığıyla desteklemeye çalıştığından, İmam'a olan sonsuz sadakati ile kökleri derine uzanan içten bağlılığının ispatıydı bu. Aslında popüler muhalefet hareketlerinin kahramanları olarak ortaya çıkarılmadan dünyadaki her çocuğun o ya da bu zamanda sorduğu bir soru olduğu gerçeğine rağmen, onun sorusunun tarihsel bir olay olarak alıntılanacağı gün gelecekti. Bununla beraber, Başkâtip oturduğu yerden ona kıskanç bir bakış gönderdi ve ardından bir kulağından diğerine gülümseyerek dördüncü karısına çevirdi vücudunu.

O gece yatağında rahatça yatarken, o tarihsel anın olaylarına kendi gözleriyle tanık olmak amacıyla, gözkapaklarının arasından kendisinden başka herhangi birinin bakmaya cesaret ettiği ispat edilirse karısını boşayacağına dair üç talakla yemin etti. Çünkü aslında Allah Partisi ve Şeytan Partisi'nin tek bir üyesinin bile onun yaptığını yapmaya cesareti yoktu. Arkasında hiçbir iz bırakmadan birden kaybolan Emniyet Amiri hariç hepsi, sanki birer ölü gibi bütün bu süre boyunca gözkapakları sıkıca kapalı olarak durmuştu.

Aşkın Esrimesi

Kız kardeşim Nimetullah'ı hemşirelik okulundayken kaybettim. Hayatını aşkı için feda etti. Erkek kardeşim Fazlullah savaşa gitti ve ülkesini savunurken hayatını kaybetti. Ne kurban olmak ne de hayatı gözlerim bağlı yaşamak istiyorum. Gecenin yarısında uyanıyor ve ertesi gün sınavda tekrarlayabilmem için ezberlemem gerekenleri öğreniyorum. Mezuniyet ve onunla birlikte itaat ve hizmet diplomaları dağıtım günü geldi. Sınavda iyi dereceyle geçenler örnek hizmetli unvanıyla ödüllendiriliyor. Özel beyaz üniformalar giydirilip saçlarına bir bant bağlanıyor. Tek sıra halinde yürüyorlar ve platformun yakınına gelince saygıyla eğiliyorlar. Platformda devletin önemli kadınları, ortalarında yüksek arkalıklı bir sandalyedeki İmam'ın karısıyla birlikte oturuyor. Sağında bütün yardım kuruluşlarının kauçuk yüzünü takmış başkanı, solunda göğsüne iğnelenmiş Hoşgörü ve Cömertlik Nişanı'nı takan Başhemşire var. Arkalarından daha az önemli kadınlar geliyor: Şehitlerin dul eşleri, ideal anneler, yardım kuruluşlarının gönüllü çalışanları. Hepsi aynı görünüyor, birbirlerinden ayırt etmek imkânsız. Hareket etmeden, ciddi yüzlerle, gülümsemeden, sanki bir şey saklıyormuş gibi ellerini göğüslerinin üzerinde kavuşturarak oturuyorlar. Eğer İmam'ın karısı ayağa kalkarsa hepsi tek bir hareketle elleri hâlâ göğüsle-

rinin üzerinde ayağa fırlıyor. Platforma yavaş, kasvetli bir adımla yaklaşıyorum. İmam'ın yeni karısı ayakta dururken oturduğundan daha kısa geliyor bana. İthal ipek yaşmakla sarılı başı kürsünün üzerinden zorlukla görünüyor. Peçesinin etrafına taktığı elmas taç ışıkta parlıyor. Gözlerim aşağıya doğru kaydığında bir kolye ve daha aşağıda sol göğsünün üzerine iğnelenmiş bir broş görebiliyorum. Kollarında sıra sıra bilezikler var, parmaklarına o kadar çok yüzük takıyor ki her hareket ettiğinde evren parlayan bin yıldızın ışığıyla titreşiyormuş gibi görünüyor.

Yetimhanedeki eğitimimi tamamlamadan önce buna benzer bir sahneye tanık olmuştum. Şimdi İmam'ın karısının oturduğu yerde bir adam vardı. Onu zorlukla hatırlayabiliyorum. Tamamen kel olan büyük bir başı vardı, fakat göğsü kıllarla kaplıydı. Yeni eş daha uzun boyluydu ve çok kısa kesilmiş saçı herkesin görmesi için tamamen açıktaydı. Yardım kuruluşlarındaki kadınların hepsi birbirlerine benziyordu. Köşeli tombul vücutları, etrafına saçlarının sıkıca sarıldığı ve sıra sıra tokalarla tutturulduğu küçük kafaları vardı. Ayakları küçük ve tombuldu, bacakları öyle kısaydı ki, sandalyelerine oturduklarında ayakları yere değmiyor, hafifçe öne arkaya sallanarak havada asılı kalıyordu. Yürüdüklerinde yüksek sivri topuklu ayakkabıları döşemede metalik bir sesle çınlıyordu.

Diplomayla ödüllendirilme sıram geldiğinde platforma doğru yürüdüm. Pürüzsüz bir el bir galaksi dolusu yıldızla parıldayarak bana doğru uzandı. Diğer kadınların köşeli vücutları kendilerini yüksek topuklu ayakkabılar üzerinde dengeleyerek, tombul beyaz ellerini göğüslerinin üzerinde kavuşturarak iki yanda duruyordu. Verilen her diploma veya ödülle elleri birbirinden yavaşça ayrılıyor ve alkış sesi boğularak ölen bir mamutun duraksayan kısık nefesi gibi gürlüyordu. Diplomayı ellerime aldığımda parmaklarının uçlarından çıkan bir elektrik akımının

kollarıma ve vücuduma geçtiğini hissettim. Kalbim kaburgalarıma doğru fırladı ve flamayı başımın üstünde havaya sallayarak, sesimin en yüksek tonunda, Allahu Ekber diye bağırarak büyük bir coşkuyla kendimi öne attım. Ülkem ve onun lideri İmam uzun yaşa. Kız kardeşim hayatını bir adam için feda etti fakat ben ülkemin insanları için yaşayacağım. Ya tam bağımsızlık ya da ülkemiz için çarpışırken ölüm.

Gün boyunca bir yaralıdan diğerine idrar ve dışkı için çanaklar taşıyarak koşturdum. Geceleyin bir inleme duyması için kulaklarımı zorlayarak uyanık kaldım. Başını bana doğru çevirdiğinde loş ışıkta yüzünü görebiliyordum. Zayıf, solgun ve sararmıştı. Göğsünün üzerinde derin bir yara vardı ve gözlerinden duyarlı bir özlem okunuyordu. Gecenin karanlığında ona doğru gidip, Fazlullah cephedeydi, onu orada gördün mü? Hâlâ yaşıyor mu? diye sordum. Fazlullah kim? Kocan mı? diye sordu. Benim sütkardeşim, yetimhanede birlikteydik, dedim. Ardından sessizleştim. Neden sessizsin? dedi. Ne söyleyeyim? Bana kendinden söz et, dedi. Sana ne söyleyebilirim ki? Bana her şeyi söyle, dedi.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Hayatım sırlarla doluydu sanki, yine de konuşmaya başlayınca hakkında anlatacak hiçbir şey yokmuş gibi boş göründü. Kollarıyla beni bir anne gibi sardı, Yatmaya git, diye fısıldadı, uyuduğumda bütün korkularım uzaklaştı. Kendim hakkında konuşmaya başladım, anlattıkça dilim serbestleşti ve kalbim hafifledi. Vücudum ağırlığı olmayan bir beden gibi uçuyordu sanki. Tepenin daha yükseklerine tırmandıkça dudaklarımdan bir nefes çıktı. Hep tepenin zirvesine çıkmanın hayalini kurmuştum. Doğduğumdan bu yana yirmi uzun yıl boyunca annemin beni bekleyerek durduğu nehir ile deniz arasındaki tepeyi görmeye devam etmiştim. Ne havanın kokusunu ne avucumun altındaki nemli toprağı, ne de ağacı, kaya-

yı ve tepenin yamacını unutabilirdim. Bu benim toprağım, benim ülkemdi. Kokuları benim hayatımın kokularıydı, kuvvetli ve keskin. Kollarımı açtım, ciğerlerimi derin bir nefes alarak doldurdum, sanki doğum anındaki ilk, ölüm anındaki son nefes gibi. Doğduğumdan bu yana ilk defa tek bir derin nefesle her şeyi içime çektim; denizin, tuzlu suyun, iyotun, yosunun ve taze balığın kokusunu. İçime işlemesine, beni doldurmasına, yumuşaklığıyla beni boğmasına izin vererek kendimi deniz havasına bıraktım. Beyaz dalgaları göğe ulaşarak, beni Tanrı'nın kolları gibi sararak kabardı. O beni kollarında tutarak yanımda duruyordu;

Kömürde ızgara balık sever misin?

Bayılırım.

Balığın başını mı yoksa kuyruğunu mu tercih edersin?

İkisini de severim.

Erkeğin kahkahası, arzuya dudaklarını açan bir istiridye kabuğu gibi, çocukların kahkahası gibi evreni doldurarak çınladı. Denizin havası genç kızı hayata karşı bir şehvetle, her şeye aç olan derin bir açlıkla doldurdu. Bütün duyuları harika bir kargaşanın dalgaları gibi uyandı. Denizin üzerinde parıldayan yıldızlar ışıklı inciler gibiydi. Yaprakların hışırtısı, dalgaların sesi, rüzgârın fısıltısı derine işleyen tek bir çağrı gibi birleşti. Siyah gözleri aşkın esrimesine, başka her şeyin dışlandığı o ana kendisini bırakarak kocaman açıldı. Ardından her şey sona erdiğinde gözlerini kapattı ve bir çocuk gibi hafifçe sallanarak erkeğin göğsünde uyudu; erkeğin, Seni seviyorum, diye fısıldayan sesi uzaklardan sürüklenerek geliyordu.

Aşkın Gözü Kördü

Aşkın esrimesini onu göremeden gözlerim kapalı olarak yaşadım. Kalbimin içimde güneş gibi büyüdüğünü hissettim. Vücudum dudaklarını arzuyla açan bir deniz yaratığı gibiydi, deniz havası duyularımla oynuyor, onun sesi yumuşak bir fısıltı gibi kulaklarımda çınlıyordu. Bir annenin beni çağıran yumuşak sesi gibi uzaktan geliyordu. Yıldızlar gece elmasları gibiydi. Fakat yine de örnek hizmetli unvanımı taşıyarak diğer hemşirelerle aynı sırada yürüdüm. Zafer kutlanırken hâlâ diğerleriyle birlikte bağırıyordum, Şan ve şeref Tanrım, ülkemiz, bir ve tek İmamımızın olsun. Aşk ve yanan bir hevesle sürüklenerek kız kardeşlerimin aşkın sunağmda kurban edildiklerini ve erkek kardeşimin geri dönmemek üzere cepheye gittiğini unuttum. Kendi kendime aşkın ölüm değil hayat olduğunu ve ülkemi savunmanın aşkın bir parçası olduğunu söyledim.

Silahımı omzumda taşıyarak, düşmana dikkatle nişan alarak ölüme her an hazır cephenin ön saflarında ilerledim. Fakat gece ben ve arkadaşlarım mümkün olduğunca hızlı koşuyor ve koşmaya başlayınca da hiç durmuyorduk. Devamlı koştum, sonra saklanmak için bir sipere atladım. Ondan sonra saklanacak bir sipere varıncaya kadar tekrar koşmaya başladım. Daha sonra saklanacak başka bir sipere varıncaya kadar tekrar koşmaya baş-

ladım. Ardından dünyanın derinliklerinden yükselerek sürekli koşmaya devam ettim. Karanlıkta düşmanın yüzü gözüme ilişti. Yanlışlık yoktu. Silahımı omzuma yasladım, gözlerinin ortasındaki noktaya dikkatlice nişan alıp tetiği çektim. Yüzü vücudundan aşağıya düşüp yere serildi, ardından beni kovaladıklarını anladım çünkü ayak seslerini duyabiliyordum. Düşman olduklarını düşünüp koşmaya devam ettim. Fakat orada, tepenin nehir ile denizin arasındaki yamacında durdum. Burada güvende olabileceğimi hissettiğim bir yer vardı. Toprağı, ağaçların kokusunu ve akan suyu biliyordum. Yavaşça yürüdüm ve havayı derin nefeslerle içime çekerken onların ayak seslerini duyabiliyordum. Kendi kendime, Onlar benim arkadaşım, Emniyet Amiri'nin önderliğinde ülkemin askerleri ve İmam tarafından cesaretim için bana ihsan edilen yararlılık madalyasını getiriyorlar, dedim. Arkama bir şeyle vurduklarında onlarla yüz yüze gelmek için şaşkınlıkla döndüm, Neden kurşunlarınızı bana doğrultuyorsunuz? Ülkemizin düşmanını öldürmedim mi? dedim. Onlar, Ülkemizin dostunu öldürdün, dediler. Fakat düne kadar o bir düşmandı, dedim. O dündü. Bugün farklı, dediler.

Siperde Beraber

Gözleri büyük ve siyah, dünyanın bütün harikalarını esir etmeye yetecek kadar büyük ve siyah. Gece etrafına bakıyor, uçsuz bucaksız gökyüzündeki tek yıldızın gök gürültüsü gibi bir sesle, ışık hızında düşüşünü seyrediyor. Yıldız dünyanın üstüne düşüyor ve büyük bir ateş topu gibi patlayıp gözlerinin önünde yayılarak alev denizi oluşturuyor. Ateş söndüğünden ve burnuna gelen keskin toz kokusuyla birlikte siyah duman bulutları ortalığı kapladığından, gece mi yoksa gündüz mü olduğunu söyleyemiyor. Sağ elinin avucunda silahını hissediyor ve sol eliyle erkeğin parmaklarını sıkıca tutuyor. Onun alçak sesle, Silahını ona doğru ateşledin ve yere düştü. Bak, dediğini duyuyor.

Başını siperin tepesine kaldırıp ve etrafına baktı ama bir şey göremedi. Duman bulutları gece kadar yoğundu ve hiçbir yerde tek bir ışık yoktu. Erkeğin yüzünü bile göremiyordu. Göremiyorum, dedi. Erkek, Ben de, dedi. Böylece onun siperde, yanında durduğunu görene kadar bir süre karanlığa dikti gözünü. Erkeğin parmağı hâlâ silahının tetiğindeydi ve namlusu hâlâ gökyüzünü işaret ediyordu. Biri düştü ama yaşayan başkaları var, dedi. Karanlıkta erkeğin katlanmış bir kâğıt uzattığını gördü. Eğer ölürsem bu mektubu anneme götür.

Kız, Annen kim? diye fısıldadı. Genç adam, Annem yetim-

hanenin yakınındaki Saadet Evi'nde yaşar, dedi. Onunla konuşanın Fazlullah olduğunu, hâlâ yaşadığını, sırtı bir mızrak gibi dümdüz, başı gururla havaya kalkmış yeryüzünde dolaştığını hemen anladı. Derisi nehir kumu gibi kahverengi, çehresi solgun ve inceydi ve gözleri, sabit bir bakışla, herhangi bir yana veya yere çevrilmeden doğrudan diğerlerinin gözüne bakıyordu. Dünyayı ilk defa gören bir çocuğunki gibi hayretle parlıyordu ama yine de gafil avlanmayacak bir adamınki gibi kararlıydı. Ben Bintullah'ım. Görebiliyor musun? dedi. Genç adam bütün bu süre içinde onun kim olduğunu, yüzünü, yürüyüşünü, saçının parfümünü tanıdığını sezdi. Erkek, Nimetullah'a ne oldu? dedi. Nimetullah aşk yüzünden öldü. Peki sen? Benim için aşk hayattır. Ben ölmek istemiyorum. Genç kız onu kollarına aldı ve sıkıca tuttu. Mektubunda ne yazdın? Benim için üzülmemen gerektiğini söylemek için yazdım, anne. Doğduğumdan beri seni görmedim ve seni Saadet Evi'nde ziyaret etmedim. Fakat üzülmemelisin anne. Ülkem için ölmek senin için yaşadığım anlamına gelir. O nedenle sonsuza kadar sürecek bu yokluğum için beni affet.

Gözlerini kapadı ve konuştu: Seni sanki dün ayrılmışsın gibi görüyorum. Seni olduğun gibi görüyorum, hep olduğun gibi. Hiç yok olmadın, hep benimle birlikteydin. Erkek gözlerini kapattı ve başını çocukken yaptığı gibi göğsüne yasladı, ardından birden uyanıp gözlerini açtı ve ona baktı, onu şimdiki haliyle, yani bir kadın olarak gördü. Hâlâ siperdeydiler ve zaman geçmiyordu. Kollarıyla onu sardı, siper ikisi için, onu sarmaya kollarını uzatması için, gökte yanan güneş kadar engin evren için çok darlaştı. Kız da kollarını ona sardı ve siper kollarındaki evreni tutmak için ona da çok dar geldi. Işık onları siperde birbirlerine sarılarak gözler önüne serdiğinde kollarını çekmediler ya da ayrılmadılar ama, vücutları tek bir vücut olarak yavaşça birleşerek

uzun bir sarılışla birbirlerini tuttu ve bütün dünya bir aşk sahnesini, iki kişinin bir daha hiç ayrılmamak üzere, ışıktan ve ne olduğunu ikisi de öğrendiğinden ölümden asla korkmayarak tek bir kişiye dönüşmelerini seyretmek için hareketsiz kaldı. Şimdi erkek de kız da birbirlerinin içinde kaybolarak, eriyerek gitmişlerdi. Şimdi dünyada hiçbir kuvvet onları tekrar ayıramazdı, ne her taraftan gelen havai fişeklerle silahların gürültüsü ne düşmanların yüksek sesli küfürleri veya dostların fısıltıları ne de İmam'ın veya Şeytan'ın veya Emniyet Amiri'nin emirleri.

Gözlerimi açtım ve elimde katlanmış bir mektupla kendimi siperde tek başına dururken buldum. Fazlullah'ın nerede olduğunu merak ettim. Nereye kaybolmuştu? Savaşta ölmüş müydü? Cezaevinde ölmüş müydü? Uzakta soluyan nefeslerinin, yerde yürürken demir topuklu ayakkabılarının sesini duyabiliyordum. Böylece gecenin karanlığında hayatımı kurtarmak için koşmaya başladım. Köpekleri peşlerinde havlayarak arkamdan gelmeye devam etti, ben de koşmayı sürdürdüm, neden her zaman böyle koştuğumu şimdi biliyordum. Tepenin yükselmeye başladığı noktaya kadar ulaşmıştım. Günün ışımasından hemen önceydi ve biri bana nişan alıp sırtımdan vurduğunda onları atlatmak üzereydim. Vücudum birkaç adım koşmaya devam edip ardından yere düştü ama alfebenin harfleri aklımdan silinmeden önce, O benim erkek kardeşimdi ve yetimhanede benimle birlikteydi, dedim. Günahlarının sonu yok ve bu dünya ile gelecek dünyada hesabı sorulacak, dediklerini duydum. Sen günah çocuğusun, o da öyle ve onun adı ne Allah Partisi ne de Şeytan Partisi'nin listesinde yazılı.

Koşuyordum ve gece her zamanki gibi simsiyahtı. Beni kovalarlarken demir ayaklarıyla yürüyüşlerini duyabiliyordum. Koşarken onu hissetmek için elimle karnıma dokundum. Avucumun altında yuvarlak, pürüzsüz, sevecen ve sıcaktı. Kardeşi-

min uzaktan seslenen ve anneminkine benzeyen sesi bana ulaştı, Bintullah, buraya gel. Bana yaklaştı, vücutlarımız neredeyse birbirine dokunuyordu. Kollarımı ona doladım ve sıkı bir kucaklaşmayla kilitlendik. İçimden garip bir ateşe benzer bir titreme geçti. Bir ses geceleyin yumuşakça fısıldadı, Korkma, ben Tanrı'yım ve sen İsa'yı doğuracaksın. Karanlıktı, mektubu elimde sıkıca tutarak koşuyordum. Hemen arkamda soluduklarını duyduğumda mektubu göğsüme sakladım. Onu kurtarmak için hayatımı tehlikeye atacağım. O, sahip olduğum en değerli şeylerden daha değerli benim için. Oğlunu doğurmak için hayatını tehlikeye atan Bakire Meryem gibi, beni dünyaya getirmek için ölen annem gibi taşlanarak ölmeyi göze alacağım. Nehir ile denizin tam ortasında tepenin yükselmeye başladığı yere vardığımda toprağın kokusunu hatırladım. Birden kendimi güvende hissettim ve tam o anda, kaçmak yerine beni kurtardığı için durup Tanrı'ya teşekkür ettim. Dua etmek üzere diz çöktüğümde beni arkadan vurdular. Beni hep arkadan vururlar ve ben onlarla yüz yüze gelmek için döndüğümde çabucak gözden kaybolurlar. Yüzüme hiç bakmazlar. Sırtımdan yaralı yere düşmeden önce kendi kendime konuştum. Dua etmek için yere diz çöktüğümde karnım aşkın meyvesiyle doluydu, ama Emniyet Amiri'nin, Aşk yoktur, sadece günahın meyvesi vardır, dediğini duydum.

Ortak Korku

Kurban Bayramı akşamı zafer kutlaması için davullar çalınıp borazanlar öttürülürken, evinden cepheye giden yolda nehir ile denizin ortasında tam tepenin yükselmeye başladığı yerde yatan vücudunu buldular. Sırtüstü yatıyordu, gökyüzüne sabit bakan gözleri açık ve siyahtı. Yüzü hareketsizdi, dünya hareketsizdi, yattığı yerde ona bakmak için sanki her şey durmuş gibiydi. Gece meltemi başındaki tek bir saçı bile kımıldatmıyordu, burnunun kenarında veya omzunun üzerinde tek bir titreme yoktu. Nehir kumu kadar kahverengi olan derisi ayın altında cennetteki bir bakirenin veya denizden çıkan bir denizkızınınki gibi saf beyaza dönüşmüştü. Çıplak vücudunu örten hiçbir şey yoktu, ne bir elbise, ne bir bluz ne de bir kombinezon. Çırılçıplaktı, bütün detaylar gözler önüne öyle seriliyordu ki, ölümde günahtan konuşmak gibiydi. Çünkü yaşayan ya da ölü hangi kadın böyle çırılçıplak kalırdı ki? Peçesini çıkarsa elbisesini bırakırdı, elbisesini çıkarsa bluzunu bırakırdı, her şeyi çıkarsa yine de bir kombinezon giyerdi.

Fakat o, yeni doğmuş bir bebek kadar çıplaktı, yüzü gökyüzüne bakıyordu. Alnı göğsü gibi saf, yumuşak ve sakin orada sırtüstü yatıyordu. Fakat göğüs ucu sert, dik ve simsiyahtı; bacaklarının arasında derin bir yara, etin içinde kendi eliyle yaptığı bir

kesik vardı. En azından öyle söylüyorlardı. Yarasını gizlediğinden bu kendisini yaraladığı anlamına gelirdi. Başka bir deyişle kendini öldürmüştü. Bize hayatı veren sadece Tanrı olduğundan öldürmeye, hayatı geri almaya hakkı olan sadece Tanrı'dır. Böylece kendini öldürmek Tanrı'nın iradesine karşı gelmektir. Kendini öldürmek bir suçtur. Fakat hepsi bu değildi. Tümüyle çıplak olarak bulunmamış mıydı? Böylece suçu iki taneydi, kendini öldürmek ve çıplak olmak, çünkü hiç şüphesiz çıplaklık bir suçtu. Böylece iki suç işlemişti, bunlara bir üçüncüsünü eklediler, bir öksüz olmanın suçunu. Şimdi ölü olduğundan ondan geriye Güvenlik Bölümü'ndeki mavi dosya içinde tutulan, babası için boş bir satır, büyükbabası için boş bir satır ve annesinden miras aldığı üçüncü ismin yazıldığı bir satırla birlikte üç isimden oluşan bir ad hariç başka bir şey kalmadı. Her üç isminin karşısında işlediği üç suç kayıtlıydı; öldürme, öksüz olma, çıplak ölme.

Kurban Bayramı akşamıydı. Bütün bir yıl dünyanın etrafında dönmüş ve Kurban Bayramı'nın Zafer Günü ile aynı zamana rastlamasını sağlamış, böylece insanlara kutlayacakları iki sebep vermişti. Sokak lambalarının altında toplandılar ve yere bağdaş kurarak birbirleriyle itiştiler. Çehreleri gri, yüzleri zayıf, başları neredeyse bir deri bir kemik, sivri burunları çıkıktı. Yüzlerindeki açıklıklardan duman ve sözler çıkarıyorlardı, üstdudaklarının üzerindeki çalı gibi bıyıklar bir öksürük sesiyle içeri dışarı hareket ediyordu. Dumanı, öksürükleri ve sözleri yutarak ağızlarını kapatıp bir süre sessiz kaldılar. Fakat bir süre sonra sessizlikten sıkılarak bir iki defa hapşırdılar, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için gökyüzüne dikkatle baktılar ve krallar ile tanrılar, cinler ile şeytanlar hakkında öyküler anlatmaya başladılar. İçlerinden biri, Arkadaşlar güneşe ve Sel Tanrısı'na taptığımız eski güzel günleri hatırlayın, dedi. Bir başkası, Evet gerçekten, Allah şahittir ki onu bakire bir kızla tatmin edene kadar Sel Tan-

rısı bize huzur vermezdi, diye yorum yaptı. Evli kadınları veya dulları veya kocalarının boşadıklarını sevmezdi. Bir başkası, Ne kadar kurnazca, arkadaşlar. Bir dördüncüsü, Bütün tanrılar böyledir. Askerler eskiden götürecekleri bakire bir kız arayarak köyün her evini araştırırdı. Kızlar kil fırının üstünde veya kuru samanların altında veya sığır barakalarında saklanırdı. Fakat tanrı bir bakirenin kanıyla doyurulana kadar öfkeyle dolu olurdu, diye fikrini söyledi. Ardından bir başkası ekledi: Bütün ululuğuyla Kral Şehriyar bile böyle değildi. O ana kadar sessiz kalan bir adam, Neden sadece Kral Şehriyar'dan bahsediyorsunuz? Bütün krallar aynıdır, dedi.

Bunun üzerine, sözlerini, dumanlarını, salyalarını havayla birlikte yutup Güvenlik Bölümü'nün kapısına ihtiyatlı bakışlar atarak derin bir sessizliğe gömüldüler, vücutları öne eğiliyor ağırlıklarını taşıyan dirsekleri günler geçtikçe yerde ufak çukurlar açıyordu. Liderleri kraliçe tarafından yanlış yola sevk edilen bir karınca kolu çukurlara doğru yavaşça sürünüyordu; çünkü dirseklerin renkleri üzerlerinde durdukları yerin bir parçasıymış gibi görünmelerine sebep oluyordu. Bir şeyin yanlış olduğuna ve dirseğin yer değiştirip vücutlarını ezeceğine dair tetikte olan kraliçe, son anda yönünü değiştirdi ve çukurda duran dirseğin sivri ucunun etrafında dolaştı ve karıncalar ağır yürüyüşlerine düz bir çizgide devam etmeden önce mükemmel bir yarım daire yapmak üzere aniden yana saptılar.

Erkeklerin koyu gözbebekleri bir ordu gibi akın halinde giden yavaş karınca koluna takıldı. Sanki olağanüstü bir şeye tanıklık ediyormuş gibi bir avuçlarını diğerine hayretle vurup onları etkisi altına alan şaşkınlığı vurgulamak için dudaklarını gürültüyle emdiler. Bir kraliçe, yani bir dişi tarafından yönlendirilen bir karınca ordusu. Tanrı'nın, karıncaları her zaman karınlarının üzerinde sürünmeye mahkûm etmesinin nedeni kesinlikle

buydu. Kendi liderleri bir kadın değil bir erkek olmasına rağmen bir muhafızın elinde tuttuğu büyük bir sopanın tehdidi altında bile hiçbir zaman düz bir çizgide ilerleyemeseler de, Allah'ın kendilerini karınca olarak yaratmadığına şükrederek avuçlarını, ardından ellerinin tersini öptüler. Hapşırdılar, öksürdüler, küçük tütün paketlerini pipolarının altına yerleştirdiler ve vücutlarının ağırlığını bir dirseklerinden diğerine verdiler. Atılan havai fişeklerin sesi, kalabalığın tezahüratları, yurt şarkılarının oynak nağmeleri Kurban Bayramı ve Zafer Günü'nü birlikte kutlamalarının beklendiğini hatırlatarak kulaklarında yankılanmaya devam etti.

Fakat yıl dünyanın etrafında bir kez daha döndü ve bu kez aynı günde kendilerini İmam'ın doğum gününü kutlarken buldular. Böylece hepsi aynı zamanda kutlanan üç muhteşem olaya tanık olmanın büyük ayrıcalığına sahip oldular ve Kurban Bayramı, Büyük Zafer Günü ve bir ve tek İmam'larının doğum gününü birlikte kutladıklarından bütün şan, şeref ve neşenin kendilerine ait olduğunu anladıkları zaman, gece ağır battaniyesini gözlerinin üzerine atıyormuş gibi geldi onlara. Gözkapakları uykudan kapanmaya başladı, kalpleri bir taş kadar ağırlaştı ve çubuklarının koru söndü. Aralarından savaşta ölenleri, kaybolanları veya ne ölen ne de gittikleri yerden dönenleri hatırladılar. Aralarından sağ eli ve sol ayağı kesilenleri, taşlanarak öldürülen kadın ve erkekleri veya hapise atılan ve toplama kamplarına gönderilenleri hatırladılar. Savaşın sakat bıraktıklarını ve şehit ettiklerini hatırladılar. Sabah sütlerini içtiklerinde radyasyondan ölenleri ve yaşayan ama büyük dini liderin emriyle kesin bir ölüme gidecek olanları hatırladılar.

Son tütün kalıntısı yandığında ve son kor söndüğünde çubuklarından son nefesi çektiler. Son sözlerini, ağızlarında acı bir tat kalarak, boğazlarından geçip boş bir mideye inmesine izin vere-

rek, yemek yemeden yatağa gitmeye hazırlanarak yuttular. Koma benzeri bir uykuya dalmadan hemen önce vücutlarının sağ ya da sol dirseklerine yaslanmadığını, üzerlerinde durdukları bacakları tarafından dik tutulmadığını, oturdukları koltuklar tarafından desteklenmediğini ve aslında zannettiklerinin aksine yaslanmadıklarını, ayakta durmadıklarını, oturmadıklarını, ayrıca düz bir çizgide giden karıncalardan farklı olarak bir yandan diğerine zikzaklar çizdiklerini, elleri ve ayaklarıyla mücadele edip kendileri için bir yol açarken birbirlerinin göbeklerinde dirsekleriyle çukurlar oluşturarak karınlarının üzerinde süründüklerini keşfettiler. Her birinin sıranın başında ne olduğunu görmek için boynunu uzattığını, böylece her birininin başının önünde kim varsa neredeyse onun başının üzerine çıktığını, yine de hiçbirinin gözlerine bir şey ilişemediğini, çünkü gökyüzü ile dünyanın birleştiği yere kadar uzayan sıranın bir yay spirali gibi dönüp durduğunu keşfettiler. Gözlerinin siyah gözbebekleri garip bir panikle devamlı dönüyor ve gürültüler kulaklarında birbirlerine karışıyor gibi geliyordu, böylece kalabalığın tezahüratları ile havai fişeklerin çatırdayan gürültüsü veya insanların çığlıkları ile şükran sesleri arasında artık ayrım yapamıyorlardı.

Fakat birden gözlerini açtılar ve yavaşça kendilerine gelerek Kurban Bayramı olduğunu, caddelerde yürürken çıtırdayan sesler çıkaran demir nalçalı yeni ayakkabılar giydiklerini fark ettiler. İmam bu vesileyle bir ikramiyenin aralarında dağıtılması ve ayın sonunda maaşlarının hayat pahalılığına göre ayarlanması için emir çıkartmıştı. Liderlerini alkışlamaya giderken sıralar halinde art arda yürüdüler, her sıra geçtiğinde ayak sesleri duyulabiliyordu ama yine de kollar yollarına devam ederlerken önlerinde bir kraliçe olmadan ilerleyen karınca kümesi gibi dalgalanıyorlardı. Gözleri bulmaları mümkün değilmiş gibi Tanrı'yı arayarak etrafa bakmayı sürdürdü. Ey gökyüzünün ve yeryüzü-

nün Tanrısı, neredesin? Nehir ve deniz arasında tepenin yükselmeye başladığı yerde durdular, daha önce burada hiç bulunmamış gibi etraflarına baktılar ve bu yoğun kümeden bir hayret soluğunun yükseldiği duyuldu, çünkü genç kız sırtı yeryüzüne, yüzü gökyüzüne dönük, gözleri kocaman açık ve simsiyah yerde yatıyordu. Türbanlı başlarını salladılar, Tanrı değil, Allah vardır, ona dua edin, dediler. Tanrı istediği için öldü, çünkü sadece Tanrı buna muktedirdir ve insanlar ölür. Fakat içlerinden biri, Bu Tanrı'nın istediği bir ölüm değil. Ben onu kimin öldürdüğünü biliyorum ve o Tanrı değil, dedi.

Korkuya kapıldılar ve adamın söylediklerinden dolayı Tanrı'nın onlara merhamet etmesi için dua edip Tanrı istemedikçe kimsenin ölmeyeceğinden nefeslerini tutarak başlarının üzerinde bir yerde Tanrı'nın görülebilen bir eli varmış gibi gökyüzüne baktılar. Fakat dine karşı bu yeni düşünceyle bir kez daha korkuya kapıldılar çünkü insanların aksine Tanrı'nın ne dili ne de eli vardı, başlarını yere kadar eğerek diz çöktüler. Ardından bağdaş kurarak oturup başlarını birbirlerine yaklaştırdılar ve sessiz bir duayla gözlerini bir kez daha gökyüzüne kaldırmadan önce yavaşça birbirlerine fısıldadılar, Tanrım bize merhamet et. Bundan sonra hepsi birden bağırmaya başladı: Şan ve şeref Tanrım, ülkemiz ve İmam'ın olsun. En ufak şüphenin büyük günah olduğunu söylediler birbirlerine. Tanrı'nın iradesi dışında kimse ölmez. Ardından tek bir sesle, Tanrı değil Allah vardır, diye bağırarak, onu toprağın derinliklerine gömdüler.

Fakat kalbi atmaya devam etti. Öldükten sonra kalbinin üç gün atmaya devam ettiğini ve ruhunun yattığı noktada yedi gün dolaştığını söylediler. Sekizinci gün ruhu mezarını terk etti ve nehir ile deniz arasındaki yüksek alana doğru hareket etmeye başladı. Onun iki bacağının üzerinde yürüdüğünü, başı dimdik bir şekilde her zamanki hızlı adımlarıyla hareket ettiğini ve ar-

kasında köpeği Marzuk'un olduğunu kendi gözleriyle gördüklerine ulu Tanrı üzerine yemin ettiler. Onun yüzüne kimsenin bakamadığını ve onu sadece arkadan gördüklerini söylediler ancak başkası değil, kesinlikle o olduğuna, ruhunun onlardan intikam almak için mezarından çıktığına Allah, ülkeleri ve İmam'ın üzerine üç kez yemin ettiler ve devamlı titremekten kendilerini alıkoyamadılar.

Korku gece gündüz içlerine çöreklendi ve onlara bir an bile huzur vermedi. Hiçbir şey, ne altında uyudukları örtüler ne de giydikleri uzun elbiseler korkuyu uzakta tutabildi. Korku onları her yerde, hatta tuvaletlerde veya evlerinin kapalı kapıları arkasında bile takip etti, çünkü kızın her şeyin içinden geçebildiğini, nereye gitseler onları görebildiğini ancak kendisinin görünmez olduğunu düşünüyorlardı; böylece içlerinden birisi bir başka kadına gitmek için karısının yatağından yavaşça çıkarsa veya bir adam elbiselerini soyunup çıplak kalırsa veya içlerinden birisi elini bir başkasının cebine sokarsa veya bir adam uyurken elini erkeklik organına koyarsa onları görürdü. Şimdi genç kızdan Tanrı'dan korktukları kadar korkuyorlardı, uyuduklarında onlara Tanrı olarak görünüyordu, çünkü hiçbirisi kendisinin masum olduğunu düşünmüyordu. Her biri bir taş almış ve ona atmıştı. Gözkapakları uykudan, kalpleri suçluluk hissinden ağırlaşmıştı ve gece uyuduklarında birbirlerine iyice sokuluyorlardı çünkü yalnız uyumaya veya bir kapıyı açıp tek başına dışarıya çıkmaya korkuyorlardı.

Bu korkuyu duymayan bir tek annesi ve köpeği Marzuk'tu, çünkü ikisi de ona en ufak bir zarar vermemişti. Böylece annesi gecenin karanlığında onu beklemeye, her zamanki yerinde göğsünün üzerinde kenetlenmiş elleriyle, göğe doğru kaldırdığı başıyla bir kaya gibi sabit durmaya devam etti. Ayaklarının dibinde Marzuk yüzü solgun ve ince, gözlerinin kenarları birer göz-

yaşı saklıyormuşçasına parlayarak bir çocuk gibi kıvrılıp yatıyordu. Genç kızın ayak seslerini o görünmeden önce duymak için kendisini hevesle zorlayarak kulaklarını dik tutuyordu. Burnu evrenin sayısız kokuları arasında onunkini yakalayabilmek için sivriliyor, boynu geriliyordu. Gözleri sonsuz gökyüzündeki sayısız yıldız arasında onun gözlerinin parıltısını ayırt etmeye çalışıyordu ve genç kız görünmeden önce ona doğru koştu, arka ayakları üzerine kalktı, annesinin göğsüne uzanan bir çocuk gibi uzandı, ardından gözlerini onun elbisesine kurulayarak gecenin içinde koşarken sıklaşan nefesini dinledi, kızın vücudundan ve sırtındaki derin yaradan damla damla akan ip gibi ince kana baktı.

Ebedi Aşk

Erkek kıza, Seni sonsuza dek seveceğim, dedi.

Kız, Eğer sana inanmamı istiyorsan, sonsuza kadar süreceğini söyleme, dedi.

Erkek, Sana olan aşkımın sonsuza dek süreceğine inanmalısın, dedi.

Kız, Sana yalvarıyorum, söylediğinin doğru olduğuna inanmamı istiyorsan sonsuza dek süreceğini söyleme, dedi.

Erkek, Fakat seni daima sadık kalacak bir aşkla sevmeye yemin ediyorum, dedi.

Kız, Bana olan aşkının sonsuza kadar süreceğini söylediğinde ne üzerine yemin ediyorsun? diye sordu.

Tanrı, ülkem ve İmam adına yemin ediyorum.

Kız, O zaman sana inanıyorum, hayatımı tamamen senin ellerine bırakacağım. Aklım, kalbim ve vücudum beni ben yapıyor ve senin sahip olman için hepsi aşk içinde birleşti.

Sabah erkeğin resmini gazetede gördü. Büyük bir resimdi ve onu Zafer Günü'nde Cesaret Madalyası takarken gösteriyordu. Altında Emniyet Amiri'nin kızıyla evlendiğini duyuran kısa bir haber vardı.

Kız, Dün bana beni sevdiğini söyledin, dedi.

Erkek, O dündü, bugün dünle aynı gün değil, dedi.

Kız, Bana ihanet edip yine de ülkene sadık kalabilir misin? dedi.

Erkek, Ben tek bir erkek değilim. Bir erkeğin içinde iki kişiyim. Dün seninle birlikte olan erkek gerçek ben değilim. O diğer erkekti. Ben seni içten seven erkeğim. Aşk ve evlilik iki ayrı şey aynı şey olarak görülmemeli, dedi.

Kız, Demek aşksız bir evlilik yaptın, dedi.

Erkek, Onun babası beni Şeytan gibi avlamak için hep peşimdeydi, böylece bana verebileceği zarardan kaçınmak için yapabileceğim en iyi şeyin onun gözündeki elmayı almak olduğunu söyledim kendime. O zaman elime düşecek ve istediğimi yapmaya zorlanacak. Kızma sahip olmam gerekiyordu ve sahip olmak söz konusu olduğunda aşktan konuşmak fayda vermez, dedi.

Ertesi gece erkek kızı başka bir erkeğin kollarında yatarken buldu. Bu diğer erkeğin yüzünü gördüğünde baştan aşağıya titremeye başladı, çünkü o Emniyet Amiri'nin kendisinden başkası değildi.

Erkek, Bana başka bir erkekle ihanet mi ediyorsun? diye sordu.

Kız, Ben tek bir kadın değilim. Bir kadının içinde iki kişiyim. Dün seninle birlikte olan kadın gerçek ben değilim. O diğer kadın. Ben seni seven ve her zaman sevecek olanıyım. Aşk ve evlilik iki ayrı şey ve aynı şey olarak görülmemeli, dedi.

Erkek, O senin kocan mı? diye sordu.

Kız, O benim babamı hapsetmekle tehdit ediyordu, böylece onun bize vereceği zarardan kaçınmak için yapabileceğim en iyi şeyin onunla mümkün olduğunca çabuk evlenmek olduğunu söyledim kendime. Böylece benim elime düşecek ve emrimde olacak. Ona sahip olmam gerekiyordu ve sahip olmak söz konusu olduğunda aşktan konuşmanın yararı olmaz, dedi.

Birbirlerine uzun uzun süre sarıldılar. Sessiz gecede kimse

onları göremezdi. Hiç kimse aşklarının sonsuza dek süreceğine dair Tanrı, ülkeleri ve İmam adına sessiz bir yemin ettiklerini duyamazdı. Zevklerinin en üst noktasında erkek kıza şeriata göre bir erkeğin aynı zamanda dört kadına sahip olabileceğini, fakat sadece bir kadına âşık olabileceğini söyledi.

Kız, Allah Partisi'nin mi yoksa Şeytan Partisi'nin mi üyesisin? diye sordu.

Erkek, Ben her ikisine de üyeyim, dedi.

Fakat bir insan aynı anda iki partiye de üye olabilir mi?

Erkek, Yasalarda bir erkeğin iki partiye üye olmasını yasaklayan hiçbir şey yok. Tanrı'nın varlığına inandığıma göre, Şeytan'm varlığına inandığıma göre, her ikisinden korktuğuma göre, ikisinden bana gelecek zararlardan sakınmak için ikisine de katılmaya karar verdim, dedi.

Gecenin sessizliğinde kızın, Sen ebedi bir korkunun içinde yaşıyorsun, dediğini duydu.

Başkâtip

Elin başımın üzerinde kalsın ve beni yalnız bırakma, çünkü sen yatağımın kenarında oturup ölmemi seyredebilen dünyadaki tek insansın ve seninle birlikteyken utanç ya da suçluluk hissi duymuyorum. Eğer dört karın beni ziyaret etmeye gelirlerse, odamın kapısını kapat ve onların içeriye girmesine izin verme, çünkü beni ölürken gördüklerinde gözlerindeki gizli tatmini okumak istemiyorum. Eğer vücudumu yıkamak için bir kova suyla birlikte bir adam gelirse içeriye girmesine izin verme çünkü babam öldüğünde onun gibi bir adamın babamın bedenini yüzüstü çevirip parmaklarından birini sırtının bittiği yerdeki deliğe soktuğunu gördüm. Onun üzerine gömülmeden önce bedenimi kimsenin yıkamasına izin vermeme kararı aldım. Tozun içine gömülecek bedenimi yıkamanın anlamını kavrayamıyorum. Fakat biliyorsun anne, insanlar hayatlarını yaşıyor ve ardından akıllarını hiç kullanmadan ölüyorlar. İmam bana Başkâtip unvanını ihsan ettikten sonra yeni bir eşle evlendim, bana yeni bir ev verildi, bir gün İmam beni ziyaret ederse utanmayayım diye bulabildiğim en iyi mobilyaları satın aldım. Bana unvan bahşettiği ve ardından Sanat ve Edebiyatta Başarı Madalyası'yla ödüllendirdiği günden sonra onun tarafında olmamamın benim için yanlış olacağına karar verdim. O, Her zaman bana sadık ka-

lacağına yemin etmelisin, dedi. Ardından elimde Kutsal Kitap ile birlikte beni önünde ayağa kaldırdı ve ebedi sadakat yemini ettirdi. O, Ben İmam'ım ve kimse gücü benimle paylaşmayacak ve sen benim Başkâtibim olacaksın, dedi. Günlük gazetede üzerinde çerçeveli resminin bulunduğu kendine ait bütün bir sayfan olacak. Oturma yerinle benimkinin arasında sadece Emniyet Amiri'ninki olacak. Fakat geceleri çocukluk günlerimizden bu yana devam eden dostluğumuzun şerefine birbiri ardına kadehler kaldırırken aramıza hiçbir şey girmeyecek.

Bütün caddelere dikilmiş zaferi kutlayan kemerlerle, insanların kulaklarımda yankılanan tezahüratlarıyla, ışıkların her taraftan onun üzerine yansıtıldığı birinci sırada onun yanında durduğumda yüksekten düşebileceğini veya diğer insanlar gibi ölebileceğini hiçbir zaman fark etmedim. Kafamda hâlâ bir beyin vardı fakat çalışmıyor gibiydi, nedenini bilmiyorum. Babamın nasıl öldüğünü, başkalarının nasıl öldüklerini, her gün gazetelerin ölenlerin isimleriyle nasıl dolu olduğunu unutmuştum. Ölümün düşüncesi aklımdaydı fakat yine de kendimin öleceği nasılsa hiç aklıma gelmemişti. Onun yakınında dururken ateşlenen kurşunların sesini duydum, onun benim yanıma düştüğünü, benim de onun yanına düştüğümü gördüm ve yine de bütün bunlara rağmen aklım ne olduğunu kavramakta yetersiz kaldı. Sanki sonsuza kadar yaşamaya devam edecektim. Fikrimi değiştirmeye ne kadar çalışırsam çalışayım bütün gayretlerim boşunaydı ve belirli bazı geçici anlarda kendi hayatımın sona ereceğini kavrayabildiysem bile, bu onun başına geldiğinde onun öldüğünü gerçekten anlayamadım.

Resmi her zaman bana yukardan bakarken, gökyüzünden gelip etrafımı sararken veya yerde kemerlerin, sütunların, duvarların, yüksek binaların tepelerinden aşağıya sarkarken veya sabah, öğlen ve akşam günlük gazetelerin sayfalarından bakarken öl-

mesi nasıl mümkün olabilirdi? İsmi bütün ağızlardayken, sesi her ezandayken, sözleri doğruyu ve yanlışı, günahı ve erdemi, şerefi ve utancı tanımlamak için alıntılanırken ölmesi nasıl mümkün olabilirdi? Şenlik fişekleri gökyüzünde patladığında yükseltilmiş platformda dimdik durmaya devam ederken, konuşmasının akışı içerisinde kekelediği sözleri kalabalık tarafından bir alkış gürlemesiyle noktalanırken onun öleceğini nasıl düşünebilirdim?

Kekelemeye devam ettiğinde orada onu dinleyerek durdum, her kekelemeyle büyüyor gibi görünen alkışı duyuyordum, aklım farkında olmadan okulda benim yanımda oturduğu günlere gidiyordu, öğretmen ona ne zaman bir soru sorsa nasıl ağzını mümkün olduğunca çok açarak kekelemeye başladığını, sınıftaki çocukların seslerinin son perdesinden güldüklerini veya eli arkasında avludan nasıl geçtiğini, bir grup çocuğun onu arkasından takip edip elini çekmeye ve pantolonunda gizlemeye çalıştığı deliği açığa çıkarmaya çalıştıklarını hatırlıyordum. Sınavlar sırasında benim yanıma oturuyor ve ara sıra eğilerek sıranın altından fısıldıyordu, Söyle, bu rezillikten hiçbir şey anlıyor musun?

Ben önemsiz bir yazar olarak kalırken onun şimdi İmam olması nasıl gerçekleşti bilmiyorum, anne. Fakat bildiğin gibi sınıfın en sonuncuları ordu ya da polis kuvvetlerine katıldı ve şık üniformaları, omuzlarında parlayan yıldızları hariç gösterecek hiçbir şeyleri olmamasına rağmen kısa sürede lider ya da başkan oldular. Ben Hukuk Fakültesi'ne gittim ve babam bana Vezir diye hitap ederdi fakat sana hukuktan nefret ettiğimi, adaletten nefret ettiğimi ve babamdan nefret ettiğimi fısıldadım. Bunun üzerine, aynen beni aynanın önünde çıplak durarak kendimi incelerken bulduğun günkü gibi dehşetle nefesini tuttun. Babamın çıplak olarak başka bir kadının kollarındayken gözüme ilişti yine aynı aynaydı. Benim perdenin arkasında saklandığımı seze-

rek yataktan fırladı, beni kulağımdan tutup dışarı çıkardı, ardından sesinin son perdesine kadar bağırarak uykuda yürüdüğümü söyleyip beni yatağıma fırlattı. Sabah kahvaltıya oturduğumuzda sen bana her zamanki süt bardağımı verdin fakat ben içmeyi reddettim, bunun üzerine babam beni dövdü ve sütümü bitirmemi söyledi. Ben reddetmeye devam edince beni tuttu ve ağzımı zorla açarak sütü boğazımdan aşağıya döktü. Masaya tekrar oturur oturmaz sütü onun tabağına kustum. Sabah sütümü sevdiğimden sen bana neyim olduğunu sordun; babam, Çocuk hasta ben onu uykusunda yürürken yakaladım, dedi. Beni ısrarla yatağa yatırdı ve zehir kadar acı ilacı boğazımdan dökmeye başladı. Gördüklerimi sana anlatmayayım diye babamın beni öldürmeye çalıştığını söyledim sana, sen ne demek istediğimi sordun. Fakat tam konuşacakken onun gözlerinde ölümün bakışını yakaladım ve dilim konuşmayı reddetti.

Her gün senin onun elbiselerini yıkamaya devam etmeni, sarı lekeleri çitilemeni, onları kendi gözlerinle görmeni, onlarda diğer kadının kokusunu kendi burnunla koklamanı, her gün bulaşık yıkayıp yemek pişirmeni, gece geç saatlere kadar onun eve gelmesini beklemeni seyrettim ve kalbim gittikçe ağırlaştı. Gözlerine baktığımda bildiğini, dünyamızda bir şeyin çok yanlış olduğunu fark ettiğini ama sessiz kaldığını görebiliyordum. Sadece bir kez bir şey söyleseydin, başka bir kadının lekesi bulaşmış pantolonunun kirini yıkamayı reddetseydin veya başka bir erkeğe gitseydin o zaman belki dünyada yanlış olanlar kısmen düzeltilirdi veya daha dayanılır hale gelirdi ve o zaman belki içimde adalet veya Tanrı'ya inanç arzusu doğardı, çünkü çocukken benim için Tanrı adalet demekti. Seni başka bir adamın kollarında görmeyi çok istedim. Eğer sadece bir kez başka bir adamın kollarında uyusaydın o zaman belki benim dünyamın dengesi adaletin lehine eğilirdi. Dini ilmihal hocası Kutsal Kitap'ı okudu ve

göze karşılık göz, dişe karşılık diş alınması, ihanete ihanetle cevap verilmesi, sadakatin sadakatle karşılanması gerektiğini anlatan sözleri dinledim. Babamın ihaneti hayatımıza nakledilmiş bir doku gibiydi ve her şeyi ele geçirmeden önce onu kesip atmak için hiçbir şey yapmadın. Senin babamın yüzüne her gülümseyişini gördüğümde bize karşı işlenen günah büyüyor gibi geliyordu bana.

Benim yanımda oturan, pantolonundaki deliği gizlemek için elini arkasında tutan, sanki utanç verici bir eylem yaparken yakalanmış gibi başını sıranın üzerine eğen çocuğa bir gün rastlayana kadar adaleti boşuna aramaya devam ettim. Öğretmen ne zaman ona bir soru sorsa korkuyla etrafına bakardı ve öyle çok kekelemeye başlardı ki, yüzünden ter boşanırdı. Çocuklar onunla eğlendiklerinde sesinin son perdesiyle, Bu dünyada adalet nerede? Ben hariç bütün çocuklar hiç zorlanmadan konuşabiliyor. Neden Tanrı bir tek beni bu kusurla yarattı? derdi. Ardından bana yaklaşır ve kulağıma, Adalet yok, o nedenle Tanrı da yok. Tanrı var değil, diye fısıldardı. Ben, Evet, Tanrı var olsaydı ne sadakat ihanetle karşılanır, ne de ihanet sadakatle karşılık bulurdu, diye fısıldardım. O zaman sadece dokuz yaşındaydım ve ikimiz de okul çağındaki çocuklardık yine de bizi birbirimize bağlayan, Tanrı'nın var olmadığına dair sıkı inançtı, çünkü benim Tanrı'ya inanmaya hazır olmam senin babama sadık olmamana bağlıydı.

Babam sana sonuna kadar ihanet etti ve senin buna neden karşılık veremediğini kavrayamadım. O zaman, bir şey yapmaktan çok korktuğunu, her gece yastığında ağladığını ve yatağında başka bir adamla olmayı hayal ettiğini ama sabah olunca bu hayalini yaşamaya cesaret edemediğini anladım. Babamdan, aynen ondan önce kendi babandan korktuğun gibi korkuyordun ama hepsinin üstünde Tanrı'dan korkuyordun. Ben sana, Anne,

göze göz, iyi bir harekete karşılık iyi bir hareket, kötü bir harekete karşılık kötü bir hareket, demeyi sürdürdüm ama sen hiçbir zaman bana aldırmadın ve hatta dinlemeye çalıştığın zaman bile anlamayı başaramadın ve hatta sonunda anladığında bile harekete geçemedin. Günler geçtikçe bir umutsuzluk çukuruna, tam bir teslimiyete daha derin gömüldün. Eğer adaletsizliğe karşı sadece bir kez savaşsaydın, eğer hakların için sadece bir kez direnseydin o zaman ben adaletin anlamını bilebilirdim ve Tanrı'mn varlığına inanırdım. Sen kendi haklarını savunmakta yetersiz kaldığından, başkalarının ve benim haklarımı savunmakta da yetersiz kaldın. Babamın bana haksız yere ceza vermesine seyirci kaldın ve aramızdaki mücadele giderek acımasızlaştığında onun yanında yer aldın. O her zaman haklıydı, ben her zaman haksızdım ve senin beni savunmamak için hep iyi nedenlerin vardı. Eğer onun haksız olduğunu sadece bir kez söyleseydin, eğer doğruyu sadece bir kez savunsaydın o zaman adaletin ne demek olduğunu öğrenmeye başlayabilirdim, her şeye rağmen inanmaya değecek bir Tanrı olabileceğini hissetmeye başlayabilirdim. O zaman sadakate sadakatle karşılık verebilirdim.

Onun yerine aynen senin gibi oldum, anne. Hatta babam gibi bile oldum, iyi niyete ihanetle karşılık verdim. Bana sadık olan kadına ihanet ettim, bana ihanet eden kadına sadık kaldım. Beni seven ve isteyen kızdan kaçtım ve aşkımı kabul etmeyen ve beni reddeden ilk kadınla evlendim ve böylece İmam'ın emriyle Başkâtip olup dünyadaki birçok kadın arasından onun karısına âşık oldum, aynen dünyada seçebileceğim bütün yazıların arasından onun bana dikte ettiklerini yazdığım gibi. Belki aramızda bazı şeyleri bölüşmenin haklı bir yoluydu bu anne. O benim aracılığımla insanların kalplerine sahip olabiliyor, ben de onun aracılığıyla karısının kalbini ele geçirebiliyordum. Çoğu zaman bana, Kadın bir vücuttur ve ondaki başka hiçbir şey bana

çekici gelmiyor, diyordu. Bana gelince, onda görebildiğim tek şey deniz kadar mavi gözleriydi. Her zaman bana bakıyorlardı ve hatta karımın siyah gözleri bile derin bir maviye dönüşüyor ve beni seyrediyorlar gibi geliyordu. Eğer karımı kollarıma alırsam kahverengi vücudu yumuşak, pürüzsüz ve en beyaz krem kadar beyaz oluyordu ve kendimden geçtiğim anlarda benim, Katie diye fısıldadığımı duyuyordu. Bu senin Katie kim? diye kızgınlıkla sorardı, cevap vermeden önce uzun bir süre dilim tutulurdu, Bu ismi nereden duydun? Hemen cevap verirdi, Benimle birlikte gelirken fısıldadığın isim. O senin ilk aşkın mıydı ey Başkâtip? Ona, Hayır en son aşkım, hayatım, demeden önce tam zamanında dilimi tutardım.

Çünkü benim ilk aşkımın adı Katie değildi, aslında artık onun ne adını, ne de tam olarak neye benzediğini hatırlıyorum. Bütün hatırlayabildiğim yüzünün ince ve solgun, cildinin koyu renkli ve bazı yerlerinin benekli olduğu ve taşradan şehre geldiğiydi. Bir kova suyla döşemeyi temizlemek için yere eğildiğinde çıplak kalçalarının görüntüsü kanımı hızla beynime çıkarıyor ve tekrar hızla karnımın altına indirip Şeytan'ın bezelerinin etrafındaki alanda topluyordu. Eskiden sen mutfak kapısını onun üzerine kilitlerdin ve anahtarı alırdın anne ama sen uyurken ben anahtarı cebinden yavaşça çıkarırdım. Onun karnı çocukla şiştiğinde kamıştan yapılmış bir değnekle çıplak ayaklarına vahşice vurdun ve o hamileliğinin sebebinin babam olduğunu itiraf etti de benim korkacak bir şeyim kalmadı. Aslında babamın senin cebinden anahtarı aldığını birçok kez gördüm fakat beni hiçbir zaman dinlemeyeceğini veya dinlesen bile bir şey söylemeden ya da yapmadan geçiştireceğini bildiğimden bir şey söylemedim. Yavaş yavaş bu tür şeyler hakkında konuşmayı bırakmıştım. Hatta gecenin yarısında tuvalete gidip onu başka bir kadınla görme ihtimaline karşı çişimi sabaha kadar tutardım. Bazen

yavaşça ılık ılık dışarıya akardı, bu da uykuda yürümeye ek olarak şimdi yatağımı ıslatma alışkanlığı edindiğimden babamın benim kesinlikle hasta olduğuma ısrar etmesini sağlardı. Bir keresinde cevap verip onu bir kadınla gördüğümü söylediğimde bana inanmadın ve doğruyu savunmak yerine korkuyla baştan aşağıya titredin ve beni öncekinden daha acımasızca dövmesine izin verdin.

Evet anne, yapman gerekeni sadece bir kez yapsaydın ben seni örnek alabilirdim. Fakat babam bana istediğini yapabiliyordu ve böylece günler geçtikçe onun yaptıklarını yaparak, hatta senin cebinden anahtarı çalarak yavaş yavaş onun gibi oldum. Benim anahtarı aldığımı gördüğünde bir şey söylemedi, ben onu gördüğümde bir şey söylemedim ve Kurban Bayramı'nm kutlanacağı gün geldiğinde kızın taşlanarak öldürüldüğünü gösteren, tam ortadaki Şeytan işaretine nişan alarak vücuduna art arda taş fırlatırlarken ince, solgun bir yüzdeki büyük siyah gözlerle bize bakan, kolları sessiz bir yalvarışla göğe kalkmış, elleri gibi dizleri de birbirinden ayrık, saldırganlığa karşı bağıran resmi gazetelerde çıktı. Kurban Bayramı için davullar çalıyor, zaferi kutlarken havai fişekler gökyüzüne atılmaya devam ediyordu ama yanan siyah ateşten iki delik gibi gözleriyle gazeteden bana bakarken ağzımda yenilginin acı tadı vardı.

Birinci sırada ışıkların altında duruyorum. Benimle taht arasında Emniyet Amiri'nden başka hiçbir şey yok, Emniyet Amiri'nin yanında İmam duruyor. Kekeleyerek konuşurken milyonlarca ses tarafından tekrarlanan tek bir haykırış kulaklarımda çınlıyor, Tanrı seninle olsun. Fakat aklım uzaklarda dolaşmaya devam ettiğinden ben sessizliğe dalıyorum. Kulaklarımda kalabalığın tezahüratlarını ve bir silahın ateşlendiğini duyuyorum. Ardından güneşin altında uzun ve dimdik dururken yüzünün vücudundan yere düştüğünü görüyorum ve hemen peşinden benim

yüzüm onunkinin yanma düşüyor ve onun yüzünün koltuğun altından benimkine baktığını görebiliyorum ve aynen okuldayken yaptığı gibi kekeliyor: Bütün bunlardan bir şey anlayabiliyor musun?

O günlerde sınavların bütün cevaplarını ona verirdim ama şimdi ne söyleyeceğimi şaşırdım böylece bir şey duymamış gibi davranıp yüzümü gizleyerek kaldım. Gece kadar karanlık bir bulut ölüm tehdidi gibi üzerimizde asılı kalarak gökyüzünde yavaşça gezindi. Kayalardan bir duvar beni içine almış gibi vücudum kaskatı oldu ve ateşlenen silahın sesi kalabalığın tekrarlanan tezahüratlarının üstüne çıkarak tekrar tekrar yankılandı. Aynen çocukken yaptığım gibi sana seslendim, anne ve karanlıkta güven verici bir ışık gibi bana geldin. Üzerime eğildin ve gözlerimin önünde yüzünü görebiliyordum ve birden seni yirmi yıldır görmediğimi fark ettim. Sana yaklaştım, yüzüne baktım, küçük gözlerinin etrafında toplanmış uykusuz geceleri giderdim ve sana bir şey fısıldardım fakat sen cevap vermezdin. Kendimi uzak bir pencerede durup sessiz evrene bakarken ve çınlayan berrak bir sesle burada daha önce bir çocukken bulunduğumu ve o zaman kalbimin güneş kadar büyük olduğunu ve seni ineklerin taze sabah sütlerini sevdiğim kadar çok sevdiğimi haykırırken gördüm. Fakat bir gece gözlerimi açtım ve babamı Şeytan gibi utanmazca yatakta çıplak yatarken gördüm, gözlerimi kapalı tutmam ve uyumaya devam etmem gerektiği halde açtığım için Tanrı beni cezalandırdı. Ondan sonra ne ineklerin taze sabah sütlerini, ne de güneşin ışığını sevdim ve İmam benim en yakın arkadaşım oldu, Tanrı'ya inanmaya ve diğerleri gibi en yüksek sesimle bağırmaya başladım, Şan ve şeref Tanrım, ülkemiz ve İmam'ın olsun.

İmam Kılık Değiştirince

Gürültü yüksek sesle etrafımda yankılanmaya devam etti ve birlikte kutlanan Kurban Bayramı ve Zafer Günü konuşmamı yaparak platformda dimdik dururken insanların tezahüratları yükselerek kuvvetli bir bağırışmaya dönüştü. Sesim kulaklarımda tanıdık tonlarla yankılandı ancak bunun benim sesim olmadığını, İmamlığı paylaştığım onun sesi olduğunu söyleyebilirim. Projektörlerin kuvvetli ışıkları altında zafer kemerlerinden sarkan gökyüzündeki yüzünü görebiliyordum. Katılaşmış hareketsizliğini yenmek için yüzündeki kasları çekiştiriyordu, böylece ağzı Tanrı'ya ve onun dünyadaki bütün yaratıklarına duyduğu sevgiyi ifade etmeye yetecek kadar cömert ve büyük bir gülüşle açılacaktı. Burada ışıklardan ve insanların meraklı gözlerinden uzakta yatabildiğim için gerçekten minnettarım. Burada kollarımı serbestçe havada oynatabiliyorum ve halkım, devlet ve Süper Güçlere göre orada Allah Partisi'ndeki destekçilerim, yeni karım, Başkâtibim, Karşıtların Lideri ve onun Şeytan Partisi'ndeki destekçileri etrafımda toplanmış Zafer Günü konuşmamı yaparak platformda durmaya devam ediyorum, oysa aslında o sırada ben burada aklım huzur içinde, devletin sorunlarını veya dış borç problemlerini veya savaş yenilgisini veya nükleer radyasyon tehdidini veya bu tarzda başka problemleri yüklenmeden

yerde yatıyorum ve bu düşünceyle kalbimin derinliklerinde bir mutluluk duyuyorum.

Bu durumda sırtüstü dinlenmeye veya karnımın üstüne dönmeye devam edebilirim ve hatta istersem resmi elbiselerimi çıkartıp sıradan bir insan gibi giyinebilir, Emniyet Amiri'nin veya ajanlarının korumasına gerek kalmadan tek başıma yürüyebilirim. Ağaçların gölgeleri altında başıboş gezinebilirim, taze havayı ciğerlerime çekebilirim, yüzümün kaslarını gevşetebilirim çünkü gülümsememe veya tahtta oturanlara uyan o korkuyla karışık saygıyı diğerlerine ilham etmek maksadıyla kaş çatmama gerek yok, ya da İmam'dan beklenen kararlılık hissiyle iletişim kurmama veya Tanrı'ya, halkına, yönettiği sıradan vatandaş kitlelerine olan büyük sevgisini anlatan geniş gülümsemeyi göstermeme gerek yok. Yürürken kollarımı havada aşağı yukarı serbestçe hareket ettiriyorum çünkü beni görenlerin hiçbiri kim olduğumu bilmiyor. Bütün madalyalarım, nişanlarım ve göğsümle karnımı baştan aşağıya kadınların giydikleri bekâret kemeri gibi örten kurşun geçirmez yeleğim olmadığında bedenim kendini hafif hissediyor.

Koskoca dünyada kim olduğumu kimse bilmiyor ve benimle konuşmak için kimse beni durdurmuyor veya hayırduam ya da terfi ya da tavsiye mektubu için kimse önümde diz çökmüyor. Bacaklarım, arkasında bir yırtık olan eski pamuklu pantolonumun içinde rahatça hareket ediyor. Etrafta rüzgâr kadar serbest dolaşıyorum, hiçbir şey beni endişelendirmiyor ve birinin beni tanıyacağından korkmuyorum. Artık korkuyla karışık bir saygı telkin etmesi veya cesaret ya da korku veya zayıflık ve güç ya da herhangi bir şey ifade etmesi beklenmediğinden yüzümün adaleleri gevşiyor. Şimdi tanrıların huzur ve mutluluğunu iyice içine çekmenin, dünyanın bensiz devam edebileceğinin güveniyle dolu olmanın ve yine de aynı anda sesimin hâlâ radyo ya-

yınlarıyla veya bu dünya kadar gelecek dünyanın da dört köşesinde televizyon uydularıyla duyulduğunu, her tarafı bayraklarla çevrelenmiş resmimin dalgalanmaya devam ettiğini hissetmenin, gerçekte İmam olmadığım halde İmam olmam durumundan hoşlanarak başıboş dolaşırken yüksek gürültünün sıkıntısını çekmeden tezahüratların kulaklarıma uzaklardan sürüklenişini dinlemenin ne demek olduğunu biliyorum.

Biraz uzaktaki nehrin kıyısında bir gölgenin hareket ettiği gözüne ilişti. Önce Şeytan Partisi'nin üyelerinden onu tanıyan birisi olduğunu ve onu öldürmek için orada pusuda beklediğini düşündü. Kılık değiştirmediği sırada tanınmaktan daha çok korkmasına rağmen, birinin gerçek kişiliğine sızıp onun İmam olduğunu keşfedeceğine dair bir korkusu vardı hep. Bu nedenle korkudan neredeyse nefes nefese kalarak bir ağacın arkasına çabucak saklandı ve korku dolu gözlerini gölgeye dikerek onun ne yapacağını görmek için bir süre dikkatlice seyretti. En ufak bir hareket göstermeden yerden yükseliyormuş gibi göründüğünden, başlangıçta bir kayayı andırıyordu. Fakat biraz daha yakından baktığında, kaya kendi kendine çok yavaşça hareket ediyormuş gibi hafif bir hareket fark etti. Bir hayal görmediğinden emin olmak için gözlerini dikti ve bir süre sonra kayanın dört sütuna benzeyen bir şey tarafından tutulduğunu anladı. Bir an onun nehrin kenarında dolaşan bir sığır olduğunu düşündü, fakat ardından boynuzları olmadığını ve başının beyaz türbana benzeyen bir şeyle sarılı olduğunu fark etti ve o zaman İmam'a yalvarmak için ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş yaşlı bir adam olması ihtimali aklına geldi. Bu düşünceyle rahatladı çünkü adam kesinlikle Allah Partisi'nin bir üyesiydi ve bir tehlikeyi simgelemiyordu, böylece saklandığı ağacın arkasından çıkıp yaklaştı fakat daha yakına gittiğinde onun bir erkek değil bir kadın olduğunu fark

etti ve onu görür görmez kim olduğunu anladı.

Kız yerde derin bir çukur açıyordu, dikkatini erkeğin yaklaşmasını hissedemeyecek kadar yaptığı işe verdiğinden erkek, kız onun varlığını keşfetmeden önce ne yaptığını bulmaya çalışmak için bu fırsatı kullandı. Avucuyla toprağı düzelttiğini, kayaları ve çakıl taşlarını uzaklaştırdığını, göğsünden ufak bir kundağı çekip yaptığı çukura koymadan önce yeri yumuşak toprakla örttüğünü ve etrafındaki toprağı yassılaştırmaya, avuç dolusu ince tozu kürekle atmaya geçmeden önce parmaklarının ucuyla bir yer yaparak kundağı yaptığı çukura yerleştirdiğini gördü. Kendine, kocası savaşta ya da salgın hastalıkla ölen buranın kölelerinden biri olması gerektiğini söyledi. Onun durduğu yere yaklaştı, selamladı, çalışmaları için onu övdükten sonra ektiği bitkinin ne olduğunu sordu. Bir fındık ağacı, dedi kadın. Bir fındık ağacının yüz yıl geçmeden meyve vermeyeceğini bildiğinden, Size sağlık diliyorum fakat bu ağacın meyvelerini tatmayı umuyor musunuz? diye sordu. Erkek konuşurken kadın ona bakmak için gözlerini kaldırmamıştı fakat onun İmam olduğunu hemen anladı. Ben onun büyüdüğünü görecek kadar yaşamayacağım, dedi. O zaman bir ağaç dikmek için bu kadar gayret etmenin nedeni ne? Benden öncekilerin çabalarını devam ettiriyorum, dedi. Bitki dikmeye başlayan ben değil annemdi ve eğer o olmasaydı ben yaşamazdım.

Neredeyse, Sana hayat veren annen değil bendim, diyecekti, eğer kılığını değiştirmemiş olsaydı. Kendisinin kim olduğunu kızın bilmesini istemiyordu. Bu bilgiyi kendine saklamasının daha iyi olacağını düşünerek yetkisini gösterme arzusunu kontrol etti, böylece onun Allah Partisi'nden mi yoksa Şeytan Partisi'nden mi olduğunu bulabilirdi. Ondan sonra onu Emniyet Amiri'nin ellerine bırakabilirim, dedi kendi kendine. Böylece yüzünün kasları bir gülümsemeye dönüşerek bir çocuğa hitap

ediyormuş gibi yumuşak bir sesle konuştu, Allah Partisi'nden misin yoksa Şeytan Partisi'nden mi? Kız sessiz kaldı, ne bir şey söyledi ne de gözlerini erkeğin yüzüne kaldırdı. Allah Partisi'nin bir üyesi olması gerektiği, karşısındaki Şeytan veya en azından kötü ruhlardan biridir diye gerçeği açıklamaktan korktuğu aklına geldi. Kız sessiz kalmaya devam etti, erkek onun kurnazlık ettiğinden şüphelendi, böylece farkına varmadan gerçek kişiliğini açığa çıkarmıştı, öyle ki çok zaman geçmeden kızın ne sakladığını keşfedecekti. Gözleri onu yakından inceliyor fakat önceden düşündüğü gibi onun gerçekten kurnaz ve hilekâr olduğunu gösterecek bir şey bulamıyordu. Aksine yüzü yeni doğmuş bir çocuğunki kadar masum görünüyordu.

Yine de ne kadar masum görünürse görünsün o masumiyetin arkasında bir şey sakladığını ve onun hiç şüphesiz tehlikeli bir dişi, daha da kötüsü bir günah çocuğu olduğunu hissetmeye başladı. Ona bir ağaç dalı vererek oyunu sürdürdü ve en tatlı sesiyle, Zamanın var kızım, çünkü eğer Şeytan Partisi'nin üyesi olsan bile aynen Allah Partisi gibi o da İmam'ın emriyle yaratıldığından hiçbir şeyden korkmana gerek yok ve Tanrı saklasın, sana zarar vermek amacıyla bir şey bulmaya çalıştığımı düşünme, benim niyetim bu değil. Tam aksine ben yaptığın çalışma için ve karşılığını aramadan gösterdiğin çaba için seni ödüllendirmek istiyorum. Böyle bir davranış Tanrı'nın, milletimizin ve İmam'ın beklediği gerçek bir özverinin aslıdır, dedi.

Fakat kadın, yüzü daha büyük bir masumiyet ifade ederek, kalbi taşıyabileceğinden daha kuvvetli bir gurur ve mutlulukla kabararak sessiz kalmaya devam etti. Gözlerini kaldırdı ve erkeğe baktı. Bu onu ilk görüşüydü. Garip bir adama benziyordu, başında tek bir saç teli bile yoktu fakat yüzü kılla kaplıydı ve kalın kaşları burnunun üzerinde bir çizgi halinde birleşiyordu. Alnında koyu renk, pul pul, duta benzeyen bir deri vardı, burnu bir

tarafa çarpılmış, büyük ağzının üzerine doğru sarkan bir çengel gibiydi. Çenesi sivriydi ve ortasında içinden keçi sakalı gibi dağınık kıllar sarkan derin bir ayrık vardı. Adamın yüzünün İmam'm resimlerde defalarca gördüğü yüzüne benzediğini söyledi kendi kendine, ardından bunun mümkün olamayacağını düşündü, çünkü İmam diğer insanlar gibi etrafta yürümez ve pantolonunda öyle büyük bir delik olmazdı.

Susmaya devam etti ve İmam neden bu kadar sessiz olduğunu sordu. Senin İmam olduğunu düşündüm fakat o değilsin, dedi kız. O noktada erkeğin zekâsı her nasılsa keskinleşti ve bugünlerde bilginin önemli bir silah haline geldiğini hatırladı, kendi kendine, Şimdi onun bana ve ülkesine ne kadar sadık olduğunu, Tanrı'ya inancının ne kadar büyük olduğunu denemem ve böylece onun kalbinin dibine ulaşmam mümkün, dedi. Kızın kalbinin derinliklerini araştıracağı düşüncesi içine büyük bir neşe doldurdu, oysa ne Emniyet Amiri ne de Süpergüçler insanların kalplerinde casusluk yapacak bir araç keşfetmişti. Bu fikirle o kadar heyecanlandı ki kendisinin kılık değiştirmiş İmam olduğunu unutup Tanrı olduğunu hayal etmeye başladı, çünkü sadece Tanrı insanların kalplerine girebilirdi ve neredeyse gerçek kimliğini açıklamanın eşiğine geldi ama son anda onun gerçek hislerini ve Tanrı'ya, ülkesine ve İmam'a ne kadar içten bağlı olduğunu keşfetmek amacıyla böyle kalmanın daha iyi olacağına karar verdi. Normal sesindeki kaba tonu gizlemek için özel bir gayret göstererek nazikçe konuştu ve pantolonunun arkasındaki büyük deliği açığa çıkarmaya iyice dikkat etti, çünkü gerçek kimliğini ne kadar çok gizlerse onun kendisi hakkındaki gerçeği ve kalbinin derinlerinde sakladığı şeyleri açıklayacağından o kadar emin oldu.

Korktuğunu ve bütün vücudunun korkuyla titrediğini birden fark ettiğinde hâlâ kızın önünde duruyordu. Neden böyle titredi-

ğini anlayamadı fakat bir süre sonra kızın devam eden sessizliğinden ve onun yüzüne bakarak dururken gözlerindeki sabit bakıştan gerçekte onun ne Tanrı'ya ne ülkeye ne de İmam'a inandığını, Allah Partisi'nin veya Şeytan Partisi'nin üyesi olmadığını, şeytan bir kadının kızı olan şeytan bir kız olduğunu ve her ikisinin de günah içinde doğduğunu fark etmeye başladı. Bu sonuca vardıktan sonra kendisine, Eğer bu doğruysa bu kız en kötü günahları ve en kötü suçları işleyebilir ve bununla baş etmek için onu ölünceye kadar taşlamaktan başka yapılabilecek bir şey yoktur, dedi.

Filozof

Bu diğer dünyaya beni çeken bir garip büyü var. Eski aşkım Katie oraya kaçtı ve orası hakkında *Bin Bir Gece Masalları* gibi birçok masal ve efsane duydum. Gözlerdeki şehvet ve topraktaki erimiş altını duydum ama ben burada sobasız bir odadayım. Yerin altında bir trenden diğerine geçiyorum. Küçük bir şirkette küçük bir memur olarak çalışıyorum ve yöneticinin kızıyla evlenmek istedim. Ona âşık oldum fakat o beni reddetti ve böylece benimle tanışmadan önce başkaları tarafından reddedilen bir kadınla evlendim. Benden on yaş büyük ve düz bir göğsü, baston kadar ince bacakları var ve kalça namına bir şey yok. Aklı ateş gibi ve bir şeylerle kaynıyor ama rahmi donuyor. Birbiri ardına kitaplar doğuruyor fakat çocuklara gelince tüpbebeği tercih ediyor. Ona, Bana göre büyük bir kadın büyük bir kitabı değil büyük bir erkeği doğuran kadındır, dedim. Bana, Bakire Meryem İsa'yı doğurdu fakat ben bekâretimi çocukken kaybettim ve ondan sonra İsa'ya inanmadım, dedi. Neye inanıyorsun öyleyse? diye sordum. Aklıma ve rahmimle değil aklımla ilişki kuranlara inanıyorum, dedi.

Böylece kendi kendime, Tanrı'nın ve İsa'nın benim hayattaki tazminatım olması için dua ediyorum, dedim ve dokunulduklarında yağ ve tuzlu terle paketlenmiş sardunyalar gibi olan et-

rafımdaki diğerleriyle birlikte sıra sıra durarak tüpbebeklerin tüpleri gibi uzun ince trenlerde gitmek için her sabah metronun koridorlarından aceleyle geçiyorum veya eski siyah bir şemsiyeyle yağmurdan kendimi koruduğum kaldırımlarda hızla koşarken rüzgârın beni hırpaladığı yere çıkarması için kendimi bıraktığım yürüyen merdivenlerde gözlerimi kapatıyorum. Ofisime girince hasta bir köpek gibi paltomdan yağmuru silkeliyorum ve aynada yavaşça saçımı tarıyorum. Telefonum artık bana duymayı beklediğim sesi getirmiyor. Bütün bekleyebileceğim her gün aynı şeyleri söyleyen yöneticinin sesi. Bu rapor acil, bu mektup önemli, dosya nerede, bu belgeden yirmi kopya istiyorum, sana verdiğim numarayı tekrar ara, uçakta bana bir yer ayırt, yarınki toplantı için katılacaklara gönderilecek yazıyı zamanında yaz. Telefon hiç susmuyor, onun sesi bir şey istemekten hiç vazgeçmiyor, parmaklarım artık benim parçam değillermişçesine tuşlar üzerinde kendiliğinden hareket ediyorlar ve zaman saatin tiktaklarıyla birlikte aşk, arkadaşlık, umut, ısınmak için yakıt getirmeden geçiyor. Umutsuzluk bile yok oldu.

Kalbimin duvarları beyaz buzdan yapılmış. Elimdeki kahve bardağı soğuk ve odamın duvarları içine biraz soluk mavinin katıldığı koyu griye boyalı, böylece gölgede yaşıyormuşum gibi geliyor bana. Son yirmi yıldır boyasını yenilemedim. Biraz para biriktirdim ve geçen Noel'den önce boyamaya karar verdim fakat Noel geldi geçti ve bir şey yapmadım. Gecenin örtüsü altında roketler gönderdiler ve bir nükleer savaşta ayakta duran duvar kalmayacak, öyleyse onları yeniden boyamanın ne anlamı var? Odamın duvarlarında resimler yok, annemle babamınkiler bile fakat aklımda babamın askeri üniformasıyla bir hayali var, çünkü büyükannem bana onu böyle tarif etti. I. Dünya Savaşı bittikten sonra beni denizlerde uzaklara götürdü ve gemimiz bir buzdağının yakınına demir attı. Beni orada annesiyle bıraktı ve

başka bir savaşa gitti. Benim nasıl doğduğumu anlatmadan öldü ve büyükannem onun hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Eğer ona sorsaydım bana deneme tüpünün camından güzel bir bebeğe benzediğimi söylerdi ve eskiden rüyamda deneme tüpünde yüzerek annemi ararken görürdüm kendimi, birden büyük bir balina bir lokmada beni yutardı ve bir an sonra terden sırılsıklam uyanırdım.

Bardağı tutarken parmaklarının uçları buz gibi oluyor. Her gün kahvaltıda boş bir mideye iştahsızca indirilen sütsüz kahve. Yemeğe duyulan iştah, aşka duyulan iştah, kitaplara duyulan iştah bir zamanlar bildiği fakat şimdi kalmamış olan şeyler. Tek okuduğu sabah gazetesinin ilk sayfadaki manşetiydi, çünkü belirli bir haberi, dört kelimeden oluşan kısa bir cümleyi bekliyordu: Nükleer Savaş İlan Edildi.

Dokuza beş var. Örtüleri tekrar başımın üzerine çekiyorum. Her gün yatakta kalmaya karar veriyorum. Her gün kendime neden kalkayım diye soruyorum. Çünkü odamın dışında; asfalt yoldan, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdan, yerin altındaki tünellerden, insan embriyonlarıyla dolu deneme tüpleri gibi trenlerden, yukarıya çıkarlarken kendimi bıraktığım yürüyen merdivelerden, parmaklarımın devamlı dokunduğu anahtarlardan ve yöneticinin gıcırdayan sesinden başka bir şey yok. Acil bir rapor istiyorum, bu mektup önemli, bunu yaz, hayır diğer dosya, birinci sınıfta sigara içilmeyen bir koltuk lütfen ve başka türlü uçamadığımı unutma. Sigara içiyor fakat başka insanların purolarının dumanlarını içine çekmek istemiyor.

Bir gece beni akşam yemeğine davet etti. Zekâmı takdir ettiğini söyledi fakat yemek yerken gözleri sürekli vücudumun üzerinde dolaşıyordu. Yemeğimizi bitirdikten sonra çikolata yiyip ve kaliteli konyak içerek kanepede oturduk. Birden kollarıyla bana sarıldı fakat ben yüzümü diğer tarafa çevirdim, çünkü ne-

fesi kokuyordu. Onun harika duygularının değerini anladığımı ifade ettim fakat başka birine âşık olduğumu da ekledim dürüstçe. Kadın mı, erkek mi? diye sordu. Özel hayatım hakkında beni sorgulamaya hakkın yok. Sen olmadığın sürece kimi sevdiğime neden aldırıyorsun? dedim. Teşekkür ederim veya iyi geceler bile demeden dairesini terk edip yürümeye başladım. Gerçek ise kimseyi sevmediğim, tümüyle serbest olduğumdu; sevme ihtiyacından, birini bekleme ihtiyacından, gerçek olmayan sözleri duyma ihtiyacından tümüyle kurtulmuş olduğumdu. O zamanlar bütün ihtiyacım olan her ay kirayı ödeyecek, bana kahve ve ekmek alacak paraydı ve eğer işimi kaybedersem artık bu kadarını bile alamazdım, böylece ertesi gün bana tekrar sarıldığında kulağına sevgi sözcükleri fısıldadım. Bana baktı, iyi olup olmadığımı sordu ve dünden bu yana yüzümün değiştiğini söyledi. Aslında çok iyi hissetmediğimi, ağzımda sütsüz kahve tadı olduğunu açıkladım. Son zamanlarda bir psikiyatra gittin mi? diye sordu, bana tuhaf bir şekilde bakarak. Ben olumsuz yanıt verince gösterdiğim belirtilerin büyük ihtimalle depresyondan kaynaklandığını, gitmemin iyi olacağını söyledi.

Psikiyatr bana hayatımı sordu, her şeyi dürüstçe anlattım. Böylece bana, Senin için en iyi tedavi seyahat etmektir, dostum, dedi. İhtiyacın olan sevginin ılıklığı, güneşin ışınları ve paranın cebindeki hissi. Bavullarımı hazırladım ve karıma seyahate çıkmaya karar verdiğimi söyledim. Nereye? diye sordu, parmağımın ucuyla haritada bir yer işaret ettim. Kalın ve boş bira şişesinin dibi gibi yeşil gözlüklerini taktı ve işaret ettiğim yere baktı. Demek gittiğin yer burası, yurtdışı, dedi. Endişelenme, dedim, çok yakında senin için elmaslar ve mücevherlerle geri döneceğim. Onu dudaksız ağzından şefkatle öptüm, eski aşkımı ve beni bekleyen yeni hayatımı düşünerek tek başıma gittim. Kalbim altınların şıngırtısıyla çarpıyordu ve aynaya baktığımda her

gece bir bakireye tecavüz edip onu şafakta öldüren Kral Şehriyar gibi yaşadığımı gördüm.

Havadayken yukarılardan nehir ile denizin tam ortasında yükselen yeşil bir tepeyle birlikte güneşin altında sıvı altın gibi parlayan kara parçasını görebiliyordum. Uçak güneş battıktan sonra indi ve dışarıya adım attığımda burnum geçmiş çağlardan bir şeyleri, yanmış gaz ve yağ ile karışmış ter kokusunu içine çekti. Hava, insanların gri yüzlerinden çıkan dumanla, bilinmeyen bir dille söylenen kelimelerle, bana bakan parlaklıktan yoksun gözlerle, pelerinlere sarılı köşeli vücutlarla, yüzleri büyük insanlarınkine benzeyen ve sinek kümelerinin gözlerini yediği çocuklarla kaplıydı. Havaalanından çıktıktan sonra bavullarım için tartışırken neredeyse bana saldıran, kollarımı bir o yana bir bu yana çeken uzun elbiseli erkekler etrafımda toplandı. İçlerinden bir tanesi beni bir taksiye attı ve peşimden bavullarım içeriye tıkıldı. Taksinin etrafı korna sesleri ve gökte patlayan havai fişekler veya daimi bir hücumda ateşlenen ağır silahların gürültüsüne benzer seslerle çevrelenerek karanlıkta ileriye fırladı. Bir kavşaktaki kırmızı trafik ışıklarında durduğumuzda sarı toz bezleri taşıyan çocuklar her taraftan koşuşturdu ve taksinin ön camını kuvvetlice silmeye başladılar, ardından çatlamış avuçlarını burnumun önüne uzattılar ama şoför onları kızgın bağırışlarla uzaklaştırdı.

Otele pelte halinde vardım ve resepsiyona beni kimsenin arayıp aramadığını sordum, Hayır dediler. İmam'dan bir randevu bekliyorum, dedim. Bugün Kurban Bayramı ve İmam konuşmasının ortasında, diğerleri de tatilde, dediler. Tatil bitene kadar ne yapabilirim? diye sordum. Yapabileceğin bir şey yok, dediler. Her yer kapalı. Böyle günlerde görebileceğim hiçbir şey yok mu? İstersen gidip Bakire Meryem'i görebilirsin. Son günlerde birkaç kez yeni caminin yanındaki eski kilisede göründü ve insanlar onu görebilmek için durmadan oraya gittiler. Karar ver-

meme fırsat kalmadan içlerinden biri beni başka bir taksiye attı ve kendimi arka koltuğun kenarında oturmuş Baba, Oğul ve Kutsal Ruh için istavroz çıkarırken buldum.

Oraya vardığımda gözlerime inanamadım. İnsanlar ülkenin en uzak yerlerinden gelmiş gibiydi, yaşlılar, gençler, erkekler, kadınlar ve çocuklar çok kalabalıktı. Yere çömeliyorlar veya hasır sandalyelere oturuyorlardı; bazıları köylü elbiseleri, bazıları şehirli kıyafetleriyleydi. Yüzleri peçeyle kaplı olan kadınlar vardı, yarıçıplak vücutlarını göstererek etrafta dolaşanlar vardı. Hasta, solgun ve aç görünen insanlar vardı, al renkli tenlerinden sağlık ve canlılık fışkıranlar vardı. Fakat hepsi Bakire Meryem'in görünmesini bekleyerek gözlerini kilisenin kubbesine dikmişti. Gazetede onun hakkında yazılar okumuşlardı ve bir önceki yıl göründüğünde onu görmemiş olanların hepsi gelmişti. Bu mucizeye tanık olmak için yabancılar bile oradaydı, yanlarında söz dinleyerek arka ayaklarının üzerine oturmuş, gözleri saygıyla gökyüzüne çevrilmiş siyah köpekleriyle birlikte biraz uzakta durarak diğerlerini seyrederken görülebilirlerdi.

Bir adam komşusunun kulağına fısıldadı: Bir köpeğin kalbine inanç girebilir mi sence? Komşusu cevap verdi: Neden olmasın? Bir başkası yorumda bulundu: Eğer bir köpek sahibine sadık olmanın anlamını biliyorsa neden Tanrı'ya inanmaya yöneltilmesin, özellikle bunlar gibi yurtdışından ithal edilmiş çok iyi cins köpeklerse? Tanrı onlara kimin suçlu kimin masum olduğunu bilme yeteneği verdi, onların balina karaciğeriyle beslendikleri ve resimleri çekilirken gülümsedikleri biliniyor. İkinci konuşan adam konuşmaya tekrar katıldı ve, Onların ülkelerinin bizimki gibi olmadığını ve onların köpeklerinin bizimkiler gibi olmadığını biliyorsunuz, dedi. Onlar Büyük Güçler, Tanrı bizi kötülükten korur ve onlar yiyecek konserveleri içinde bize ölümü, şehirlerimizi yerle bir edecek roketleri ve Ay'a giden uçakları

gönderirler.

Birinci konuşan adam ne söylendiğini dikkatle takip ediyordu ve gözleri hayretle açılarak bağırdı, Ay'a mı? Sonra Ay'a baktı, orada gökyüzünde onu tutacak sütunlar ya da başka bir şey olmadan asılı duruyordu. Endişelerinin kaybolduğunu hissetti. Evet, Tanrı Büyük Güçler'den çok daha büyüktü. Bu dünyadaki bütün insanları ve şeyleri yükseklerden yönetiyordu. Ay'a giden adamları olduğunu mu söylüyorsun? Evet, Tanrı adına yemin ederim ki bu gerçekten doğru. Bir kadın bile gönderdiler. Birinci adam öncekinden daha da şaşkın görünüyordu ve yine araya girerek tekrarladı, Bir kadın mı? Konuşan adam başını bu konuyla ilgili her şeyi bilen birinin havasıyla salladı, Tanrı adına yemin ederim ki bu doğru, gerçekten bir kadını gönderdiler. Fakat ilk adam şüpheciliğini korudu. Bir kadın, dedi küçümseyerek. O kadının neye benzediğini anlat bize. Bizim kadınlarımız, senin karın, benim karım gibi onun da iki göğsü var mıydı? Yanında erkeği, bir erkek refakatçi olmadan mı seyahat ediyordu? İkinci adam kadının tek başına, tamamen yalnız gittiğini, yanında bir erkek refakatçi olmadığını ve Ay'da erkek bulunmadığından peçe takmadığını söyledi. Evet, Ay'da kesinikle erkek yok, olsa bile dünyadaki erkeklerden daha farklılar ve kadınların cazibesine kapılmıyorlar. Birinci adamın şaşkınlığı şimdi sınır tanımıyordu. Eğer kadınların cazibesine kapılmıyorlarsa neyin cazibesine kapılıyorlar? diye sordu. Sadece Tanrı bilir, dedi diğer adam. Onları cezbedenin ne olduğunu sadece Tanrı bilir.

Şimdi gecenin yarısıydı ve Bakire Meryem henüz görünmemişti. Neden görünmedi? diye merak ettiler. Fikrini değiştirmiş ve kendisini başka bir ülkede mi göstermeye karar vermişti? Geçmişte hep burada görünmeyi seçmişti, eğer kendi ülkelerini seçmemişse hangi ülkeyi seçmiş olabilirdi? Belki İsa'nın onun oğlu olduğuna inanmadıkları için başka bir yere gitmeye karar

vermişti. Yine de dün kilisede görünmüştü böylece bunun bir anlamı kalmıyordu. Bunun yanı sıra Muhammed'e inananlar ile İsa'ya inananlar arasında bir ayrım yapmadığı, mezhep çatışmalarına karşı olduğu biliniyordu. Gazetelerde gökyüzünden aşağıya nasıl indiğini tarif etmişler, hatta onu yüksekten kilisenin kubbesine inerken gösteren resimlerini basmışlardı. Gazete okumuyor musun? dedi birinci adam, sabırsız bir vurguyla. Hayır, ben okumayı bilmiyorum, dedi ikinci adam kolunun manşetini çekiştirerek. Fakat Bakire Meryem vücudu ve teni olmayan bir ruh değil mi? O hem bu dünyada hem de diğerinde en saf ve faziletli olan kadın, dedi ilk adam ciddiyetle. Fakat gazeteler teni olmayan bir ruhun resmini basabilir mi? diye sordu ikinci adam, sesini zorlukla duyulabilen bir fısıltıya dönüştürerek. Birinci adam ona keskin bir bakış fırlattı. Neden olmasın kardeşim? Onlar İmam'ın gazeteleri ve onlar için hiçbir şey imkânsız değil, dedi.

Annesi tarafından oraya getirilmiş, gökyüzüne bakarak oturan felçli bir çocuk birden bağırdı ve ellerini havaya kaldırarak ayağa kalktı, etrafta toplanmış bütün insanlar Ulu Tanrı'ya ve Bakire Meryem'e hamdederek hemen ayağa kalktı. Yerde çömelerek birbirleriyle konuşan iki adam da ayağa kalktı ve diğerleriyle birlikte bağırmaya başladı. Daha sonra bir sessizlik oldu. Birinci adam ikincinin kulağına fısıldadı: Bu Bakire Meryem mi? İkinci adam bağırdı: Tabii, onu orada, yukarıda görmüyor musun? Böylece kilisenin kubbesinde diğerlerinin baktığı yöne doğru baktı ve baştan aşağıya titremeye başladı, çünkü hiçbir şey göremiyordu. Bir an kör olduğunu düşündü fakat ardından bütün şüpheleri kovmak için büyük bir gayret gösterdi, karanlık geceye doğru bakarak ve diğerleriyle birlikte uzattığı eliyle gökyüzünü işaret ederek bağırmaya başladı: İşte orada, işte orada.

İmam büyük bir tatminle başını salladı: Bu harika bir proje, engin çöl kumunu gerçek bir cennete çevirecek. Bana uzman

unvanı verdi, denize bakan özel bir plaj sundu ve bütün bunlardan sonra tek yapmam gereken ismimi kontratın üzerine yazmaktı. Fakat imzalamadan önce bana, Senin ismin ne? diye sordular. Ben, Joseph, dedim. Joseph'in kökeninin Yusuf olduğunu ve ismimi değiştirmem gerektiğini söylediler. Ben, Bunda bir sakınca yok, Tanrı ve İsa Mesih ismimden fedakârlık etmemin karşılığını verecektir, dedim. Fakat ardından bana Hazreti Muhammed'e değil de İsa Mesih'e mi inandığımı sordular, bu soruya önemli olanın projenin çıkarları olduğu ve gerekliyse İsa Mesih'den vazgeçmeye hazır olduğum cevabını verdim.

Daha sonra annemi soruşturdular ve onun ismini öğrenmek istediler, onlara bir deneme tüpü bebeği olduğumu ve annemin ismini bilmediğimi söylemek zorunda kaldım. Bir anlık sessizlikten sonra bana deneme tüplerinin ne olduğunu sordular ve deneme tüpünün doğmak için seks veya evlilik veya bir kadın ile bir erkek arasında ilişki olmasına ihtiyaçları bulunmadığından her türlü günahtan tümüyle masum bebekler meydana getiren yeni bir çeşit rahim olduğunu açıkladım. Bütün gereken yumurtanın yapay döllenmesiydi. Bu çok fazla hayrete sebep oldu ve yüksek sesle bağırdılar, Tanrı bizi Şeytan'ın entrikalarından korusun, çünkü bu gerçekten ihanetin ve zinanın en kötü çeşidi ve sadece çocuğa yol açıyor. Fakat beni böyle kınamanız için ne yanlış yaptım? Ben deneme tüpü rahminde bir embriyon idim ve ihanet veya günah veya zina hakkında bir şey bilmiyordum, dedim. Senin için tek kurtuluş kendini günahtan arındırmak ve bir ve tek Allah'a ve Onun Peygamberi Muhammed'e inancını beyan etmek, dediler. Fakat kendimi günahtan nasıl arındırırım? diye sordum. Çok basit, dediler, bütün yapman gereken erkeklik organını kaplayan sünnet derisini kesmek. Fakat bu sinirlerimi bozdu ve neredeyse ağlamanın eşiğine gelip bağırdım, Vücudumun bir parçasının benden alınması dışında her şeye dayanabi-

lirim. Fakat bunun günahlarımdan arınmamın, Tanrı'mn nimetlerinin zevkine varmamın ve projenin başarısını güvence altına almamın tek yolu olduğu konusunda ısrar ettiler. Kendi kendime, Arınmaya maruz kalabilirim ve sünnet derimi kaybedebilirim, çünkü eğer altın akmaya başlarsa bütün bunlar bir şey ifade etmez, diyerek sonunda razı oldum.

Yanında ufak çantasını taşıyarak berber geldi. Bir jiletle sünnet derimi keserek beni arındırdı ve bu operasyonda kullandığı tek uyuşturucu, berber işe başlamadan önce çabucak yuttuğum bir şişe cindi. Bittiğinde etrafta aynı şey için çocukların toplandığını gördüm, onların arasında sünnet olacak tek büyük bendim. Böylece yüzümü utançla yere eğdim ve dinimin Allah inancına dönmesinin ertesi günkü bütün gazetelerde basılmasını ayarladım, böylece ondan sonra İnanan Uzman olarak tanındım ve resmim bir çerçeve içinde o ya da bu beyanımla birlikte ön sayfada düzenli olarak çıktı, sanki söylediklerim inançla ilgili konularda çizgiyi tayin edecekmiş gibiydi. Her soruya bir cevabım, her probleme bir çözümüm vardı ve zaman geçtikçe bütün meselenin çok basit olduğunu keşfettim çünkü son analizde bütün ihtiyacımız olan dine bir gönderme, Tanrı'ya ve Onun Peygamberi Muhammed'e sınırsız bir inançtı. Bana sorarlardı: Nükleer radyasyonun tehlikeleri hakkında ne düşünüyorsun ve kendimizi korumak için ne yapabiliriz? Günde beş kere dua edin ve Ramazan ayı boyunca oruç tutun, derdim. Ardından hayat pahalılığı ve hızla artan açlık problemiyle nasıl baş edeceklerini sorarlar ve ben, Hırsızların ellerini keserek ve kadınları peçe takmaya mecbur ederek, diye cevap verirdim. İmam bana filozof unvanını ihsan ettikten ve Tanrı kazançlarımı büyük çapta çoğalttıktan kısa süre sonra, kontratımın bitmesiyle çantalarımı altınla doldurdum ve gümrük vergisi ödemeden ülkeden gizlice çıktım, eski sevgilim Katie ile birlikte bir uçakla kaçtım.

Eski Aşkım

Batan güneş rengine boyanmış haremin gül rengi pencerelerinden, dalgalı yeşilden bir okyanus gibi gözlerimin görebildiğince uzanan nehir ve deniz arasındaki geniş kara parçasına baktım. Nehrin karşısında, tepenin arkasındaki alçak alanda cami ve ona bitişik yetimhane vardı. Daha ilerde Yüzen Sinema, biraz uzakta çöp alanının arkasındaki çukurlukta gömülü olarak Saadet Evi, ikisinin arasında ışıkta parlayan büyük cam pencereleriyle Askeri Hastane gözüme çarptı. Pencerelerin arkasında Hemşireler Evi'ndeki kızlara gülen, ıslık çalan, keplerini başlarından çıkarıp havada sallayan ordu doktorları duruyordu. Ellerinde çocukların ağaçların dallarında duran kuşları vurduğu silahlarını taşıyorlardı. Sürekli ceplerinden barutlarını çıkarıyor, ısıtmak için üzerine üflüyor ve ardından Kurban Bayramı'm kutlayan kalabalığın tezahüratlarına ve göğe atılan havai fiişeklerin seslerine karışan büyük bir gürültüyle aniden patlaması için yere atıyorlardı.

İmam'ın konuşması duyulabiliyordu, gül sepetleri ve beyaz melekler gibi giyinmiş dans eden çocuk gruplarıyla çevrili olarak harem için ayrılmış balkonda diğerleriyle birlikte dinleyerek duruyordum; yardım kuruluşlarından siyah kargalar gibi giyinmiş kadınlar iki yanımda duruyor ve İmam'm birkaç kelimesin-

den birinde kekelemesini alkışlıyorlardı. Arkamda birbirine yakın sıralarda örnek anneler, şehitlerin dul eşleri ve savaşın şehit ettiği kadınlar ve erkekler vardı. İmam yükseltilmiş platformda ellerini Tanrı'ya doğru kaldırmış dimdik duruyordu ve kalabalığın tezahüratları bir silahın ateşlenmesi gibi yankılanıyordu, birden İmam'ın kauçuk yüzü düştü ve ayaklarının arasına yerleşti, bu durumda İmam onu yerde gizledi. Ne olduğunu gördüğümde yüzümü ellerimle kapattım ve yerin beni yutması, yüzeyinden yok etmesi için Tanrı'ya ve Onun Peygamberi'ne dua ettim. Ardından İsa'ya ve annesi Bakire Meryem'e beni insanlar tarafından görünmeden havada uçabilen bir ruh haline çevirmesi için dua ettim. Keşke anneme geri dönebilsem ve bir kez daha rahmine sığınabilsem.

Eski evin merdivenlerinden yukarıya koşarken ileriye uzattığı kollarıyla annemin beni kapıda bekleyişini hayal ediyordum. Beni sıkıca kucaklıyor ve fısıldayarak kulağıma, Gelmekte niye bu kadar geciktin, hayatım? Bunca zaman neredeydin? diye soruyor. Bir yabancıyla beraber denizin ötesindeydim, diye cevap veriyorum. Fakat neden çocuğum, hayatını neden buradan olmayan bir yabancıya verdin? Birçok uşağı ve kadın kölesiyle birlikte bir tahtı vardı ve ben tabak yıkamaktan ve bana hiç gülümsemeyen yüzlere gülümsemekten bıktım. Beni tanımayı reddeden bir adamın kızı olmaktan bıktım. Annem, Fakat tabak yıkamak öldükten sonra bir erkeğin vücudunu yıkamaktan daha basit ve anne tarafından tanınmak bir babanın onayından çok daha değerlidir, dedi.

Onu orada dururken bırakıyor ve eski yoldan aşağıya koşuyorum. Yolun sonunda kiliseye bitişik ufak bir ev var, kapısına vururken başka bir yüzle karıştırabilmem mümkün olmayacak kadar iyi bildiğim bir yüzü ortaya çıkarmak üzere kapı açılana kadar kalbimin kaburgalarıma vurduğunu hissedebiliyorum.

İsa'nın yüzü bu ve o da beni o kadar iyi biliyor ki kapıyı açar açmaz beni tanıyor, kollarına alıyor, Gelmen neden bu kadar gecikti hayatım? Neredeydin? diyor. Ben, Kocam İmam'la yurtdışındaydım, diyorum. O kocayla bana ihanet mi ediyorsun, Katie? diyor. Sana hiçbir zaman ihanet etmedim Joseph, diyorum, çünkü onunla birlikte olduğumda seni her gün daha çok seviyorum. Onu kollarımda tutarken gözlerimi kapatıyor ve senin yakınlığını hayal ediyorum. O, sen her zaman benim tek aşkım oldun ve sen beni terk ettikten sonra sadece erkekleri veya çocuklar yerine kitaplar doğuran göğüssüz kadınları sevdim, diyor. Uyumak için gözlerimi kapattığımda aşkın bana gelmesi için dua ettim fakat bunun karşılığında gelen unutmayı ve hafıza kaybını getiren, ancak gözleri açık tutan koma benzeri bir durumdu, aklı uyanık, hatırlıyor tutan ölüm benzeri ağır bir uyku böylece seni veya İsa Mesih'i veya adımı veya vücudumun yarasız bir bütün oluşunu unutmam mümkün olmuyor. Ne yarası? diye sordum. Fakat bir mezar kadar sessiz, beni kollarında tutuyor.

Yatağın üzerinde asılı yuvarlak aynaya baktığımda İmam'ın beni kollarında sıkıca tuttuğunu görüyorum ve tek bir erkek yerine şimdi beni kucaklayan yüz erkek var, böylece kendimi dünyanın bütün erkeklerine veriyormuşum gibi onu kollarımda tutuyorum ve elim onu arındırmalarından sonra canının acımasına sebep olan yaraya dokunmak için pantolonun altına doğru gidiyor, kuru, eski tahta gibi kokuyor ve ona, Bir zamanlar bir ağacın yeni sürgün dalı gibi yeşil kokuyordun, diyorum. O beni sevdiğin günlerdeydi, diyor, fakat sonra gidip altın aramak için beni bıraktın, seni takip ettim ve senin yaptığının aynısını yaptım. Aynalarda onu kucakladım ve terimi kokulu bir mendille sildim, kokladı ve bana, Kokunu değiştirdin mi? diye sordu. Hayır, dedim, fakat vücudum çocukluğun kokusunu kaybetti. Başımı ya-

tağın arkasına yasladım, ardından arkama bir yastık koydum, bir parfümle sürekli yıkamama rağmen etrafta asılı kalan, beni terk etmeyen ve ölümünkine benzeyen bu koku vücudumdaydı. O, Bunu düşünme, gençliğin gitmiş olsa bile seni tahttayken daha çok seviyorum. Kendini değiştirmeye, yaşını ya da yüzündeki kırışıkları gizlemeye çalışma, dedi. Bardak elimde titredi, içecek yatağa döküldü, sütünü döken bir çocuk gibi güldüm fakat çarşafta koyu renk bir leke kaldı, yıkayıp çıkartmaya veya beyazlatmaya ne kadar çalıştıysam da çıkmadı.

Yatakta yatarken vücudum güçsüzdü, ağırlığını kaldırmak ve yataktan çıkıp kraliyet koltuğundaki yerime gidebilmek için bir gayret göstermeliydim. Bedenimi büyük bir yazı masasının arkasına, kitaplar ve çeşitli kâğıtların içinde bir sığınak arayarak sakladım. İsmim hiç açmadığım bir kitabın üzerine gümüş harflerle kazınmıştı, kocamın adı hiç yazmadığı bir kitaba altın harflerle basılmıştı. Kocam içki ve diğer kadının kokusuyla geldi, ama ona bakıp hiçbir şey söylemedim. Çünkü ben onun hayatındaki tek kadın değildim, o da benim tanıdığım tek erkek değildi. Ben fakirlikten kaçarak onda sığınacak yer aradım, o bende yenilgisinin tesellisini. Ruhumun derinlerinde gerçeği bilmenin acılığı var ve yanılsamanın ölümü beni her tarafımdan kuşattı. Gözden kaybolan taht için etrafıma bakarken toz burnumu dolduruyor, fakat İmam'ın beni tutmak için kollarını uzattığını görebiliyorum, ben de kollarımı uzatıyorum ve ona tutunmaya çalışıyorum fakat vücutlarımız yaklaştıkça aramızdaki mesafe büyüyor, öyle ki birbirimize dokunup birbirimizi tuttuğumuzda çok uzağız. Hep böyle oldu çünkü kucaklaştığımız ilk gün aramızda büyük bir mesafe vardı, yakın olmaya ne kadar çalıştıysak hep boşunaydı.

Uyumadan önce yumuşak yatağımda okumayı seviyordum fakat o üstüme çıkıp elinde bir bardakla oturuyor ve gün boyu

neler olduğunu anlatmaya başlıyordu. O bir şey söylüyor, ben bir şey söylüyordum, böylece sohbet etmekten zevk alarak konuşmaya devam ediyorduk. Fakat kollarını bana dolar dolamaz bütün zevk bir anda yok olurdu. Kollarını etrafımda hissetmektense konuşmasını tercih ediyordum. Farklı diller konuşuyorlarmış gibi ikimizin vücutları arasında başından beri bir sohbet kurulmadı. Konuştuğumuzda ben onu anlayabiliyordum, o beni anlayabiliyordu ve her ikimiz de alıp veriyorduk. Fakat sarıldığımızda denge bir tarafa kayıyor gibi geliyordu ve yerini zevk bir günah ve bir şehvetmiş gibi, mümkün olabildiğince hızlı kurtulmayı arzu ederek taşıdığı bir ağırlıkmış gibi hep ani bir saldırı ve ani bir geri çekilmenin bulunduğu onun tarafındaki tek bir hareket alıyordu.

Aynada onu yatakta yatarken görür, biri İmam diğeri İmam'ın çifti ya da kopyası olan iki erkek haline gelişini seyrederdim. Çoğu zaman sarayın koridorlarında yanında Muhafızıyla birlikte yürüdüğünü görürdüm ve gece beni kucakladığında aklım karışır ve ona İmam mı yoksa Muhafız mı olduğunu birçok kez sorardım, Ben İmam'ım, diye aceleyle cevap verirdi. Sana öyle çok benziyor ki bazen aslını kopyasından ayırt edemiyorum. Ben akıl olarak daha güçlüyüm, o bedende benden daha güçlü ve zaman geçtikçe aklım daha büyüyor, vücudum daha zayıflıyor ve sen benim kızım olacak kadar gençsin, öyle ki bazen Şehriyar gibi seyahatlerimin birinden geri gelip seni Muhafız'la yatakta bulmaktan korkuyorum. Ben, Şehriyar kim? diye sordum. Şehriyar'ı hiç duymadın mı, *Bin Bir Gece Masalları*'nı hiç okumadın mı? dedi. Hayır, dedim. O zaman kültür mirasımızı hiç incelemedin, okuyarak bunu telafi etmelisin, dedi. Yataktan kalktı ve yavaşça kitaplığa yürüdü. Kitapların isimlerini zorlukla okuyarak uzun bir süre önünde durdu. Omzundaki hafif eğiklikten Muhafız değil İmam olduğunu söyleyebiliyordum ve aynı

zamanda onu arkasından daha iyi tanıdığımı anladım, bu bende belli bir zevk içeren bir şok etkisi yarattı, çünkü anlamak acı verici olsa da gerçekleri görmezlikten gelmekten daha iyidir. Yine de onu arkadan tanımak hiç tanımamaktan kesinlikle daha iyidir. Ayaklarımın ucunda ona doğru yürüdüm ve arkadan ona sarıldım, çünkü onu en çok tamamen dalgın olduğunda seviyordum.

Arkasını döndü ve büyük bir kitabı gayretle taşıyarak kitaplıktan geri geldi. Gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirdi, onları kulaklarına bağlayan altın zincirlerin iki taraftan sallandığını görebiliyordum. Okurken gözkapakları uykuyla ağırlaşarak kapanır, fakat ağzı şeytanları ve kötü ruhları kovalamak amacıyla Ayetelkürsi tekrarlayarak yarıaçık kalırdı. Kitabı bir insanın sevdiği kadını tuttuğu gibi tutuyordu. Karanlıkta yataktan gizlice çıkıp diğer kadına gidiyordu, saklandığım yerden sıcak bir kucaklayışla ona sarıldığını görebiliyordum, kadını onun kollarında görmek kalbime acı vermesine rağmen, yine de ne olduğunu görmememden daha iyiydi. Bilmek, keşfetmek duygusu kişinin kendi kendine gizlice yaptığı bir şeyi, yasak bir zevki tatmak gibiydi, onu gördüğümde kalbimde kızgınlık ya da kıskançlık olmuyordu, sadece ben ona, onun bana olduğundan daha sadakatsizmişim gibi bir suçluluk duygusu vardı, çünkü onunla sevişmesi, benimle sevişmesinden daha fazla zevk veriyordu bana.

Geleneklerimizi Yeniden Canlandırmak

Kültürel geçmişle her zaman çok ilgilendim ve uyumadan önce onun parçası olan kitaplardan birini okumaktan hoşlanıyordum. Okumaktan en çok hoşlandığım kitap *Bin Bir Gece Masalları*'ydı. Okumadan önce İmam maskesini çıkarıp gözlüklerimi takardım. Aynada yuvarlak bir yüz görüyordum ve ışığın altında cildim ve dişlerim Kral Şehriyar'ınkiler gibi beyazlaşıyor ve parlaklaşıyordu. Kalbim onunki gibi beyaz ve saftı, zenci köle kadınlar için büyük bir sevgi aşılanmıştı. Ruhum onun ruhu gibi masumdu ve bir kadının evlendiği erkekten başkasını nasıl sevebileceğini anlayamıyordu. Vücudum Şehriyar'ın karısının yatakta zenci kölesiyle birlikte olduğu düşüncesiyle ıstırapla titriyordu. Gece rüyamda karımın siyah kölelerimden birisinin kollarında uyuduğunu görüyordum ve birden uyanıyor, gözlerim kocaman açılıyor, onu gözleri sıkıca kapalı ve kollarında kitabıyla yatağında tek başına uyurken buluyordum. Aklım sakin ve kalbim huzur içinde bir güven dalgasının içimden geçtiğini hissediyordum ve kısa bir süre sonra gürültü yapmamaya dikkat ederek yatağımdan çıkıyor ve gecenin karanlığında zenci köleme gidiyordum. Ona giderken aynen Kral Şehriyar gibiydim.

Taze havada nefes almak, korumasız ve beni görebilecek

herkesin tanımayacağını bilerek tek başına dışarıya çıkma duygusunun keyfini sürmek için bir ağacın altında durdum. Başının üzerinde büyük bir kutu taşıyan dev gibi bir adamın geçtiğini fark ettiğimde, taze havadan derin nefesler alarak orada duruyordum. Kötü bir ruh veya Şeytan Partisi'ndeki düşmanlarımdan biri olması gerektiğini düşündüm ve o kadar dehşete düştüm ki, aynen küçük bir çocukken yaptığım gibi çabucak ağaca tırmanıp dallarının arasına saklandım. Adam kutuyu yere koydu ve ağacın altına oturarak bir an dinlendi, sonra kutunun üzerindeki yedi kilidi birbiri ardına açmaya başladı. Kutunun içinde başka bir kutu vardı ve içinden bir kadın çıktı. Çok güzel bir kadındı ve erkeğin ona, Sevgilim, sadık karım, bir süre uyumak istiyorum, dediğini duydum. Ardından başını kadının dizlerine yasladı ve hemen uykuya daldı. Kadın yüzünü gizlendiğim ağaca doğru kaldırdı ve yumuşak bir sesle fısıldadı, Aşağıya gel ve hiçbir şeyden korkma, çünkü dizimde uyuyan bu şeytan, bir ruh değil sıradan bir insandır. Ben aşağıya iner inmez erkeğin başını kucağından kaldırdı ve yere koydu, ardından bir kadının kocasıyla yaptığı şeylerin aynısını benimle yaptı ve bana olanlar, iffetli bir erkeğin kendisini Cennet'ten gelen bir huriyle yalnız bulduğunda umabileceği şeylerin hepsiydi. Fakat ben ayrılmadan önce cebinden küçük bir torba çekip onun içinden doksan dokuz yüzükten oluşan bir kolye çıkardı, bana, Bunun ne olduğunu biliyor musun? dedi. Hiçbir fikrim yok, dedim. Bu yüzüklerin sahipleri biraz önce seninle yaptıklarımı yaptığım ama kocamın hiçbir zaman öğrenmediği erkekler, dedi. Benim yüzüğümü istedi ve onu kolyeye takınca kocasını işaret ederek, Bu adam beni düğün gecemde kaçırdı, bir kutuya sakladı ve o kutuyu başka bir kutunun içine koydu sonra onu yedi kilitle kilitledi ve toprağın altına gömdü, bir kadın bir şey yapmak istediğinde onu dünyada hiçbir şeyin durduramayacağını bilmiyordu, dedi.

Vücudum baştan aşağıya titremeye başladı ve kalbim sıkıştı. Böylece ondan ayrıldım ve mümkün olduğunca hızla saraya koştum ve karımı yatakta âşığıyla buldum. Böylece karımın başını aynen Kral Şehriyar'ın daha önce yaptığı gibi kılıcımla kestim ve ardından eski karılarıma gittim ve aynı kılıçla onların kafalarını da birbiri ardına kestim. Artık her ay dolunay olduğunda bir bakireyle evlenip onun iffetini bozuyordum ve sonra başını bir kılıçla kesiyordum. Aynı şeyi yirmi yıl yapmaya devam ettim, ta ki insanlar artık buna dayanamamaya ve kızları evlerini terk edip kaçana kadar, öyle ki sonunda yatağa götürülebilecek tek bir kız kalmadı. Böylece Kurban Bayramı akşamında Emniyet Amirimi çağırdım, ona bakire ve zamanımızda görülen en güzel köle kızı aradığımı söyledim. İstediklerimin açıkça anlaşılmasını garantilemek için bu kızda arzu ettiğim niteliklerin listesini her zaman büyük saygı duyduğum kültürel geçmişten alarak okudum. Onun belinin ince, göğüslerinin büyük, kirpiklerinin sık ve siyah, başının küçük, kalçalarının büyük olmasını, nefesinin bir bahçedeki çiçeklerin parfümü gibi kokmasını, aşk sanatında yetenekli ve daha önce başka bir erkek tarafından hiç dokunulmamış olmasını istediğimi söyledim. Ondaki dört şeyin süt gibi beyaz olmasını; yüzü, saçının ayrımı, dişleri ve gözlerinin akı, ondaki dört şeyin gece kadar siyah olmasını; kirpikleri, kaşları, gözleri ve saçları, dört şeyin gül kırmızısı olmasını; dili, dudakları, yanakları ve beyaz teninin altındaki eti, dört kısmının tam yuvarlak olmasını; bacakları, bilekleri, kalçaları ve göbeği, dört yerinin büyük olmasını; kaşı, alnı, gözleri ve göğüsleri, dört yerinin küçük olmasını; ağzı, burnu, kulaklarının açıklığı ve kadınlarda başka her şeyden daha fazla aranan diğer deliği.

Emniyet Amiri tek kelime söylemeden dinliyordu ve İmam istediklerini saymayı bitirdiği zaman ölüm kadar solgunlaştı. Çünkü hayatında ilk defa yeniden doğuşa inanma eğiliminde ol-

duğunu hissetti, kendi kendine, Gerçekten bu İmam'ın vücuduna yerleşmeye gelen Şehriyar'ın ruhu olmalı veya Şehriyar'ın vücudunda yaşayan İmam'ın ruhu olmalı, dedi. İmam'ın ihtiyaçlarını tarif eden, küçük olmasını istediği dört yere; ağzı, burnu, kulaklarının açıklığı ve kadınlarda başka her şeyden daha fazla aranan diğer delik bölümüne ulaşana kadar bir şey unutmuş olmasın diye parmaklarıyla sayan sözleri kulaklarında yankılanırken; başı yere doğru eğik sessiz kaldı. Sonunda başını kaldırarak, Fakat Efendim İmam, tarif ettiğiniz gibi bir köle doksan bin dinardan daha azına bulunamaz, dış borçlarımız bir yana devlet hazinesi boş, dedi. Fakat İmam onun sözünü keserek kasanın muhafızını çağırdı ve muhafız, Eğer Allah isterse kasa iyi durumdadır, dedi. Bunun hangi bütçe kaleminden alınması gerektiğini sordu, bunun üzerine İmam hiç fon kalmayan bütçe kalemlerinin neler olduğunu bilmek istedi, muhafız, Aşk meseleri için ayrılan hariç bütün kalemler, diye cevap verdi. İmam Efendim, aşk hem bilinmediğinden hem de hepimizce bilindiğinden kimsenin tanımlayamadığı bir şeydir, diye ekledi. Eğer ciddiyse hafife alınmalı, eğer hafife alınıyorsa ciddi olabilir ve bilen sadece her şeyin üstündeki Tanrı'dır.

Bu sözler üzerine İmam, Başkâtip'i çağırdı ve kültürel mirasımızda aşkın tarifinin ne olduğunu sordu, Başkâtip aşkın hareket etmeyeni hareket ettiren ve hareket edeni durduran bir şey olduğunu söyledi. Din tarafından keşfedilen şeyler arasında olmadığını, şeriatın yasakladıkları arasında bulunmadığını söyledi, her hastalığın tedavisi, zevk alınan bir durum, iyileşmenin neşe getirmediği ve bilinçliliğin özlenmediği, hasreti çekilen bir hastalık olduğunu ekledi. İnsanın önceden küçük gördüğünü arzu etmesini sağlar, karmaşık doğayı değiştirir, tatlı bir zevkle alıp verir. Kapalı bir odadaki ateş gibi alevlerini kalpte barındırır, çakmaktaşını çakıp yakar, onu ihmal edersen ölür. Tapınma-

nın temel taşı değilse de en azından inancın özüdür.

İmam onun geniş kültürü ve kültürel geçmişle ilgili bilgisinden gözü kamaşarak Başkâtip'e takdirle baktı, tam o sırada Karşıtların Lideri içeri girdi ve bütün bu sorunun diğer açılarını ortaya koymak için fırsat kollayarak ve onun için en olağandışı sayılan tam bir sessizlikle dinleyerek başı eğik durdu. En sonunda, neredeyse sona doğru aşkın nükleer radyasyonun bulaştığı ağır bir yemekten sonra kalabalık sperminlerden başa doğru yükselen zararlı buharlar olduğunu söyleyerek araya girmeyi başardı. Bu, etin, soluğun kesilmesinin, düzensiz kalp atışlarının ziyanına sebep olan ve bizim gibi erkekleri dipsiz bir çukura sürükleyen Şeytan'ın bir tuzağıdır. Bir oyun olarak başlayan ama yıkıntıyla sona eren ölümcül bir enfeksiyondur ve Tanrı, peygamberlerinden birini ne zaman bu dünyaya gönderse kadınların onu baştan çıkartmasından korktu, çünkü bir erkeğin organı kalktığında aklının yarısı kaybolur. Kışkırtıldığında onu hiçbir şey, ne akıl ne de Tanrı'ya inanç durduramayacağından bir erkeklik organının ereksiyonu insanı mahveden bir felakettir. Aşk, şiddetle ileri geri hareket eden, savaşmak için ilerleyen, kaçmak için geri çekilen bir mücadele gibidir. Kadınlar aşka meleklerin yüzüyle yaklaşırlar ve şeytanların kurnazlığıyla kaçarlar. Bir erkeği karnının üzerinde sürünen bir kedi veya koyuna çevirmek için büyü kullanırlar ve hiçbir erkek kadını, Beni öldürdün, diye çığlık atmadan onun üzerine çıkmaz.

Bu noktada İmam büyük bir heyecanın etkisiyle bağırdı, Onu öldür, günahı benim olacak. Fakat Karşıtların Lideri sakin bir sesle, Ey Efendim İmam, kasada ikimiz için yeterince var mı? Benim aşk payım ne olacak? Kasa muhafızı sessizliğini korudu fakat sıra kendisine gelince Emniyet Amiri sordu, Peki ya ben, Efendim İmam, benim aşk payım ne olacak? Hepsine tek bir bakış fırlatan Başkâtip'in gözlerinde bir pırıltı vardı. Kasa muhafı-

zı bir şey söylemesinin zamanı geldiğine karar vermiş gibi sonunda sessizliğini bozdu. Sadece İmam'a ve kendisine ek olarak onun seçebileceği birine yetecek kadar var, dedi, suyun susamış bir insandan kaçınamayacağına dair söyleyişteki gibi İmam'ın kesinlikle kendisini seçeceğini düşünüyordu. Onları gücendirmek istemeyen İmam, yönetiminin dört sütunu arasında seçim yapmak zormuş gibi onlara baktı. Hayatı Emniyet Amiri'nin, kasası Muhafız'ın, demokrasisi Karşıtların Lideri'nin ve kültürel geçmişi Başkâtip'in ellerindeydi. İnanca göre İmam'ın hem bu hem de diğer dünyanın bütün zevklerine, yeryüzünde istediği kadar çok köleye, Cennet'te en az yetmiş yedi huriye hakkı olduğundan meseleyi çözebilmenin tek yolu dördünün paylarından İmam için vazgeçmeleriydi. Kanun önünde İmam hariç diğer bütün insanlar eşit olduğundan bu haklar başka kimseye verilmez ve bunu değiştirmek ve var olmayanı getirmek için bir girişim dini inançlara aykırılıktan, Şeytan'ın kendisinin hazırladığı bir tuzağa düşmekten başka bir şey değildir.

Böylece Emniyet Amiri doksan bin dinarı aldı ve çarşıyı dolaşıp tüccar ve simsarlarla konuşarak İmam'ın isteklerine uygun bir köle için pazarlık etti. Önce kendisine gösterilmeyen hiçbir kölenin doksan bin dinardan daha yüksek bir fiyata satılmayacağına dair emir çıkarttı. Fakat o sıralar pazar oldukça hareketsizdi çünkü savaştaki yenilgiden sonra kızların ve kölelerin çoğu cazibeleri için Tanrı'nın daha iyi fırsatlar açtığı diğer ülkelere göç etmişti. Emniyet Amiri arkalarında eğitimli av köpeklerini sürükleyen muhafızları eşliğinde dikkatlce arayarak ev ev dolaştı fakat ona İmam tarafından verilen tarife uyan tek bir bakire bulamadı. Nefes nefese kalan ve tasmalarını çekiştiren av köpekleri ve muhafızlar tarafından takip edilen ve ayaklarının dibindeki köpeğiyle birlikte bir geyik gibi sıçrayarak koşan genç kız bir an gözüne iliştiğinde boş elle geri gitmek üzereydi. Bir mızrak gibi ince ve

dimdik, beli yuvarlak kıvrımlarına tutunan bir bilezik gibi gecenin içinde uçarcasına geçerken onu arkasından sadece bir an görecek kadar zamanı oldu, böylece siluetinin arkasında İmam'ın saygı duyduğu kutsal, miras olarak kalmış, hayal edilmiş her şey vardı. Tanrı'ya duyduğu şükranla kollarını havaya kaldırdı. Kızın kaçması, kaderden uzaklaşması için artık şansı yoktu çünkü Tanrı'mn iradesi her şeyin üzerindeydi ve Tanrı'mn iradesi kararını vermişti. İmam, kızı içeriye girdiğinde gördü. Altında en son karısıyla yatakta yatıyor, birleşirken gösterdiği güçle burnundan soluyordu ve boşanmanın üçlü yeminini, kelimeleri dudaklarının arasında mırıldanarak ve bir an tereddüt etmeden söyledi, böylece henüz geri çekilmeden önce kadın yasal olarak reddedilmişti. Aceleyle yeni bir pantolon giydi ve kızın sırtı bir mızrak gibi düz, başı havada dimdik, hemen arkasında köpeği Marzuk ile içeriye girmesini seyretti. Köpek onun yüzüne sadece bir kez baktı ve geçen birçok yıla rağmen onu tanıdı, çünkü köpekler ne geçmişte kalanları ne de tarihte ne olduğunu unutur. Köpek erkeğin üzerine atladı ve dişleriyle pantolonunu yakaladı, daha önce olanı tekrarlayarak bütün gücüyle çekti. Köpeklerin tarihin tekrarlamasını sağlamalarına izin verilmediğinden Emniyet Amiri onu ensesinden yakaladı ve bacaklarını çabucak zincirledi. Gece sessizliğe büründüğünde, her şey, hatta rüzgâr bile uyuyor gibiyken kafasına sıktığı sessiz bir kurşunla köpeği öldürdü. O sırada İmam sıkı sıkı sarılarak, ona yaşanacak bir gece bırakarak kızı kollarına almıştı. Ayın bir kez daha dolunay olduğu Kurban Bayramı akşamıydı. Yerde yatıyor, çıplak vücudu aynen doğduğu zamanki gibi ışıkla yıkanıyordu. Annnesinin yorgun, solgun ve beyaz görünen yüzünü görebiliyordu, orada yerde yatarken kendi kendine fısıldadı, Ya hayatımı kurtarmalıyım ya da kız kardeşlerim için ölmeliyim. Onları zorba hükümdardan kurtarmalıyım, dedi.

Anahtar deliğinden içeriyi seyreden Emniyet Amiri kızın İmam'a teneke bir kaptan su püskürttüğünü ve sürekli, Mevcut görüntünü değiştir ve hemen şimdi bir koyun ol, dediğini duyduğunda hayrete düştü, çünkü bu sözleri telaffuz etmesinden bir andan kısa süre sonra bir koyunun önünde belirdiğini gördü ve koyun bütün gece boyunca ısrarla meledi. Fakat güneş doğmaya başlamadan önce kız teneke kabı tekrar aldı ve içine birkaç kelime söyledi ve ardından koyuna su püskürttü ve ona, Şimdiki görüntünden çık ve daha önceki haline geri dön, dedi ve İmam hemen bir kez daha kendisi oldu.

Emniyet Amiri anahtar deliğinden gördükleriyle titredi çünkü bu durum, kız kardeşleri gibi bu kızın da eski kitaplarda sözü edilen sihir ve büyücülüğün sırlarına sahip olduğu anlamına geliyordu. Bu köle kızın İmam'ı dört ayaklı bir hayvana çevirmekteki yeteneğinden hayrete düştü, oysa Emniyet Amiri kendi görüntüsünü herhangi bir şekilde değiştirmek için hiçbir şey yapamıyordu. Bir avucunu diğerine şaşkınlıkla vurdu. Bu ancak Tanrı'nın iradesini yaratıklarının en zayıfı aracılığıyla ortaya çıkarması olabilirdi. Fakat böyle bir ihtimali aklından çabucak attı ve dine karşı fikirleri için Tanrı'dan merhamet diledi. Böyle olaylar sadece Şeytan'ın işi olabilirdi ve Tanrı kesinlikle İmam'ın yanındaydı ve bunların devam etmesine asla izin vermezdi. Olayları bu şekle koymanın da yanlış olduğunu hissederek bir kez daha Tanrı'dan merhamet diledi, çünkü Tanrı'nın iradesi Şeytan'ın üzerindeydi ve Tanrı'nın iradesi olmadan Şeytan hiçbir şey yapamazdı. Ardından sanki kendisini daha fazla açığa çıkartmamaya karar vermiş gibi dudaklarını birbirine sıkıca kenetleyerek gözünü anahtar deliğine uydurdu ve ne olduğunu seyretmeye devam etti.

İmam ve Bintullah

Kurban Bayramı akşamıydı ve o gece beni evlendirdiler. Başka seçeneğim yoktu. Beni bir meleğin giysisi veya bir ölüyü saran kefen gibi beyaz bir elbiseye sardılar ve bileğime bağlanan bir zincirle evlenmek için sürüklediler. Eski çağlardaki kraliçelerin mezarları gibi mermerleri yaldız işlemeli bir yatakta kendimi çıplak buldum ve annemi onu arayarak uykuda yürüdüğüm yetimhane günlerinden beri görmediğimi hatırladım. Rüyamda Tanrı'nın bana seslendiğini duyuyorum, bu annemin sesine benziyor, öyle ki aralarındaki farkı anlayamıyorum. Ona doğru koşuyorum, şeytanlardan ve kötü ruhlardan gizlenerek yüzümü onun göğsüne saklıyorum. Bütün gece uyuyorum, Tanrı benimle birlikte ve sabah kadife dokunuşuyla içimde hareket eden İsa'yla uyanıyorum. Karnımın üzerinden kollarımı onun etrafına doluyorum, Tanrı'nın, insanlarımın ve İmam'ın onu görmeleri için yukarıya, güneşe doğru kaldırıyorum ve onlara gülümsüyorum ancak onlar gülümsememe karşılık vermiyorlar. Gözleri gözkapaklarımın ardında fır dönüyor, yüzleri başlarından aşağıya düşüyor, başları saçsız kırmızı et haline geliyor fakat yüzleri siyah kalın kılla kaplı ve uykumda annemi arayarak gecenin içinde yürürken Tanrı'nın nazik ve yumuşak sesi kurdun ulumasına dönüşerek beni takip ediyor. Arkamda yüksek seste,

Şeytan'ın çıkarabileceğine benzer bir gürültü duyabiliyorum ve koştuğumda yüz binlerce ayağın hiç bitmeyen bir ordu gibi peşimden koştuğunu duyabiliyorum ve yüz binlerce elin arkama vurduğunu hissedebiliyorum fakat arkamı döndüğümde hiçbir iz bırakmadan yok oluyorlar, çünkü benimle yüz yüze gelmeye korkuyorlar. Her biri tek başına kalmaya ürküyor, her biri elleriyle sıkıca kavradığı bir ölüm aletini taşıdığında kendisini kuvvetli hissediyor. Çarpık bacaklarıyla bir ucundan diğerine kısılmış gözleriyle düzensiz bir çizgi meydana getirerek ilerliyorlar. Yüzlerini tek tek tanıyorum, liderlerinin yüzlerini biliyorum, tasmalarını çekiştiren köpeklerinin yüzlerini biliyorum ve her köpek gündüz bir kuzunun, gece bir kurdun yüzünü takıyor ve ilerlediklerinde en önde erkekler, arkalarında muhafızlar ve sonra köpekler yürüyor ve kediler dişlerini göstererek, etli küçük ayaklarının üzerinde sürünerek, gözleri şehvetle parlayarak, karınları kapalı bir odadaki durgun hava gibi pis bir açlıkla şişmiş onlara katılıyorlar.

Koşuyordum ve koşarken nehir ve denizin arasında yükselen tepenin üstündeki kayanın yanında bekleyen annemi gördüm, kollarını bana doğru uzatıyordu. Durduğu yere neredeyse varmak üzereydim, kötülükten uzak kollarının güvenliğine neredeyse ulaşıyordum fakat tepeye vardığımda arazinin güzelliğiyle, doğduğum noktanın sakinliği ve huzuruyla gözlerimi doldurmak için kısa bir an durdum. Hayretle ve aşkla dururken beni arkadan bıçakladılar, düşmeden ve harfleri unutmadan önce arkamı döndüm, Kurbanı öldürüp suçluyu kaçması için bırakıyor musunuz? dedim. Onlar, Suçlu kim, kimi kastediyorsun? dediler. Göğe doğru uzanan sütunun tepesinden sarkan yüzü işaret ettim.

Bir erkeğin olabileceği kadar, annesinin onu dünyaya getirdiği günkü kadar çıplak üzerimde durduğunu gördüm. Eskiden

bir çocukken yetimhanede yaptığım gibi yatağın örtülerinin altında büzüldüm ve ona, Sen kimsin? dedim. Ben İmam'ım. Benim yüzümü tanımıyor musun? dedi. Seni tanımıyorum, dedim. Benim yüzümü daha önce görmedin mi? diye sordu ve ben tekrar, Hayır, dedim. Nasıl olur? dedi. Gazete okumuyor musun, televizyon seyretmiyor musun, zafer taklarından sarkan resimlere bakmıyor musun, posta pulu almıyor musun veya yabancı tüketim vergisi ödemiyor musun? Yabancı tüketim vergisi nedir? diye sordum. Yabancı tüketim vergisinin ne için kulanıldığını bilmiyor musun, kız? diye sordu. Onunla ilgili hiçbir şey duymadım, dedim ve öfkelendi. Sen ne bu dünyadansın ne de içimizden birisin, eğer İmam'ı bilmiyorsan o zaman bizim ülkemizle hiçbir ilgin yok, eğer ülkene sadık değilsen o zaman kalbinde Tanrı'ya yer yok. İnsanların Uzun yaşa İmam, Uzun yaşa ülkemiz, diye bağırdıklarını hiç duymadın mı? Ben, Onların böyle bağırdığını hiç duymadım, dedim. Bir avucunu diğerine büyük bir şaşkınlıkla vurdu. Allah Partisi'nin mi yoksa Şeytan Partisi'nin mi üyesisin, diye soruşturdu. Hiçbirinin, dedim. Bu çok garip, dedi. Peki, bizim kültürel geçmişimize aşina mısın? Ben okuyamıyorum, dedim. Okuyamıyorsan bile *Bin Bir Gece Masalları* ve Kral Şehriyar gibi belli şeyleri en azından duymuşsundur, dedi. Şehriyar kim? dedim. Bal kadar açık renkli karısının zenci bir köleyle ona ihanet ettiği Kral Şehriyar'ı tanımıyor musun? dedi. Onu tanımıyorum, dedim. Peki kocası hem kral hem de beyaz tenli olmasına rağmen beyaz bir kadının siyah bir köleyi neden tercih ettiğini biliyor musun? Çünkü onu kocasından daha çok seviyordur, dedim. Bir avucunu diğerine büyük bir hayretle vurdu, Fakat bir kadın başka bir erkeği kocasından daha fazla sevebilir mi? dedi. Evet, sevebilir, dedim. Fakat âşığında, kocasında olmayan ne olabilir? Aşk, dedim. Kurban Bayramı için çalan davullarınki gibi gürültülü güldü ve kollarını evre-

ni kucaklarmış gibi ileriye uzattı. Aşkım o kadar büyük ki bütün dünyaya yeter, kalbim o kadar büyük ki bütün insanlarıma yeter, dedi. Eğer bütün insanları içine almaya yetecek kadar büyük bir kalbin varsa o zaman içinde kimseyi taşımazsın, dedim.

Üzerine Kâbe resmi işlenmiş İran halısına vücudunun ağırlığıyla uzanarak başını devekuşu tüyüyle doldurulmuş yaldızlı bir yastığa dayadı, elindeki kadeh ne zaman sallansa içindeki kehribar rengi sıvının birazı kutsal taştaki çöküklüğü doldurmak üzere dökülüyordu. Çıplak vücudu kılla kaplıydı fakat benim çıplaklığım kasık bölgesi hariç tek bir kıl olmaksızın pürüzsüzdü. Gözünü vücuduma dikti, Neden ayaklarımın dibinde diz çökmüyorsun? dedi. Bütün hayatım boyunca hiç kimsenin önünde diz çökmedim, dedim. Fakat ben herhangi biri değilim, ayrıca bütün kadınlar diz çöker, dedi. Ben herhangi bir kadın değilim, dedim. Kim olabilirsin, dedi. İsmi, babası, annesi olmayan, okuyup yazamayan fakat seni sevmeyen ve kalbinde başka bir aşk taşıyan bir kadın, dedim.

Elindeki bardak öyle şiddetle sallandı ki Kâbe'yi, mabedi ve Peygamber'in türbesini boğarak tamamen döküldü. Vücudundaki bütün kılları dikleşen, kemikleri iliklerine kadar gergin olan İmam ayağa fırladı. Şehveti artık en üst düzeydeydi fakat aklının canlılığı en alt seviyedeydi, çünkü hiçbir şey sahip olunmayı reddeden bir kadından daha fazla onun arzusunu tutuşturamaz ve mantığını kaybetmesini sağlayamazdı. Şimdi tek bir şey hariç hiçbir şey onun içinde uyanan ateşi söndüremezdi, kızı ayaklarının dibine yere yatırınak ve bir akbabanın etleri yutup kemikleri arkasında bırakması gibi kızı yiyip bitirmek.

Kızın kemiklerini emerek, onları şeker çubukları gibi kırarak, dili ve dudaklarıyla içindeki iliğin özünü çıkararak önünde oturdu. Kız, Kurban Bayramı için şişmanlatılmış bir koyunun kasap dükkânına girişini seyreder gibi seyretti onu, erkeğin göz-

leri yuvalarında korkuyla çökmüştü, çünkü gözlerinde korkudan, feci bir korkudan başka bir şey yoktu. Ne kadar yerse yesin hiçbir zaman tatmin olmuyordu ve kendisini her türlü şeyle ne kadar korursa korusun hiçbir zaman güvende hissetmiyordu. Kız ona birbiri ardına kemik uzatıyordu, daha sonra kürekkemiği, but ve dalak verdi. Erkeğin karnı doluydu, keçi derisi gibi şişmişti fakat kız ona birbiri ardına parçalar vermeye devam etti, ta ki bir patlama sesi duyup erkeğin yüzü yere düşene kadar. İmam'ın gözleri sanki ne olduğuna inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla kocaman açıldı, kız ona şakacı bir ifadeyle, Bir oyun gibi başlar ve yıkıntıyla sona erer, dedi. Ardından bir geyik gibi, hemen arkasındaki köpeğiyle sıçrayarak uzaklaştı.

Esrime Sona Erince Aklım Başıma Geliyor

Gecenin karanlığında elim onu aradı ve elimi yakalayıp bir kedininki kadar keskin dişlerinin arasında tuttu ve ona, Sen aynen, benden kaçarak eski âşığıyla yurtdışına gidip beni diğer dünyada yalnız bırakan önceki karım Katie gibi benim küçük kedimsin, dedim. Ben senin küçük kedin değilim, dedi. Eğer kedi değilsen kesinlikle kaplan cinsine aitsin, dedim. Ardından elimi öyle sert ısırdı ki kolumdan kopardı, dişleri içine geçerken acıyla birlikte zevk duydum, böylece ona diğer elimi verdim ve yine dişlerini batırdı ve kolumdan kopardı. Bu bir oyun değil, dedim ve ona sağ bacağımı verdim, bir an dişlerinin arasında tuttu ve ardından kopardı, yüzüm yere saklanmış yatarken gözlerimi açtığımda onun benim önümde durduğunu gördüm, ince solgun yüzü ve dünyamızın suçlarını gizlemeye yetecek kadar büyük siyah gözleriyle onu hemen tanıdım.

Ona, Sen Bintullah'sın. Neden kendini başka bir yüzün ardına ve başka bir vücudun içine gizliyorsun? dedim. Fakat hiçbir şey söylemedi ve orada tamamen sessiz durdu ve bu sessizliğin ilahi yasalarda izin verilenden daha fazlasını aklından geçirdiği anlamına geldiğini düşündüm, çünkü kadın bükük bir kaburgadan yaratılmıştır ve hem inancı hem de aklı eksiktir.

Daha yakınına gitmeye ve önümde gördüğüm yüzün gerçek-

ten Bintullah'a ait olduğundan emin olmaya çalıştım fakat sadece bir bacağım olduğunu ve yerde duramadığımı keşfettim, böylece o orada hareketsiz ve sessiz dururken ona doğru karnımın üzerinde sürünmeye başladım. Kendime, o kesinlikle bir büyücü, ben uyurken teneke bir kutudan bana su püskürttü, beni bir kertenkele veya bir koyun haline getirdi, dedim. Fakat bir büyücünün yüzü yoktu onda. Gözlerinde şeytanların ve kötü ruhların gözlerindeki gibi kara bir ışıltı fark ettim, onu kovalamak için birkaç defa Ayetelkürsi'yi tekrarladım fakat orada bir kaya gibi sert ve dudakları sessizliğin içindeki sessizlikle mühürlü durdu, sessizlik ölümün dile getirilmeyen çalkantısı gibi kulaklarımda titreşiyordu sanki. Tutmasını isteyerek elimi ona doğru uzattım fakat baktığımda bütün kolumun gözden kaybolduğunu gördüm. Ardından ona yaklaşmak için tek bacağımı hareket ettirdiğimde o da gözden kayboldu ve az sonra bütün vücudum, bütün arzularımı yanına alarak havaya karışıp eridi, böylece benden geriye hiçbir şey kalmadı. O zaman ona, Elimi elinde tut çocuğum çünkü ben bu dünyadan yoruldum ve her şeye kayıtsızım. Artık beni baba diye çağırmanı duymaktan başka bir şey istemiyorum, dedim.

Gözlerim hayretle açıldı ve ben, Fakat annem beni babasız doğurdu, dedim. Hiçbir kız ya da oğlan babası olmadan doğmaz ve ben İmam senin babanım, dedi. Ben seni daha önce hiç görmedim ve seni tanımıyorum. Benim babam Tanrı ve ben Bintullah'ım, dedim. Sessiz ol dilin kesilebilir, dedi kızgınlıkla. Ulu Tanrı kimsenin babası değildir. Sanki uyuyormuş gibi sesi içindeki derin bir yerlerden geldi. Görünmeyen bir eli havada salladı ve zorlukla duyulabilen bir sesle konuştu. Bu dünyanın arzularından yoruldum, şimdi özlediğim tek şey bu kadının kafatasını açıp beynini ezmek, böylece bütün ideal kadınlar gibi rahminden başka hiçbir şeye sahip olmayan görünmez bir vücut haline

gelecek, dedi. Kız onu sihriyle Kurban Bayramı için kurban edilmeye hazır bir koyun haline getirmeden önce, aynada gördüğü kendi görüntüsü hâlâ gözlerinin önündeydi ve sevinçlerini ifade etmek için göbek dansıyla bükülen ve dönen Allah Partisi'ndeki destekçileri ve sloganlarını mümkün olduğunca yüksek sesle bağıran Şeytan Partisi'nin üyeleri tarafından sarılmış platformda dimdik dururken, kelimeleri havai fişeklerin gökyüzüne hızla yükselirken çıkardığı sese karışarak konuşmasını yaparken duyduğu aynı ses hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Bakışını Cennet'ten uzağa çevirerek başını gökyüzünden yeryüzüne doğru eğdi, çünkü Tanrı'nın her zaman kendisini destekleyeceğini ve hatta Şeytan'ın bile yanında olduğunu hissetti; bu durumda onun arzularına direnmeyeceğini bildiği insanlardan neden korksundu ki? Gözleri sürekli araştırarak bir yüzden diğerine hareket etmekle meşguldü ve kalabalıkta duranların her biri İmam'a daha yakın bir yerde olabilmek için yanındakini itmeye çalışıyordu, fakat onun yüzü mücadele eden saflardan uzağa çevriliydi ve bakışı zayıf, solgun bir yüz ve gece kadar siyah gözleri bulmaya çalışarak kalabalığın arka sıralarını tarıyordu sürekli. O erkek kim, o kız kim, bir kadın mı, bir erkek mi, bir insan vücudu mu veya havada sürüklenen bir ruh mu? Uyumak için gözlerini kapattı fakat bütün bu zaman boyunca bir kaplumbağadan daha derin uyumuş olduğunu fark etti, artık onu hiçbir şey uyandıramazdı, ne ateşlenen silahların sesi ne de havai fişeklerin gökyüzündeki patlamaları.

Başkâtip

Birinci sırada parlak ışıkların altında İmam'ın yakınında durdum. Kalabalığın tezahüratları kulaklarımda çınlıyor, Kurban Bayramı'nın havai fişekleri çatırdayan bir sesle gökyüzünde sürekli patlıyordu. Sağımdaki Emniyet Amiri ve solumdaki Karşıtların Lideri'nin vücutlarından başka beni tahttan ayıran hiçbir şey yok. İple her iki tarafından tutulan bir eksen gibi ikisinin arasında duruyorum. Eğer sağ ip gevşerse başımı sola doğru eğiyorum, eğer sol ip gerilirse boynumu çekiyorum ve vücudumun sağa eğilmesine izin veriyorum. Kurban Bayramı için satın aldığım yeni elbisemi giyerek sırtım dimdik duruyorum. En pahalı ithal yünlü kumaştan yapılmış, rengi sağa bağlılığımın bir göstergesi olarak yanmış kahve tanelerinin koyu kahverengisi, aynı zamanda sola olan sempatimi göstermek için kırmızı bir kravat takıyorum. Kalemimi bir sopa gibi ortasından parmaklarımın arasında ve bir bacağımı Allah Partisi ve Şeytan Partisi'nin tam ortasında tutuyorum ve kendimi sağlam bir pozisyonda, yerimden oynamamam için dikkat göstererek dengeliyorum.

Dünya bir depremle sarsılsa bile ayağımın yerini asla değiştirmeyeceğim, çünkü bir erkek ayağına ön sırada basacak bir yer edinmeyi bir kez başardığında eğer gökyüzü dünyanın üzerine çökse bile, İmam'ın yüzü başından aşağıya düşüp yerde yuvar-

lansa bile asla kımıldamamalıdır çünkü sayısız ayak vardır ve yeterince yer yoktur, bu nedenle bir ayak yerinden hareket ederse başka bir ayak hemen onun yerini alacaktır. Her ayak öndeki ayağın topuğuna basar ve her dirsek tahtaya gömülen bir çivi gibi yanındaki karına dayanır. Fakat ben yerimde o ya da bu tarafa hiç hareket etmeden sıkıca duruyor, başımı vücudumun üzerinde doğru dengeliyor ve İmam'ın yüzü benimkinin zıddı bir yöne bakarken yüzümü İmam'm olduğu tarafa çevirerek vücudumu yere dikey tutuyorum.

O bana hiç bakmıyor, ben her zaman ona bakıyorum, okuldayken bunun tam tersiydi çünkü eskiden sınıfta ben yüzümü her zaman başka tarafa çevirirken, onun gözleri benim üzerime dikilmiş olurdu. Ben sınıfımın en iyisiydim, o en alt sıralardaydı, eğer bir yere gidersem hep arkadan beni takip ederdi. Ulu Tanrım sadece sen her şeyi değiştirmeye muktedirsin. Öyle bir düzenledin ki, şimdi o benden önde gidiyor fakat senin adın üzerine yemin ederim ki kalbimde bu felakete ne isyan edeceğim ne de protesto edeceğim çünkü senin bize verdiğin zararlar için bile şükran duymalıyız, ayrıca benim senin sadece iyilik yaptığına dair sıkı bir inancım var çünkü kötülüğü yaratan sadece Şeytan'dır. Yine de senin hakkında böyle konuştuğum için senden merhamet diliyorum, çünkü sen tek yaratansın ve senden başka hiç kimse bir şey yaratamaz. Fakat Ey Tanrım neden ululuğunun sırlarını yaratıklarının en zayıfı aracılığıyla açıklıyorsun? Neden düşünme yeteneği olmayanlara yetki veriyor, düşünenleri bütün yetkilerden yoksun bırakıyorsun? Bu gerçek bir felaket ve beraberinde çok fazla kötülük getiriyor. Fakat üzerimize Tanrı tarafından getirilen kötülük, inancımızın sınanmasıdır ve biz sadece onun iradesini kabul edebilir ve ona boyun eğebiliriz. Tanrı, Biz bir imtihan olarak sizi kötülükle de iyilikle de deniyoruz, demiyor mu? Yine de eğer kötülük Şeytan'dan gelirse ona karşı di-

renmek görevimizdir, fakat Tanrı'dan mı yoksa Şeytan'dan mı geldiğini nasıl bilebiliriz? Senin bilgeliğinin yolunda durmadığıma yemin ediyorum Ey Tanrım, her şeyin büyük değiştiricisi senden başka hiç kimse iyilikten kötülük, kötülükten iyilik yapamaz.

Geçmişte kuvvetli bir vücudum fakat zayıf bir ruhum vardı, şimdi olgunlaştım ve vücudum zayıfladı ama ruhum göklere yükseldi. Nikâhlı karım artık benim yazdıklarımı okumuyor ve itaat yasası veya şeriatı reddediyor ve kutsal şeylerle ilgili olarak benimle sürekli tartışıyor. Omuzlarının üzerinde bir başı bulunduğuna ve başının benimki kadar iyi olduğuna ısrar ediyor; dine aykırı bu düşünce daha önceki nikâhlı, nikâhlı olmayan, geçici ya da kalıcı karılarımdan benzerini hiç duymadığım bir şey. Onlardan bir tanesi bile sesini benim sesimden daha fazla yükseltmeye cesaret edemiyordu ve güldüğü zaman ağzını elinin arkasına saklıyor ve Tanrı'dan merhamet diliyordu. Şeriattaki cezalandırma kurallarına uygun olarak onu döversem hiç şikâyet etmiyor, metresime gitmek için yataktan çıktığımda uyuyor gibi görünüyor, eğer uyuyorsa daha derin bir uykuya dalıyordu. Fakat bu son karım gözlerini kocaman açıyor, gözlerinin siyahı öyle kara ki Şeytan'ın yüzünden bile daha koyu görünüyor. Güldüğü zaman başını öyle coşkuyla geriye atıyor ki ben bile bunu yapamam, kahkahası benimkinden daha doğal, daha fazla neşe dolu, öyle ki karnında ve ciğerlerinde birikmiş bütün havayı boşaltıyormuş gibi ardı ardına çınlıyor. Bu, bana içimde durgun bir hava olduğunu, kurtulmak için gösterdiğim bütün gayretlere rağmen çocukluğumdan beri içimde sıkışıp kaldığı hissini veriyor. Güldüğü zaman sesi arzudan daha çok kıskançlık uyandırıyor içimde, böylece onu yatağında çıplak yatarken bırakıyor ve erkekliğimi canlandırmak için boşuna uğraşan, onu altımda azar azar öldürüyormuşum gibi kendini tamamen kaptırarak bana ve-

riyor numarası yapan metresime aceleyle gidiyorum.

Karım bütün bunların olgunluğun, yeni bir ruhsal güçlülüğün, vücudun ölümünün ve aklın canlanmasının işareti olduğuna ısrar ediyor. Fakat ben onunla aynı fikirde değilim, bunun dine inancın ve ahlaki bir şifreye inanışın kaybından başka bir şey olmadığını, bütün utancı ve bütün iffet duyusunu kaybedenlerin hep kadınlar olduğunu söylüyorum. Bu söz üzerine kızgın bir ses çıkarıyor, bana sırtım vererek yanına dönüyor ve sımsıkı kapalı gözleriyle tavana bakıyor. Birkaç dakika orada yatıyorum, ardından kalkıp pantolonumu giyiyorum. Yatağa geri döndüğümde karım artık orada değil, tavana bakarak tek başıma yatıyorum.

Önümdeki duvarda bir çerçeve içinde babamın resmi asılı. Yüzü benimkine benziyor. Yuvarlak ve şişman, sağlıklı veya utangaçlıktan kızarmaya eğilimli olduğuna işaret eden kırmızı bir cilt. Benim babam olduğunu ve annemin ona sadık kaldığını ispat eden düz, ciddi bir burnu var. Başı ne sağa ne sola eğilmeden, aynen benim başımınki gibi bir duruşla vücudundan yukarıya dimdik yükseliyor. Oğlum en iyi çizgi ılımlılıktır. Aşırı uçlardan kaçın, derdi eskiden, yine de annem söz konusu olduğunda ılımlılığı unuturdu. Annem onu geceleri döver, babam annemi gündüzleri döverdi ve yine de bana, Kadınlarla ilgili bir şeyi öğrenmelisin oğlum, onları her gün dövmelisin, aksi takdirde onlar seni döver çünkü biz ya tapan ya da tapılanızdır ve seçilecek bir orta çizgi yoktur, derdi. Fakat annem, Oğlum, erkeklerle ilgili bir şeyi öğrenmelisin, biz kadmlar ya onların saygı duyup arzu etmedikleri eşleri ya da arzuladıkları fakat saygı duymadıkları metresleriyiz ve orta bir yol yoktur, deme alışkanlığmdaydı. Bunu söyler söylemez gözlerinden gri bir bulutun geçtiğini görebiliyordum.

Ben ikisinin arasındaki boşlukta rahimdeki bir embriyon gi-

bi kıvrılıp yatarken, annem yüzünü duvara çevirerek, babam ise yüzü Tanrı'ya dönük uyuyordu. Her gece babamın uyumadan önce Tanrı'nın kitabını okuyan sesini dinliyordum, şeytanları ve kötü ruhları kovmak için Ayetelkürsi'yi üç kere tekrar ediyordu. Gözkapaklarımn ağırlaştığını hissettiğinde Tanrı'nın kitabını yastığının altında tuttuğu siyah tabancanın yanma itiyordu. Tabancayı çocukken babası Kurban Bayramı'nda hediye etmişti ve ne zaman bir köpeğin havladığını duysa eli yastığın altında saklı tabancanın kabzasına gidiyordu, fakat eğer karnının altındaki bölgede bulunan Şeytan'm bezesi kalkmaya başlarsa sağ eli tabancasına giderken sol eli annemin geceliğinin altındaki vücuduna doğru uzanıyordu. Annemin yastığın altından bir an görünen tabancanın pırıltısını fark etmesi yeterdi ve yatak örtülerinin altında bir kıvrılma hareketiyle soyunmaya başlardı. Annem yatağa gitmeden önce kısık sesle kötülüğe ve Şeytan'm ayartmalarına karşı Tanrı'dan merhamet ve koruma isteyerek mırıldanırdı. Günde beş kere su ve sabunla aptesini alır, yedi kere diz çökerek Tanrı'ya dua eder, başını bir peçeyle dikkatlice sarar ve gözlerini kapattığında dindarların ve safların derin uykusuna dalardı.

Ben de hayaletler ve kötü ruhlardan başka hiçbir şey görmeyerek ve duymayarak bir çocuğun derin uykusuyla uyurdum. Korku her yönden sürünerek bana yaklaşır, soğuk hava gibi üzerimde hareket eder, böylece yatağın ortasındaki yerimde ne sağa ne de sola hareket ederek, anneme ya da babama dokunmamaya çalışarak hareketsiz kalırdım. İkisinden de korkardım, korkuya karışan nefret havayla birlikte yatağın örtülerinin altından gizlice girerek vücuduma nüfuz ederdi, böylece annem beni ne kadar sevgi dolu kucaklarsa kucaklasın, onunla en ufak bir temastan kaçınmaya ve babam bana ne kadar sevgi gösterirse göstersin onu sevmemeye devam ederdim.

Babam dini bir mezhebin lideriydi ve kadınlar gecenin karanlığında babamla birlikte otururken onlara muska yapardı. Bu, babasının ona miras bıraktığı bir meslekti, böylece piliç ve tavşan besleyerek kazanamadığı paraları din aracılığıyla kazanabiliyordu. Tanrı'mn sözlerini kadınların boyunlarına bağlar ve muskayı bir ipin ucunda sallanan mavi bir boncukla süslerdi. Ardından çarşıdan aldığı et ve sebzeleri taşıyarak eve döner, fakat ceplerinde kadın teri kokan kuruşlar getirirdi.

Derslerimi çalışmak için kapımı kapatırdım, sınavlar yaklaşınca Tanrı'yı hatırlar, her duayla onun önünde üç defa yere yatarak geçmeme yardım etmesi için yalvarırdım, her seferinde Tanrı bana cevap verdi ve ben de her yıl bir üst sınıfa geçtim.

Böylece bir başarıdan diğerine ilerleyerek başarısızlığın anlamını bir kere bile bilmeden yaşadım. Yazarlar birbiri ardına unutuldu, fakat ben İmam'ın yanında dokunulmadan hayatıma devam ettim. Yazdıklarımı hiç okumadan, her sabah resmimi bir kutu içerisinde çerçeveli görmekten memnun, durmadan yazmayı sürdürdüm. Her günü, hayaller arasında hayatın kısa bir süresi gibi ve her gecemi gece boyunca İmam'la eski arkadaşlığımıza birbiri ardına kadehler kaldırarak oturduğumda uykunun bir basamağından diğerine ilerleyerek geçirdim. Ardından geç saatte gizlice Saadet Evi'ne gidiyorduk. Festivaller ve kutlamalar sırasında kalabalık her taraftan tezahüratlarını haykırırken ve aklım bu geniş dünyamızda benim Allah Partisi'ne katılmamı ve diğerleriyle birlikte, uzun yaşa İmam diye bağırmamı sağlayan Şeytan'ınkinden daha kuvvetli bir irade olması gerektiğini düşünürken, yukarıda Cennet'in açık gözü gibi duran güneş gökkuşağının renklerini yayarken, onun kekeleyerek yaptığı konuşmasını dinleyerek yanında duruyordum.

Işıkların altında dururken, nereden geldiğini bilmeyerek, sadece benim varlığımın dışında olduğunu bilerek, belki gökkub-

beden düştüğünü veya yerin derinliklerinden veya caddelerden, geçitlerden, dar sokaklardan veya dumanla sarılmış mezar benzeri evlerden veya yeryüzündeki toprağı sürenlerin kırık bakışlarından veya sesleri kuşlar gibi cıvıldayan çocukların sineklerle kaplı yüzlerinden veya yenilgi gününde yükseklerde dalgalanan bayraklardan veya Kurban Bayramı kutlamasında hızla göğe çıkan havai fişeklerden yükselen benimkinden daha büyük bu iradeyi her yerde arayarak etrafıma baktım. İmam'ın yanında ayağımı sıkıca yere basarak duruyorum çünkü en ufak bir hareket yapsam yerimin kaybolacağından korkuyorum. Güneşin kocaman açılmış bir göz gibi yükseklerden ruhlarımızı seyrettiğini görebiliyorum ve İmam'ın yüzü yere düştüğünde gökyüzü değişmiyor, yeryüzü değişmiyor, kalabalığın tezahüratları değişmeden devam ediyor, havai fişekler hâlâ rengârenk kuyruklarıyla patlıyor, bütün bu sürede İmam'ın aynı kaldığını, vücut değişse bile yüz aynı olduğundan yeni İmam'ın eskisi olduğunu, benim yattığım yere yakın yattığını görmemişim gibi onun yanında yüzüm yere dönük yatıyorum hâlâ. Buhar gibi şeffaf bir bulutun gözlerimin önünden gittiğini görebiliyor ve tozun burnuma girdiğini hissedebiliyorum. Başım artık vücudumun üzerinde dengede durmuyor, vücudum başımla aynı düz çizgide değil, ayağım bir yana itilmiş ve yerini başka bir ayak almış, gözlerim gözkapaklarımın altından önce sola sonra sağa bakıyor fakat Allah Partisi'nin veya Şeytan Partisi'nin üyelerinden hiçbir iz yok, ne de İmam'ın vücudundan herhangi bir iz var.

Orada yerde tek başına yatıyorum ve güneş alev saçan gözüyle bana bakıyor, yeryüzü vücudumun altında serin, babamın sesi İmam'm sesi gibi kulaklarımda yankılanıyor, onun olduğu yöne bakıyorum hep, fakat yüzünü diğer tarafa çeviriyor, başarısızlık damarlarımdan geçiyor ve bedenimi ağlatıyor. Tozun içinde ağır ağır nefes alarak, acele etmeden ölerek, sonsuz din-

lenme için kendimi hazırlayarak gözlerimi kapatıyorum. Boynumda Cennet'in anahtarı asılı fakat Cennet Bahçesi'nin sevinçlerinin tadına varmak için çok zamanım var; aklım, kimi açık kimi koyu renk olan yetmiş yedi hurinin görüntüsüyle meşgul ve aralarından kalbimin arzusunu nasıl seçeceğimi bilmiyorum. Ölümün tadı ağzımda, içine zevkin keskin tadı katılmış yavaşça eriyen bir acılık. Başlangıçta acı, sonunda tatlı olan şarap gibi yudum yudum içiyorum. Kendimi bırakarak, kısıtlamalarımı sonunda yenerek, göğsümden ve karnımdan havayı çıkararak, sesim kulaklarımda son karımınkinden ilk defa daha doğal çınlayarak yüksek sesle gülüyorum. Çocukluk günlerimden beri içimin derinliklerinde tuttuğum durgun hava artık yok, ayrıca ne herhangi bir kıskançlık hissi ne de herhangi bir arzu var. Bu dünyanın zevklerinden payımı doyum noktasına kadar aldım ve şimdi kayıtsızlaştım, yüzümde melek gülümsemesinden başka bir şey kalmadı.

Onu, son karısına gümüş şeritli bir kutuda götürdüler. Dışına ismi büyük harflerle basılmıştı ve altın çerçeveli büyük bir resmi vardı. Yüzünde faziletli bir gülümseme vardı ve resmi, karısının anılarında yaşamaya devam etti, çünkü kocasının kalbindeki iç üzüntüyü açığa çıkarıyordu. Birlikte yaşamları sırasında onun güldüğünü ve her zaman şaka yaptığını duymasına, her karşılaşmalarında kollarını kocasının boynuna dolar dolamaz onun bir balık gibi kayıp gitmesine rağmen içinin derinliklerinde kocasının duyarlılığının, büyük üzüntü kapasitesinin ispatı olarak hatırlıyordu bunu. Eskiden aşkın yapmış olduğu gibi üzüntü erkeğin yokluğunda onları bir araya getirmişti, yıllar birbiri ardına geçti fakat karısı onu hâlâ hatırlamaya devam etti, yıllar geçtikçe ne zaman karşılaşsalar kollarını ona doladı fakat erkek her seferinde bir balık gibi onun kucaklamasından hemen sıyrıldı. Kadın tutunmaya çalıştı fakat boşunaydı. Elleri deniz-

den boş çıkıyordu, geride kalan sadece çerçeveli resmi ve gazetelere basılmış ancak İmam'dan başka hiç kimsenin, ne kendisinin ne de karısının okuduğu sözleri kalıyordu. Gece, gözleri tümüyle açık sırtüstü yatarak çocuğuna şüpheyle baktığını fark ediyordu çünkü çocuğun burnu ne kendisine, ne babasına, ne de büyükbabasına benziyordu. Küçük burnunu karısının sadakatsizliğinin en son kanıtını tutuyormuş gibi sıkıca yakalıyordu ve çocuk gözlerini öyle büyük açıyordu ki dünyanın bütün korkularını ifade ediyor gibi görünüyordu, ardından babasının gözlerinin karanlıkta Şeytan'ınkiler gibi parladığını fark ediyor ve mümkün olduğunca sıkı kapatıyordu. Bir gece babasının, Bu kimin çocuğu? diye sorduğunu, annesinin, Aşk çocuğu, diye cevap verdiğini duydu. Hâlâ bir çocuk olmasına rağmen bu adamın onun babası olmadığını anladı. Bu düşünceyle mutlu olarak gözlerini kapatıp sabaha kadar huzurla uyudu.

Masumiyetin Kanıtı

Sırtı dümdüz, güneşin altında başı gökyüzüne çevrilmiş dimdik durdu. Alnında Tanrı'ya olan inancının işareti vardı, göğsüne Zafer Yıldızı iğnelenmişti, kulaklarında kalabalığın yüz defa tekrarladığı Tanrı seninle olsun, tezahüratı çınlıyordu. Sağında Emniyet Amiri, solunda Karşıtların Lideri ve Başkâtip'le konuşmasını yaparak dururken, etrafındaki hava birden büyük bir sesle patlıyor gibi oldu, başı sallandı, yüzü gevşedi, büküldü ve ayaklarının dibine düştü. Havai fişekler patlamaya devam etti fakat başı artık güneşin altında yükseğe kalkmıyordu, yüzü yere düşmüştü, burnuna toz dolmaya başladı, fakat Emniyet Amiri hiçbir şey olmamış gibi ona baktı. Söylemek istediğini unutmadan önce bir soru sormak için ağzını çabucak açtı, Dünyaya ne oldu? Emniyet Amiri cevap verdi, Hiçbir şey Efendim, her şey yolunda ve Tanrı sizinle birlikte. Fakat İmam'm vücudu kızgınlıkla sallandı ve bağırdı, Benimleymiş, seni salak, neler olduğunu görmüyor musun?

Emniyet Amiri gayret ederek gözkapaklarını kocaman açtı ve gözbebeklerini gözlerinden dışarıya çekip çıkarttı, kızın gecenin içinde bir geyik kadar hafif kaçışı gözüne ilişene kadar karanlıkta etrafına baktı. Dudaklarının adalelerini birbirine bastırdı, alarmı çaldı, dünya yarılıyormuş gibi oldu ve birden Allah

Partisi ve Şeytan Partisi'nin üyeleri hiç istisnasız ortaya çıktı. Her yerden geliyor gibiydiler, dirsekleriyle kendilerine yol açıyorlar, birbirlerine hakaretler yağdırıyorlardı, arkalarındaki köpekleri devamlı havlıyordu. Önde iki elinde meşalelerle son hızla koşan Emniyet Amiri vardı, diğerleri arkadan ona yetişmeye çalışarak takip ediyordu. Neden koştuklarını bilmiyorlardı fakat emir verilmişti, emir verildiğinde sorulara ve tartışmalara yer yoktur, tartışma özellikle yurtdışmdan ithal edilmiş bir buluştur, kültürel geleneğimizde yeri yoktur ve geleneğimizde olmayanı getiren her kim olursa karışıklık çıkarmak için komplo hazırlıyor demektir ve dinimizde komplo hazırlamak öldürmekten daha ciddi bir suçtur. Sadece dine karşı olanlar, inançsızlar, milletine ihanet ederler ve İmam böyle konuları tartışmaya cesaret eder ve eğer bu bir kadınsa suç daha kötüdür, çünkü ahlaksızlık ve şerefsizlik alanına girer, şeref ülkemizi savunmak, ülkemizi savunmak kadınlarımızın iffetini ve şerefini korumak demektir. Hiçbir şey kadınların vücutlarının sahipliğinden daha önemli değildir, çünkü erkeklerin soylarının kökeni hakkında asla şüpheleri olmamalıdır. Her çocuğun babası herkes tarafından bilinmeli ve meşru çocuklar babası bilinmeyenlerden ayrılmalıdır. Babalık, babanın rızasına bağlı olduğundan bunun dışında çocuğun hiçbir hakkı yoktur, tek yapabileceği günahları için dua etmek, oruç tutmak ve tövbe etmektir, eğer çocuk bir kızsa günahı oğlanın iki katıdır ancak oğlanın haklarının yarısına sahiptir.

Böylece arkasında demir topuklu ayakkabılarını, boğuk seslerini, sık alınan nefeslerini, onları peşlerinden takip eden köpeklerini duyabiliyordu. Nedenini bilmeden koşmaya devam etti. Gece karanlıktı ve uzak bir ışıkta annesinin dimdik durduğu

gözüne çarptı, yükseltinin tepesinde onu bekliyor, kollarını eski bir özlemle uzatarak yumuşak sesiyle ona sesleniyordu: Bintullah buraya gel. Şimdi aralarında sadece üç adım vardı. Birinci ve ikinci adımları koşarak aldı, geriye sadece sonuncusu kaldı, tepenin yamacının nehir ile deniz arasında alçalmaya başladığı yerde ciğerlerini taze havayla, dünyaya geldiği ve dünyayı terk edeceği yerin kokusuyla doldurmak için durdu. Başını kaldırdı, ciğerlerini havayla doldurarak derin bir nefes aldı. Bıçak sırtına saplandı, düşmeden veya harfleri unutmadan önce döndü ve onlara, Bir erkeğin elinin hiç dokunmadığı bir bakirenin suçu ne olabilir? dedi. Onlar, Bir kız bakire olarak ölürse Cennet'e gider ama biz seni artık bir bakire olarak anılmayana kadar diğer dünyaya göndermeyeceğiz, dediler.

Emniyet Amiri terini en iyi ipekten yapılmış mendile silerken nefes nefese kaldı, ardındaki adamlar terlerini daha az kaliteli mendillere silerek onu takip etti, adamların arkasındaki köpeklerin mendilleri yoktu o nedenle terlerini koyu, çatlak bir deriyle kaplı pençeleriyle sildiler. Sessizlikte zincirlerin gürültüsü Zafer Günü'ndeki kalabalığın çığlıkları veya zifaf gecesindeki kahkaha gibi çınlıyordu. Zincire vurulmuş vücudu kasaba götürülen bir koyun gibi yerde sürünüyordu. Ufuk çizgisinin üzerinde gökyüzünün kıpkırmızı parıldayan gözü göründü fakat beyaz giyinen melekler keyifle el çırptı. Yere mıhlanmış, kolları iyice açık, bir bacağı en sola, diğeri en sağa çekilmiş olarak bacakları birbirinden ayrı yatarken, taşlar vücudunun tam ortasındaki Şeytan'ın işaretine atılırken Allah Partisi tef çalıyor, Şeytan Partisi bu tempoyla dans ediyordu. Gözünü kırpmadı, hareket etmedi, başını çevirmedi. Yukarıya doğru bakan ince solgun yüzüyle orada öylece yatıyordu, kocaman açtığı gözleri değişmez si-

yahın tutarlı dünyasıydı, gözbebeği en geniş siyahın içindeki en koyu gece gibi kara, aklı açık, parlak ve nehir sularındaki ay gibi kristal beyazıydı.

Hep görerek, hafızası Tanrı'nın yüzü gibi ölümsüz bir anne yüzünü hep hatırlayarak, kulakları, Bintullah buraya gel, diye seslenen yumuşak sesini hep duyarak yeryüzünün derinlerine kazılmış karanlık çukurda gözleri hep açık kaldı. Gökyüzüne bakmak için gözlerini kaldırıyor ve Tanrı'nın yüzü bulutlarda kayboluyor ve kafa derisi güneşin altında çıplak ve kırmızı olan Şeytan'ın kıllarla kaplı yüzü ona doğru bakıyor.

Emniyet Amiri'nin sorusunu duyuyor: İsmin ne? İsmim Bintullah, diyor. İsmin bile dine aykırı. Sana bu ismi kim verdi? Yetimhanede bana Bintullah diyorlardı, Nimetullah adında bir kız kardeşim vardı fakat henüz bir çocukken öldü ve savaşta ölen bir erkek kardeşim vardı. Senin bir çocukken ölen kız kardeşin veya savaşta ölen erkek kardeşin oldu mu hiç? Erkek kardeşinin tam adı nedir? diye sordu. Kız sakince cevap verdi: Fazlullah. Erkek başını salladı, yüzünü mendille iki kere sildi, merhameti için Tanrı'ya dua etti ve ona, Onu tanıyorum, dosyada onun bir resmi var fakat adı ne Allah Partisi'ne ne de Şeytan Partisi'ne kayıtlı, bu da onun bizlerden biri olmadığını ispat ediyor ve bizlerden biri olmayan Şeytan'ın yaratığıdır, dedi. Kız, Erkek kardeşim ülkesi için şehit oldu, biz aynı siperde savaştık ve onun düşmanla savaştığını kendi gözlerimle gördüm, dedi. Ne dedin? Onunla aynı siperde birlikte miydin? diye sordu. Evet, dedi kız. İkiniz yalnız mıydınız? Bu başka bir suçtur, çünkü evli olmayan bir kadın ile bir erkek tenha bir yerde yalnız başlarına karşılaşırsa şeriata göre Şeytan orada olur. Fakat o benim erkek kardeşim, dedi. O senin sütkardeşin ve yalnız olmanıza izin verilmez. Yetimhanede ne annemiz ne de sütannemiz vardı fakat aynı ineğin

sütünü içtik. İnek ya da anne, ikisi de aynı şeydir, çünkü ikisinin de emzirmek için memeleri vardır. O İmam'ın emriyle senin sütkardeşin ve senin cezan taşlanarak öldürülmektir, dedi erkek. Kız, Ben masumum, dedi. Ben hâlâ bir bakireyim, bana hiç kimse dokunmadı. Bekâretinin kanıtı için seni muayene edeceğiz, çünkü maddi kanıt olmadan aklanamazsın.

Hâkim

Yeryüzünün derinlerinde yattığım karanlık çukurda hâkimin ışıkta beliren yüzünü gördüm. Onu hemen tanıdım ve gözden kaybolmadan önce ona, Sen İmam'sın, dedim. Ben İmam değilim, hâkimim, dedi. Bir suçlu, bir hâkim rolünü nasıl üstlenebilir? diye sordum. Soru sorması gereken benim, sen değilsin, dedi ve hemen sonra son ışık söndü, gece o kadar karanlıktı ki gözümü kapatmam ya da açmam bir şey fark ettirmiyordu çünkü gecenin karanlığı yine karanlık olarak kalıyordu. Soğuk hava, görünmeyen denizden gelen dalgalar gibiydi, onun kelimeleri erimiş altın damlaları gibi kulaklarıma şiddetle indi.

Çıplak etinin üzerine siyah bir kuşak takarak, kel başı parlayarak, yüzü kılla kaplı, gözleri yuvalarının derinlerine kaçmış orada önümde durdu. Benim yüzümü tanımıyor musun? diye sordu. Hayatımda hiç hâkim görmediğim için nasıl söyleyebilirim? Benim resmimi gazetelerde görmedin mi? Ben gazete almam hiç, dedim. Neden gazete almazsın? Bir gazetenin fiyatı beni ekmekle üç gün besleyebilir. Fakat medeni bir insan sadece ekmekle yaşamaz, dedi. Kültürle ilgilenmiyor musun? Sen bir kadın mısın, yoksa bir hayvan mı? diye sordu. Bir ineğin fiyatı bir kadının fiyatından daha fazla, dedim, ve bir erkek tek bir inek satın alırken yine de dört kadınla evleniyor. Yetimhanede

bir çocukken annem olmadığından bir inek tarafından emzirildim ve genç ölen bir kız kardeşim ve savaşta ölen bir erkek kardeşim vardı, sizin çocukken ölen bir kız kardeşiniz veya savaşta ölen bir erkek kardeşiniz oldu mu hiç, dedim tek bir nefeste.

İmam savaşırken öldü, Peygamber savaşırken öldü, İsa Mesih düşmanları tarafından öldürüldü ve ben peygamberlerimizin savaşlarını devam ettirmeyi hiçbir zaman bırakmadım, dedi erkek. Son oturumda İmam beni hâkim tayin etti ve bir çocukken ondan öğrendiklerimi insanlara öğretmemi emretti. İnsan ruhu dört değişik evre geçirir fakat bu evrelerin hiçbirinde Peygamber'in zamanında inançlara aykırı düşünceyi yayan Nemrud, Safrut ve Azura gibi günah içinde yaşamaya tapınmaz. Allah Partisi ve Şeytan Partisi'nin üyelerinin onu bir an görmelerinden çok önce Tanrı'yı rüyalarımda görüyordum ve Peygamber'i Kurban Bayramı'ndan önce vuzuh gecesinde gördüm. Aslında Âdem ve Nuh, Yusuf ve Harun, Davut ve Süleyman ve Zekeriya'dan başlayarak Musa ve İsa'ya kadar bütün peygamberleri gördüm. Peygamber'in önünde başım dimdik fakat ruhum içimde utançla büzüşerek durdum. Orada dururken Cebrail, huzur içinde olsun, bir melek şeklinde geldi, beni kanatlarında uzağa taşıdı, böylece dünyanın sonuna kadar her yeri, herkesin gördüğünden daha uzağı görebiliyordum. Gözlerimi kapattım ve tekrar açtım, kendimi en yüksek cennet krallığında evrenin sonsuz sonsuzluğuna bakan akasya ağacının olduğu yerde buldum. Orada Tanrı'nın beni çağırdığını duydum, Hâkimlerin hâkimi, gözlerinin üzerindeki sisi kaldır, böylece görünüşün yenilensin, yüzün yenilensin, ruhun yenilensin. Hafızam hemen bir kristal kadar berraklaştı ve o an İmam'ın ruhu olduğumu, bir önceki evrede İmam'dan başkası olmadığımı, Tanrı'nın bana evrenin, bilimin, tıbbın bütün sırlarını verdiğini, böylece bir hastalığı tanıyıp tedavisini reçeteye yazabildiğimi, doğru söyleyeni yalan

söyleyenden ayırabildiğimi, Tanrı'nın sesini Şeytan'ın sesinden, hamile bir kadın kanı boş olandan, bakire bir kızı bakire olmayandan, çocuğun cinsiyetini doğmadan, meşru bir babayı meşru olmayandan ayırt edebildiğimi hemen anladım. Şimdi âdet sancılardan sıkıntı çeken, Tanrı'nın takdir ettiği sırları aşan cinsel açlık ve cinsel şehvet çeken kadınları tedavi edebiliyorum ve her kadına bana verdiği iyi şeyler ve Tanrı adına başkalarına yaptığı yardımlarla orantılı olarak sırlarımın bir parçasını veriyorum. Cömertçe verenler ödüllendirilecek ve Tanrı'nın sana ihsan ettiklerinin bir parçasını bana verirsen bir bakire olup olmadığım, erkek ya da kız olsun rahmindeki çocuğun erdemin mi, yoksa günahın mı meyvesi olduğunu söyleyeceğim.

Bütün kanı birden çekilmiş gibi kızın yüzü bembeyaz oldu. Bir bakire olduğuma ve hiçbir erkeğin bana dokunmadığına yemin ederim, dedi. Eğer rahmimde bir çocuk varsa bu sadece İsa Mesih olabilir çünkü Tanrı rüyamda beni birkaç kere ziyaret etti. Erkek bağırdı, Sus. Dilin kesilebilir. Elbiselerini çıkart ki seni muayene edebileyim, çünkü sana birinin dokunup dokunmadığını, bunun bir erkek mi yoksa ruh mu olduğunu bilecek olan benim, çünkü gecenin karanlığında kadınlarla birlikte olan kötü ruhlar var. Elbiselerini çıkart ve hiçbir şeyden korkma.

Elbiselerini çıkarırken titriyor ve dişlerinin birbirine vurdukları duyulabiliyordu. Masaya yattı ve üzerindeki duvarda erkeğin büyük eli, beş parmaklı kocaman siyah gölgesi vardı. Orada yatarken görünmez iki el uzandı, elleri ve ayaklarını masanın dört beyaz mermer sütununa bağladı ve üstündeki tavana bakarak orada çıplak yatarken mermerin soğukluğu sırtındaki kemiklere işledi. Erkek kıza sessizce bakarak durdu, ardından perdeyi kapının üzerine çekti ve oda gecenin karanlığından daha koyu bir karanlığa gömüldü. Erkek orada ona neredeyse dokunacak gibi durdu, fakat kız onu göremiyordu, sessizlik içinde seyreden

dünyayı dinleyerek yatıyor, erkek onun yanında hareketsiz durmaya devam ediyordu.

Birden iki elin masada yatan vücudu üzerinde sessizce hareket ettiğini hissetti, gecenin ağır battaniyesinin altından kendini çekmeye çalıştı fakat vücudu iplerle bağlanmıştı. Erkeğin havayı bir kere, iki kere, üç kere üflediğini duydu ve her üfleyişinde kızın ölü vücudu morgda duran cesetler gibi biraz daha öldü, yine de her seferinde erkeğin vücudundaki alevler ateşe atılan kuru çubuklar gibi giderek yükseldi. Tanrı'ya yalvararak kolları açık yatıyordu fakat alevler erkek onları durduramıyormuş gibi, şehveti için yeni kurbanları yakan savaş ve yıkım tanrısı gibi giderek yükseliyordu. Loş ışıkta yeryüzünün derinliklerindeki ufak bir yarıktan bir elin çıktığını gördü, tırnaksız büyük parmak, ardından uzun bir tırnakla küçük parmak, sonra elin pürüzsüz ve tüysüz avucu, ardından koyu renk pütürlü deri ve çapraşık mavi damarlar ve eski çillerin izi ya da ölen ve dökülen kılların kökleri gibi siyah noktalarla kaplı avucunun tersi göründü. Göğsündeki havayı dışarıya üflemesini isteyen erkeğin sesini duydu ve her üflediğinde yüzünün duvara dokunduğunu hissetti. Giderek duvardaki gölgeye yaklaşıyor ve yüzünü yavaşça ona doğru hareket ettiriyor, fakat içinde ona bakma gücünü bulamıyordu. Onu, arkasını dönüp yattığı yere doğru geri gelen uzun bir dev gibi görüyordu ve görünmez el tekrar sessizce hareket etti ve burnu ya da göğsünün ucunu sıktı, hangisi olduğunu anlayamıyordu, ardından daha çok üfleme geldi ve ateşten bir dil, başlangıçta gelişmemiş, ardından uzayarak, sonra küçülerek ve sonra bükülerek ve dans ederek ve sonra etini yakarak yukarı doğru sıçradı.

Karanlıkta yerde yatıyordu, vücudundaki yara kemiğine kadar ulaşıyordu ve bedeninin altında kırmızı kandan bir şerit vardı. Kurban Bayramı için söylenen şarkıları, bir şükür ilahisi ola-

rak yükselen meleklerin seslerini, kilise çanlarının çalışını ve şafağın yaklaştığını ilan eden horoz ötüşlerini duyabiliyordu. Ardından ezana, kurbanların bağlandıkları kesim yerlerinde kurban edilmelerine ve kalabalığın mikrofonlarla bin kere artırılan Şan ve şeref Tanrım, ülkemiz ve İmam'ın olsun, tezahüratlarına sıra geldi. Platformda konuşmasını yaparak duruyordu. Sağında Allah Partisi'nin, solunda Şeytan Partisi'nin üyeleri, harem için ayrılan balkonda yardım kuruluşlarından kadınlar, örnek anneler, şehitlerin dul eşleri, beyaz patiska elbiselerini giyinmiş Tanrı'nın çocukları, izci üniformalarıyla okul çocukları, dans kostümleri içinde, pirinç zil takılı parmaklarını bir melodinin temposuyla çalan Saadet Evi'nin kızları tarafından çevrelenmiş sivri yüksek topuklarının üzerinde duran nikâhlı eşler vardı. Kurban Bayramı'nı kutlayan renkli havai fişekler hızla gökyüzüne yükseliyordu, aşağıda davulların ve teflerin vuruşları kavalların iniltilerine, sevinç şarkılarına, acı çığlıklara ve bir silahtan ateşlenen kurşunların keskin patlamalarına karışıyordu.

Fakat kulaklarındaki gürültü duyamadığı bir sessizliğe ve etindeki derin kesik, ağrımadan kanayan bir yaraya benziyor. Vücudunu orada yatarken bırakıyor, pişmanlık duymadan arkasını dönüp uzaklaşıyor ve ayaklarının üzerinde duruyor. Oraya buraya hareket ettikçe yere dokunmayan ayaklarıyla bir ruh ya da rüya gibi bedeni olmadan dünya üzerinde yürüyor. Kocaman açık gözleri ve kalın kirpikleriyle yüzü solgun ve ince, gözbebekleri siyah ve her şeyi görüyorlar. Aklı nehir suyu gibi saf, akıcı ve kristal berraklığında.

Dış kapının yakınında kadınları gördüm. Siyah elbiseler giymişlerdi ve hâkimin önüne gitmek için sıralarının gelmesini bekleyerek uzun kuyruklarda duruyorlardı. Her biri içeriye önce girmeyi umarak birbirleriyle mücadele ediyor, dirsekleriyle sa-

vaşıyorlardı çünkü onun kutsal elinin dokunuşuyla hasta kadın tedavi oluyor, kısır eş hamile kalıyor, hamile kadın rahmini boşaltıyor, suçlu kadın masumlaşıyor, evde kalan evleniyor, kötürüm ayağa kalkıp yürüyor, yatalak kadın ayakta duruyor, sağlıklı kadın kuvvetsizleşiyor, deli kadın mantığını kazanıyor, mantıklı kadının bütün mantığı Tanrı tarafından iyileştiriliyor, çünkü o hâkimdir ve İmam'ın aracılığıyla Tanrı, bilimin, hukukun ve tıbbın bütün sırlarını ona açıkladı ve bir kadına verdiği her ölçü sır için kadının aldığına karşılık vermesi gereken bir ölçü iyilik vardır.

Ona gitmeden önce ödeme yaptığımı hatırladım. Karanlıkta asılı bir kutu vardı böylece her kadın görünmeden ödeme yapabiliyordu. Seyyar satıcının sesi kapıda duran kadınların kuyruğuna ulaştı, fısıldayarak, Tanrı'nın uşakları, Tanrı'nın iradesiyle bugün veren, karşılığını yarın sadece cennette değil bu dünyada da Efendimiz İmam'm sahibi olduğu İnanç Bankası'ndan alacaktır. Allah uludur. O zengine veren berekettir ve bütün servet onundur ama bizim kullanımımıza verir. Servetin sahibi iki dünyanın Tanrısıdır yine de o, insanların hayır yapmalarını ve borç vermelerini ister: Tanrı'ya borç veren misliyle geri alacaktır. Ey Tanrı'nın uşakları, Tanrı tarafından kutsanmış İnanç Bankası'nın fonlarına katkıda bulunursan yüzde elliden daha fazlası sana ödenecek, çünkü biz altın spekülasyonu yapıyoruz ve iflastan korkmuyoruz. Öne çıkın ey iyi inancın erkekleri ve kadınları, çünkü Tanrı'yla faiziniz yüzde yetmişe varacak. Gizli öde ve kimsenin seni görmesine izin verme çünkü gizli yapılan yardım Tanrı'nın öfkesini uzaklaştırır ve hastaları tedavi eder. Kısır kadınlar çocuk taşıyacak ve kötürümler yürüyecek. Peygamberin kızı Fatma, yardım için verdiği dinarları hoş kokan parfüme batırırdı ve sebebi sorulduğunda, Peygamber'in, yardım için verilen bir dinarın fakire gitmeden önce Tanrı'nın ellerinden geçti-

ğini söylediğini duydum, diye cevap verirdi.

Belimdeki kemeri sıkıyorum, ne yiyor ne de içiyorum, kuruşları Tanrı'nm ellerine bırakıyor, ardından gözlerimi kapatıp çocuklar gibi derin bir uykuya dalıyorum. Karanlıkta gözlerimi açıyor ve Tanrı'nın annemin göğsü kadar ılık ve yumuşak sesiyle beni çağırdığını duyuyorum. Sese doğru koşuyor ve annemin uzattığı kollarıyla beni bekleyerek karanlıkta durduğunu görüyorum uzaktan. Kendimi onun kollarına atmama bir adım var, nefes almak için bir an koşmayı bırakıyorum ve beni arkadan bıçaklıyorlar, nedenini bilmiyorum ve sözlerimi ya da alfabenin harflerini unutmamdan önce onlarla yüz yüze gelmek için arkama dönüyorum ve onlara, Sahip olduğum her şeyi Tanrı'ya verirken neden bana vuruyorsunuz? diyorum. Onlar, Altın spekülasyonu yapıyorduk ve İnanç Bankası iflas etti, çünkü sen bir günah çocuğusun ve kötü işaretsin, bize kötü şans getirdin ve sen bu dünyanın yüzünden silinene kadar Tanrı bizi zafere ulaştırmayacak ve kârlarımızı katlamayacak, diyorlar.

Şikâyet

Kime yakınabilirim? Şikâyetim için kime başvurabilirim? diye sordum. Onlar, İmam'a, o bizim yöneticimizdir, dediler. Onu ona şikâyet edebilir miyim? diye sordum. Biz hep onu ona şikâyet ediyoruz, dediler. Tanrı'dan başkasına şikâyette bulunmak küçük düşmektir, dedim. Yazdığım şikâyeti katladım ve göğsüme sakladım, böylece kimse göremezdi fakat İmam'ın casusları beni gördüler çünkü onun casusları her yerdeydi. Onlar, Göğsünde ne saklıyorsun? diye sordular. Hiçbir şey, dedim. Göğsümü açtılar, el yazımla yazılı katlanmış şikâyeti buldular. Ellerinde sıkıca tuttular ve bana, Senin bu büyük suçunun maddi kanıtı var şimdi. Tanrı'dan şikâyetlerini kâğıt üzerine kendi el yazınla yazmaya nasıl cesaret edersin? dediler. Ben, Bu İmam'dan şikâyetim, dedim. İmam'm Tanrı'nın yeryüzündeki temsilcisi olduğunu, İmam'a karşı gelenlerin Tanrı'ya karşı geldiklerini bilmiyor musun? Bunu bilmiyorum, dedim. Nasıl bilmiyorsun? Gazeteleri okumuyor musun? Bu dünyada yaşamıyor musun? Sizin gazetelerinizi okumuyorum, sizin dünyanızda yaşamıyorum, dedim. Bu dine aykırı bir düşünce, yeni bir suç. Kim bizim daha önceden sahip olmadığımız bir şeyi bize getirirse kötülüğe sebep olur ve karışıklık yaratmak için komplo kuruyordur ve komplo kurmak öldürmekten daha büyük bir suçtur.

Hâkim ona ölüm cezası verdi ve üç suç işlediğini söyledi; fitne, şerefin ihlali ve dince kabul edilen inançlara aykırılık. Hükmü yerine getirmeden ve ruhuna dua etmeden önce yumuşak bir sesle ona sordular, Bu dünyaya hoşçakal demeden önce ne istersin? O, Halka açık bir yargılama ve kurallara uygun avukat isterim, dedi. Onlar, Muhalefetimiz var fakat yasal savunma avukatını hiç duymadık, dediler. Gözden kayboldular ve Karşıtların Lideri'ni yanlarında çekerek geri geldiler. Adalet davasına içten bağlılığının bir sembolü olarak başına çepeçevre sardığı bir türbanı takarak kızın önünde durdu. Göğsüne Şeytan Partisi'nin resmi rozeti kırmızı yıldızı iğnelemişti. Emrindeyim, dedi, cana yakın bir sesle. Kız, erkeğin gözlerine baktı ve ona, Ben tamamen masumum, suçum yok, bir babam yok, bir annem yok... Fakat erkek onun sözünü çabucak kesti, Bir baban yok mu? Evet, dedi kız. Erkek bir an durdu ve ardından başını yavaşça sallayarak, Bu gerçek bir felaket, bu sana Tanrı tarafından bir maksatla gönderilmiş olabilir, çünkü ayet diyor ki, 'Biz bir imtihan olarak sizi kötülüğün felaketleriyle de iyiliğin felaketleriyle de deniyoruz.' Bu ayeti bilmiyor musun? diye sordu. Hayır, bilmiyorum, dedi. Bu çok bilinen bir ayettir, Enbiya suresinin otuz beşinci ayetidir. Daha önce gerçekten hiç duymadın mı? diye sordu, büyük şaşkınlık ifade eden bir sesle. Bilmiyorum, diye ısrar etti kız. Bu ayeti bilmemen gerçekten büyük bir günah, dedi erkek. Ölme zamanın gelmeden önce ezberlemelisin. Cehennem yerine Cennet'e gitmen ancak bu şekilde mümkün olur.

Elini en iyi kumaştan yapılmış pahalı pantolonunun cebine soktu ve bir parça kâğıt ile altın kapaklı bir dolmakalem çıkarttı. Kalemi nikâhlı eşlerinkiler gibi ince düzgün parmaklarının ucunda tuttu ve düzgün siyah harflerle yazdı, Biz bir imtihan olarak sizi kötülüğün felaketleriyle de iyiliğin felaketleriyle de deniyoruz. Ardından altın kapağı tekrar kalemin üzerine yerleş-

tirdi, üç defa çevirerek kapattı ve pahalı pantolonunun cebine geri koydu, bunu yaptıktan sonra her zaman pürüzsüz ve beyaz olan parmakları yeniden göründü. Ardından tekrar cana yakın sesiyle konuşarak, Bu ayeti günde üç defa yemeklerden önce ve günde üç defa yemeklerden sonra tekrarla ve eğer Tanrı isterse kendini Cennet'te bulursun.

Kâğıt parçasını parmaklarının arasında bir çocuğun hayatın fırtınalı denizlerinde samanı kavraması gibi tuttu ve ayeti ezberleyene kadar gece gündüz tekrarladı. Kapıdaki çatlaktan yerde onun için bir çukur kazdıklarını görebiliyordu ve ardından onu kendirden iplerle bağladılar, bu süre içinde o tekrarlamaya devam etti, Biz bir imtihan olarak sizi kötülüğün felaketleriyle de iyiliğin felaketleriyle de deniyoruz. Fakat tekrarladıkça İmam'ın kulakları duydu, çünkü onun her yerde kulakları vardı ve duyduklarına kızdı. Tanrı'nın sözlerini tekrarlarken bile hata mı yapıyorsun? dedi. Ne hatası? Bu Kuran'ın bir ayeti değil mi? diye sordum. Tanrı'nın sözleriyle ilgili olanlar hariç bütün hatalar affedilebilir çünkü bunlar herhangi bir başka hatadan çok daha büyüktür, dedi. Fakat ayette ne hata yaptım? Doğru sözleri bilmiyor musun? diye sordu. Doğru sözler, Biz bir imtihan olarak sizi kötülükle de iyilikle de deniyoruzdur ve sen onun yerine, 'Biz bir imtihan olarak sizi kötülüğün felaketleriyle de iyiliğin felaketleriyle de deniyoruz,' diyorsun, böylece Tanrı'ya karşı çok büyük bir hata yapıyorsun çünkü onun gönderdiği felaketler sadece kötülük olabilir, iyilik değil. Fakat bu ayeti bilmiyordum, dedim. O zaman yanlış ayetin sözlerini nereden aldın? diye sordu. Karşıtların Lideri'nden, dedim. Yalan söylüyorsun. Karşıtların Lideri, Tanrı'nın sözlerinde asla bir hata yapamaz.

İmam parmağının ucuyla zile bastı ve Karşıtların Lideri beyaz türban sarılı başı ve göğsüne iğnelenmiş kırmızı yıldızıyla hemen göründü. Evet, Efendimiz, dedi. İmam ona ayeti sordu.

Fakat Karşıtların Lideri bu kadınla herhangi bir ilişkisi olduğunu inkâr etti. Ben sadece faziletli kadınları tanırım, dedi. Allah Partisi'nin üyeleri olsun olmasın istisnasız hepsi ona inandılar. Kız onun yazdığı kâğıdı göğsünden çıkarttı, gösterdi fakat bunun adamın el yazısı olmadığını, kızın Kuran'ın ayetini çarpıtarak ve resmi belgede sahtecilik yaparak şimdi başka bir suç daha işlediğini söylediler. Bu kâğıdı benim önümde altın kapaklı dolmakalemiyle yazdığına yemin ederim, dedim. Ne? diye sordular. Ne söyledin? Altın kapaklı bir dolmakalem mi? Gözlerimle gördüm, dedim. Karşıtların Lideri'ni zimmete para geçirmekle mi suçluyorsun? Onu hiçbir şeyle suçlamıyorum fakat... Onun İmam'ın emriyle tayin edildiğini ve onun ününe bir gölge düşürürsen İmam'm ününe bir gölge düşüreceğini bilmiyor musun? dediler. Bunu bilmiyorum ama şunu söylemek isterim... Fakat bütün söylentilerin kaynağı olan ve şeriata göre kökünden kesilmesi gereken dilinle şimdi söylediklerinden başka ne söyleyebilirsin?

Bu noktada kızın kulakları sesleri duymayı bırakmıştı. Olduğu yerde, hareket etmeden, gözleri siyah gökyüzündeki yıldızlar gibi parlayarak ve başı Tanrı'ya doğru dimdik kalkarak durdu. Yanında köpeği Marzuk, başı sahibi gibi yukarıya kalkmış, kulakları onların seslerini duymak için kendini zorladığından dikleşmiş, gözleri daha sonra onları tanıması mümkün olsun diye yüzlerini seyrederek tetikte çömeliyordu ve İmam'la karşılaştığında mümkün olduğunca yüksek sesle havlayacak, dişiyle pantolonunu yakalayıp gitmesine izin vermeyecekti. Bütün kuvvetleriyle onu çektiler fakat o sıkıca tutmaya ve bırakmamaya devam etti. Onu arkasından birkaç kere vurdular ve yana düştü. Dişlerinin arasında İmam'ın pahalı pantolonunun bir parçasını buldular ve kumaşın dokunuşundan en iyi yünden yapıldığını anlayabilirdiniz.

Süpergüçler

Başımı gökyüzüne diktim, elimi kükreyen kalabalığa kaldırdım ve ateşlenen silahların sesini o zaman duydum. Yüzümün çıplak başımdan düştüğünü ve tahtın oturma yerinin altına yuvarlandığını görüyorum. Etraftakilerin gözlerinden saklayarak onu yere gömüyorum ve İmam'ın çehresi olan diğer yüzü çabucak yerine takıyorum. Herhangi birisi düştüğümü görmeden önce yükseltilmiş platforma hemen tırmanıyor, ardından tekrar ayağa kalkıyorum. Fakat etrafımdaki dünya daha önceki dünyanın aynısı değil. Eskiden sahip olduğum madalyaları ve nişanları artık göğsümde göremiyorum, ne de elbiseme bir iğneye tutturduğum Adalet Yıldızı'm veya elimin ortaparmağındaki kraliyet yüzüğünü görebiliyorum. Destekçilerimden tek bir tanesi bile kalmıyor geride ve Allah Partisi'nin ve Şeytan Partisi'nin üyeleri hiçbir yerde bulunmuyor. Nikâhlı karım bile arkasında hiç iz bırakmadan yok oldu.

Etrafımda hiç kimse yok, tamamen yalnızım ve ülke gözün görebildiğince uzaklara kadar bir kum çölü. Ufka yakın mesafede bir nehir ve nehrin arkasında yeşil bir tepe görebiliyorum. Kendime, Başka bir dünyaya taşınmış olmalıyım ve uzakta gördüğüm Cennet, diyorum. Ağzım hep kuruydu ve çocukluğumdan bu yana hep büyük bir susuzluktan sıkıntı çekiyordum. Cen-

net'e gideceğime Tanrı'nın varlığına emin olduğum gibi yüzde yüz eminim. Cebimde Peygamber'den bir tavsiye mektubu ve İnanç Bankası'nın pişmanlık senetlerinden birkaç tane taşıyorum. Kapıyı tutan Rıdvan'ın, Tanrı'nın huzuru onun üstüne olsun, önünde durduğumda bütün bu kâğıtları cebimden çıkarttım. Okuma yazma bilmiyordu ve kâğıtlarda yazılı olan sözleri okuyamadı. Ona İmam olduğumu söyledim ve meşhur konuşmalarımdan birini çabucak yaptım ama Arapça bilmediğinden hiçbir şey anlamadı ve güneşin yakıcılığına maruz kalan çıplak başımla beni kapıda uzun süre bıraktı. Benim konuşmalarıma fazla aldırmıyor gibi görünebilmesinin nasıl mümkün olduğunu sordum oysa dünyanın her yerindeki insanlar söylediklerimle fazlasıyla ilgilenirdi ve yanlış anlamış olduğunu gösteren bir şekilde başını salladı.

O sırada uzakta bir kadının yaklaştığını fark ettim, yüzüne baktığımda annem olduğunu düşündüm fakat daha yakına gelince annem değil ilk karım olduğunu anladım. Benim adıma Rıdvan'a aracılık yapması için yalvardım fakat o, Senin için bir şey yapabilecek tek kişi yeni karındır, dedi. Ben, Onu bulmam için yardım et lütfen, dedim. Ardından kasaba çığırtkanının durduğumuz yere yaklaştığını gördüm ve bağırdığını duydum: Diğer dünyanın insanları gözlerinizi yere indirin, İmam'ın karısı geçiyor. Bir yabancının yüz hatlarına sahip, kızım yaşında görünen açık tenli bir kadın gördüm. Nikâhlı karıma benziyordu o nedenle onu selamladım ve ona, Dünyada Tanrı'nın adıyla diye başlayan ve Peygamber'e şükürler olsun diye biten birçok konuşma yazdım, böylece Cennet'e girmeyi hak ediyorum, dedim. Fakat göğsünde sallanan haçı işaret ederek bana, Kuran'da İsa Mesih'ten veya Bakire Meryem'den hiç söz edilmiyor mu? diye sordu. Ona, Benim adıma aracılık yapman için sana yalvarıyorum, dedim.

Onu takip etmem için eliyle işaret etti ve kısrağının kuyruğuna tutundum. Kısrağın yeryüzündeki kalabalık caddeler ve trafik ışıklarından kaçınmak için havada uçtuğunu, vücudunun iki tarafında birer çelik kanat bulunduğunu ve başının bir roketin ön parçası gibi koni biçiminde olduğunu fark ettim. Karıma, Bu ne? dedim. Allah eski kısrağın yerini alması için sana bir uçak hediye etti, diye cevap verdi. Böylece yanımda Emniyet Amiri ile birinci sıradaki yerimde oturdum. Kapıdaki çatlaktan pilotun yüzü gözüme ilişti. Yuvarlak ve şişmandı, çil gibi siyah noktalı teni çok beyazdı ve konuştuğu zaman yabancı aksanı vardı. Bizi selamlamaya geldiğinde Büyük Güçler'in temsilcilerine her zaman yaptığım gibi onu sıcak karşıladım. Bana gümüş tepside havyar ve en iyisinden bir şişe şarap ikram etti ve kalkma zamanı geldiğinde uçağın tavanına yakın bir yerde Kuran'ın ayetlerini tekrarlayan ve uçağı düşmekten koruması için Tanrı'ya dua eden sesini duydum. Tanrı'nın inayetiyle uçak güvenle kalktı ve sonrasında bir kadının parmaklarını melodinin temposuyla şaklatmasına benzer bir sesin eşlik ettiği dans müziğini duyabildim. Yukarıya baktım ve onun yüzünü hemen tanıdım. Cevahir mi? O günlerde henüz genç ve masumdum ve cüretle doluydum ve Cevahir onu sık sık ziyaret ettiğim Saadet Evi'nde yaşıyordu.

Bütün bunları düşünürken uçak birden titredi ve kemerlerimizi belimize bağladık ve tavandaki ses bir kez daha Kuran'ın ayetlerini tekrarlamaya ve yere inerken uçağı düşmekten koruması için Tanrı'ya dua etmeye başladı. Uçağın tekerleklerinin ince çim gibi yeşil, yumuşak ve düz bir genişliğin üzerinde nazikçe kaydığını hissettim ve kendime, Cennet'e vardık, dedim. Fakat nikâhlı eşim, Hayır, henüz değil çünkü İsa senin için yalvarmadıkça ve dünyada bıraktığın borçları ödemedikçe Cennet'e giremezsin, dedi. Siyah çilleri olan adam sordu, Borçlarını hâlâ ödemedin mi? Bana bir yıl daha verin, dedim, o zaman

borçlarımı ödeyene kadar ölümümü bir yıl geciktirmesini Tanrı'dan rica edebilirim. Ona bir bardak şarap verdim ve böylece arkadaşlığa içebilirdik fakat yabancı aksanıyla alkolün yasaklandığını ve bütün içkiyi uçağın camlarından dışarıya dökmesinin istendiğini söyleyerek almayı reddetti. Ona, Fakat gâvur, Tanrı'nın onayladığını yasaklamak neden? dedim. Tanrı'nın Cenneti'ne bak, şarapla akan nehirler ve bal gibi açık tenli güzel huriler göreceksin. Çitin üzerinden baktı ve bir şey göremedi. Sözünü ettiğin Cennet nerede İmam Efendimiz? diye sordu. Bekle, dedim, sabır güzel şeydir ve hiç kimse Tanrı'yı acele ettirmeye çalışmamalıdır. Onun iradesiyle Cennet'e birlikte gireceğiz. Sen tek başına git, ben seni uçakta bekleyeceğim, dedi. Kalkış zamanı saat tam altıda ve her ihtimale karşı, Tanrı saklasın, sana herhangi bir şey olursa diye benim burada seni bekleyeceğimi unutma.

Nikâhlı eşim kolumu tuttu ve İsa'yı karşılamaya gittik. Kulağına benim anlamadığım dilde bir şey söyledi. İsa başını salladı ve benim adıma aracılık yapmayı kabul ettiğini söyledi, ardından Tanrı'ya giden dar ve düz patikada onu takip etmemizi emretti fakat ayağımı oraya koyduğumda bir santim bile ilerleyemedim. Nikâhlı karım bana baktı, Burası benim seni Allah'ın ve Onun Peygamberi'nin iyi ellerine bırakacağım yer, dedi. Beni her yerim titreyerek bırakıp gitti fakat zenci bir kadının dar ve düz patikada mümkün olduğunca hızla koştuğunu ve düşmemden önce beni elleriyle yakaladığını fark ettim. Yüzünü hemen tanıdım çünkü Tanrı bana servetin kapılarını açmadan önce benim kölem olmuştu. Bir gece kızımı doğurmadan hemen önce ondan uzağa kaçmıştım.

Sen benim ilk ve tek aşkımsın, dedim. Beni ne zaman sağda dik tutmaya çalışsa sola yaslanarak ve ne zaman solda dik tutmaya çalışsa sağa yaslanarak, ikimiz de bu gayretten yorulana

kadar onun yanında yürüdüm. Ona, Cevahir, dedim, eğer yardım etmek istiyorsan en iyisi genel deyişe uygun olarak hareket etmektir, yani, Hanım, eğer ne yapacağına dair bir çözüm bulamıyorsan beni Zekfun olarak taşı. Zekfun ne demektir? diye sordu. Ellerini diğerinin omuzlarından geçirip onun iki elini de yakalaman ardından vücudunu sırtı senin karına gelecek şekilde kaldırman demektir. Bu dünyanın Cehcul'unun ne dediğini duymadın mı? Durumum geriye doğru öyle ilerledi ki, şimdi geri geri yürüyorum, diyor. Zekfun mu? Ne Zekfun'u ne de Cehcul'u duydum, dedi, fakat onlar her ne olurlarsa olsun seni Muhammed Peygamber'e taşıyacağım yine de. Muhammed Peygamber'e, huzur üzerine olsun, gittiğimizde o, Bu siyah kadını sana ihsan ediyorum. Onu yanında götür böylece seni Cennet'te bekleyebilir, dedi. Fakat Cennet'in kapısına varır varmaz Rıdvan bana sertçe baktı, Geçiş iznin var mı? dedi. Hayır, dedim. Geçiş izni olmadan Cennet'e girmenin yolu yoktur, dedi.

Sıcak güneşin altında çıplak başım bir fırın gibi ısınana kadar uzun süre bekleyerek durdum ve kapının yakınında bir söğüt ağacı olduğunu fark ettiğimde uçağın kalkma zamanı neredeyse gelmişti. Rıdvan'a onun yapraklarından bir tanesini bana vermesini rica ettim, böylece çabucak Peygamber'e geri gidebilir ve bir geçiş izni alabilirdim fakat bana, Majesteleri'nin izni olmadan Cennet'teki herhangi bir şeyin dışarıya çıkmasına izin veremem, dedi. Eğer beni görürse hemen tanır, dedim, çünkü dünyada biz her zaman beraberdik. Allah Partisi'nde benim birçok destekçim, ülke içinde ve dışında çoğu kral, başkan ve büyük lider olan sayısız arkadaşım vardı ve ben öldüğümde hepsi cenazemde yürüdü. Gerçekten görülmesi dehşet verici bir şeydi. *Newsweek*'teki resmi görmedin mi? *Newsweek*'i hiç duymadın mı, o zaman ne dünyanın büyük adamlarını ne de Büyük Güçler'i tanıyorsun, dedim.

Annenin Nöbeti

Çıplak başımla kavurucu güneşin altında durduğumda gürültü derin bir sessizlik gibi yankılanıyordu. Bir yara veya kalbimin içine işleyen bir delik gibi keskin bir ağrı hissettim göğsümde. Birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü dünyada yaşam bensiz her zamanki gibi devam ederken, diğer dünyanın kapısı bana hâlâ kapalıydı ve kalabalığın tezahüratlarını karşılamak için platformda duran adam ben değildim, bir başkasıydı. Kurban Bayramı'nın havai fişekleri hâlâ hızla gökyüzüne yükseliyordu ve Cennet'in kapıcısı kara gözlüklerinin arkasındaki gözleriyle fotoğrafıma bakıp bana birbiri ardına sorular sorarak pasaportumu inceliyordu. Ona Peygamber'den bir tavsiye mektubu taşıdığımı ve Allah'ı görmek istediğimi açıkladım. Bir randevum olup olmadığını sordu, ben, Hayır fakat beni görürse hemen kabul eder, dedim. Tanrı ile toplantının konusunun resmi mi yoksa özel mi olduğunu soruşturdu. Resmi, dedim. Seni buraya getiren resmi sorun nedir? Bunun üzerine ne cevap vereceğimi bilmediğimden sessizliğe gömüldüm. Kara gözlüklerinin altından gözucuyla bana bakarak ve bana eskiden kendisini ilgilendirmeyen şeylere karışan Emniyet Amiri'ni hatırlatarak bir süre sonra, Resmi şeyler sır sayılmıyor, diye mırıldandı.

Bir kere daha beni kapıda uzun süre ayakta bekletti, telefonu

aldı, hattın diğer ucunda bir kadınla, arada sırada yüksek sesle kahkahalar atarak fakat kadına erkek zamirleriyle hitap etmeye özen göstererek fısıltılı ve uzun bir konuşmaya daldı. Onun ruh halini bozmayı istemeyerek sessizliğimi korudum. Bitirdiğinde benim orada durmaya devam ettiğimi fark etti. Hâlâ burada mısın? dedi. Sana yalvarıyorum, onunla karşılaşmama izin ver, dedim. Onunla karşılaşmak için neden ısrar ediyorsun, diye tekrarladı. Ölümümü bir yıl ertelemesini rica etmek istiyorum, dedim. Bütün bir yıl, diye bağırdı. Gerçekten abartıyorsun, bir ay ya da en fazla birkaç ay diyelim. Efendim Rıdvan, dedim, bir ay orduyu yeniden silahlandırmaya, borçlarımızı geri ödemeye, yenilgiden sonra insanlarımızın morallerini düzeltmeye yetmez. Bir yılı hayatın zevkleriyle veya dünyanın şaşaasıyla hâlâ ilgilendiğim için değil, Tanrı'ya ve milletin gayesine hizmet etmek için istiyorum.

Tam o sırada telefon çaldı ve başka bir kadınla konuşmaya başladı, fakat bu sefer sesi sert ve otoriterdi, konuşmayı çabucak sona erdirdi, böylece onun nikâhlı karısı olduğunu anladım. Telefon tekrar çalmadan önce ona, Hâlâ senin talimatlarını bekliyorum, Efendim Rıdvan, dedim. O sırada tüm dikkatini masasının üzerindeki kâğıtlara vermişti. Gözlerini kaldırdı ve kara gözlüklerinin altından uzun süre bana baktı, ardından, Yarın uğra, dedi. Fakat muhafızlarıyla daha önceki deneyimim bana yardım etti. Cebimden bir şey çıkarıp eline koydum ve ona, Bu çifte hediyeyi efendine ver ve benimle bugün buluşmasını rica et çünkü zamanım yok, uçağım beni bekliyor, dedim. Hediyeyi cebine attı, saatine baktı ve bana, Uçağına yetişmek için sadece birkaç dakikan var, hemen ayrılırsan senin için daha iyi olur fakat adresini bırakırsan sana bir haber gönderirim, dedi. Ona şüpheyle baktım fakat onun Efendimiz Rıdvan olduğunu ve muhtemelen yalan söylemeyeceğini hatırlayarak geri adım attım. Söz verdi,

bu durumda söylediğini mutlaka yapardı. Böylece ona adresimi bıraktım ve havaalanına gittim fakat içimde derin bir yerde bana hiçbir şey göndermeyeceğine dair bir inanç vardı.

Bu noktada umutsuzluğun sınırlarına vardım ve uçağı kaçırmaya artık aldırmadığım hissine kapılarak adımlarımı yavaşlattım. Yorgunluğa yenik düşerek oturdum ve başımı yere koyar koymaz uykuya daldım. Sonuç olarak uçağın ne kalkışının ne de inişinin sesini duydum. Söz vermesine rağmen Rıdvan mektubu kesinlikle göndermeyeceğinden, hiçbir şey beklememem gerektiğine inanarak uyandım, hatta elinde bir mektupla bana doğru geldiğini görsem bile benim için olduğunu düşünmemeliydim. Aslında benim için olsa bile Tanrı'nın hesaplamalarında bir şeyin yanlış gittiğinin işareti olduğunu düşünmeliydim, böylece Rıdvan bana mektupla gelirse elimi uzatıp onu almak yerine mektup kesinlikle benim için değil de bir başkası için geldiğinden ve yoluna devam etmesini söylemeliydim. Hak etmediğimi bildiğimden Tanrı'nın bana hitap eden bir mektup yazacağını düşünmüyordum artık ve bu düşünce üzerine sakin bir memnuniyetle, her şeye, hatta Tanrı'yla karşılaşma fikrine bile kayıtsız kalarak gülümsedim. Kendime, Tanrım, şeriatı uygulamak, ihanet ve hırsızlık için azami cezanın verilmesini, bütün alkollü içkilerin nehrin sularına dökülmesini içeren emirlerinin bütünlükle yerine getirilmesini sağlamak için gücüm dahilindeki her şeyi yapmaya kesin niyetimi ilan etme cesaretine sahip olduğumdan, aslında bütün istediğim ne az ne de çok, tam hak ettiğim tazminattır, dedim. Senin gözüne girmeye çalışanlardan, kulağına güzel kelimeler fısıldayanlardan, senin tarafına anlamlı bakışlar fırlatanlardan bir tanesi bile senin tarafını benim gibi tutmaya yetecek kadar cesur olmadı, bir tanesi bile benim gibi savunmadı seni ya da şeriatını benim yaptığım gibi uygulamadı.

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve bu düşünceler üzerine

gözlerimden yaşlar akmaya başladı, böylece arkamdan yüksek tonda konuşan buyurgan sesi duymadım, Ayağa kalk ve kollarını başının üzerine kaldır. Arkamı dönmekten kaçındım, çünkü rütbesi benimkinden daha yüksek olmayan hiç kimsenin benimle böyle emredici bir tonda konuşmayacağını anladım. Elimi başımın üzerine kaldırıp arkamdan her an bir patlamanın gelmesini bekleyerek hemen ayağa kalktım, ama ses arkamı dönmemi emretti. Düşmanının sırtını gören birinin ona arkasını dönme ve yüz yüze gelme şansını vereceğine inanmak zor geliyordu, çünkü birini sırtından vurmak daha kolaydı. Arkayı dönme emri sadece küçük düşürme anlamına gelebilirdi ve küçük düşürme sıradan bir erkek için bile en kötü hakarettir, söz konusu İmam'm kendisi olduğunda nasıl karşılanmalıdır? Arkamı dönmeyi ve sesle karşılaşmayı reddederek yerimde durdum. Yaşamın suikasta kurban giden bir İmam olarak son bulması bu şekilde son bulmasından daha iyiydi, böylece kollarım başımın üzerinde havaya kalkmış durumda ayağımı yere sıkıca basmaya devam ettim, ardından hayata ya da onun dünyevi arzularına çok az değer veren ve herhangi bir anda ölümü karşılamaya hazır bir savaşçı gibi yüzümde cesur bir gülümsemeyle kendimi apar topar yere attım.

Ağaçların yapraklarının hışırdaması ve kurbağaların vıraklaması kulaklarımda neşeli bir müzik gibiydi, denizin kokusunu taşıyan gecenin meltemi serin ve canlandırıcıydı. Orada bir kaya gibi sabit, bükülmeden, kımıldamayı veya koşmayı veya solumayı reddederek yatıyordum. Çok zamanım vardı, çünkü hayatımda artık önemli ya da önemsiz, kaçırmaktan korktuğum bir şey yoktu. Artık acı ya da umutsuzluk hissetmiyordum, artık aldırmıyordum, artık Allah Partisi'ni veya Şeytan Partisi'ni düşünmüyordum, çocukluğumda ağzımda ılık sütle annemin memesini emmem hariç kafamdan hiçbir görüntü geçmiyordu. Bir-

den boğuldum, ardından susuz kalan bir balık gibi ağzımı birkaç defa kocaman açıp kapatarak, havayı kollarım ve bacaklarımla döverek soluk soluğa kaldım. Yüzüm giderek maviye dönüyordu, dünyayı İmam'sız, Tanrı'mn yeryüzünde dünyanın olaylarıyla uğraşacak bir temsilcisi olmadan bırakarak her an havasız kalıp ölecekmişim gibiydi. Fakat annem, sütü hava borularımdan çıkaracak, kanın tekrar yüzüme akmasını, farkındalığın tekrar aklıma gelmesini sağlayacak sert bir tokat atıyordu sırtıma, böylece onun yüzünün önümde durduğunu fark ediyordum ve birden hafızam geri dönüyor ve onu yirmi yıldır hiç görmediğimi hatırlıyorum.

Ayağa kalkıyorum, kanamayı durdurmak için elimi yaraya bastırıyorum, çok iyi bildiğim ve hiç yanılmayacağım eski patikada yürüyorum. Evinin eski koyu renk ahşap kapısına vuruyorum ve bir su değirmeninin çatırdayan gürültüsüyle açılıyor. Kapının arkasında hareket ettikçe ayak tabanının döşemeye bastığını duyabiliyorum ve başka bir sesle karıştırmam asla mümkün olmayan sesi uzaklardan kulağıma geliyor: Kim o? Benim, diyorum, kalbinin çarpmasını, sık nefesini ve kapıyı açarken elinin titremesini duyabiliyorum. Gözyaşları gözlerinin üzerinde beyaz bir sis, gözkapakları kirpiksiz, sırtı yaşlı ve bükük. Yirmi yıl geçti. O zaman kalın, siyah ve uzun kirpikleri vardı, sırtı bir mızrak gibi düzdü. Kollarını bana doluyor ve gözyaşları resmi elbisemin pahalı yün kumaşını ıslatıyor. Yirmi yıl oğlum, seni son gördüğümden bu yana yirmi yıl, dedi. Yapmam gereken çok fazla şey, uğraşmam gereken çok fazla problem vardı anne, hepsinin çözümü öyle zor ki sadece Tanrı bir çözüm bulabilir. Yirmi yıldır iyi bir yemek yememişsin gibi yüzün çok solgun görünüyor, dedi.

Canlı adımlarla ve eski günlerin düz sırtıyla hareket ederek, vücudu bir kez daha hafiflemiş gibi ayakları taş zeminde uçarak

mutfağa gitti. Gözlerinden mutluluk taşarak, pasta, bal ve taze sabah sütüyle dolu bir tepsiyi elinde taşırken kalın kara kirpiklerinin arasından bana bakarak mutfak kapısından geçip geri geldi. Çocukken yıldızları seyrederek ve bulutların içindeki Tanrı'nın babamın yüzüne benzer bir yüzle bana baktığını görerek oturduğum pencerenin yanındaki eski divana doğru geldi. Kalbinin çarptığını duyabiliyor, gözlerinin parladığını görebiliyor, tepsinin altındaki ellerinin tabakları sallayarak titrediğini hissebiliyordum. Gidecek üç adımı kalmıştı ve kalbinden mutluluk taşıyordu, dünya onun bindiği bir atlıkarıncaydı ve şimdi sadece bir adımı vardı ve ayağını hareket ettirmeye, o adımı atmaya çalıştığını gördüm fakat hareket etmiyordu. Önümde bir kol mesafesinden daha fazla olmayan uzaklıkta durdu ve yere düştüğünü gördüm. Onu tutmak için elimi uzattım fakat hareket etmedi. Denemek ve onu kucaklamak için kollarımı uzattım, fakat aramızdaki mesafe devamlı zıt yönlere gidiyormuşuz gibi büyüyordu.

Son Eş Gayri Meşru Kızla Tanışıyor

Onun bir kutuda gönderilişini görmek için acelem yoktu. Öldüğü gerçekti fakat orada bulunması onunla bir çeşit sohbet etme şansını veriyordu bana. Karşılıklı konuşma yoluyla iletişim hakkında birbiri ardına makaleler yazmasına rağmen, yaşarken iletişim kuramamıştık. Ya daima sessiz kalır ya da daima konuşurdu, arası yoktu. Sadece kendisini duyar, sadece kendisini görürdü, ister gazetede çerçeveli bir kutuda, ister mermer bir mezarın üzerinde, ama daima bir resim olarak. Kalem her zaman sağ elindeydi ve beyninin dikkatle korunması gerekirmiş gibi sol eliyle hep başını tutuyordu, yine de gerektiği gibi akmayı reddeden aylık rahatsızlık gibi yazısı ağrıyla ya da ağrısız çıkmıyordu. Aklını kaplayan dumanlardan kendini kurtarıp bilincini kazanana kadar yazları şarap içerek ve biberli fasulye yiyerek oturuyor, kışları güneşin altına uzanıp birbiri ardına gelen esnemelerini bastırıyordu. Önündeki kâğıtları karıştırarak ve İmam ile kendisinin birbirlerine yakın durdukları üst düzey toplantılarda veya Danışma Kurulu ve Parlamento'nun özel oturumlarında veya kutlamalar ve festivaller sırasında veya güzellik kraliçelerinin ya da örnek kadın şehitlerin seçildiği yarışmalarda veya mevsimlik moda gösterilerinde veya Edebiyat ve Sanat Günü'nde Allah Partisi ya da Şeytan Partisi üyelerine ödül dağı-

tımı yapıldığı sırada çekilmiş fotoğraflarını inceleyerek şehrin en yüksek binasının en üst katındaki masasında oturuyordu. Halk toplantılarında hepsi İmam'ın karısının etrafında toplanmış devlet büyüklerinin saygıdeğer eşlerinin, şehitlerin dul eşlerinin, örnek annelerin ve yardım kuruluşlarının kadın başkanlarının haremin balkonundan üzerine yağdırdıkları hayran bakışlar altında birinci sırada duruyordu. İmam'ın karısının kendisini ona sunan güneş ışığının altında elmaslarla parlayan pürüzsüz eli parmaklarının ucuyla Edebiyat Ödülü ile İyi Davranış Nişanı'nı tutuyordu, etrafındaki şişman eller kanat çırpan güvercinler gibi onu nazikçe alkışlıyor, yas siyahı giymiş köşeli vücutlar yüksek topuklu ayakkabıların üzerinde kendilerini dengeliyor ve kaburgaların altında atan kalpler, Tanrı, ülke, İmam sözlerini tekrarlıyorlardı sanki.

Masasındaki telefon hiç durmadan çalıyor. Çalınca bana arkasını dönüyor, ahizeyi kaldırıyor ve saatlerce tellere fısıldıyor. Kapattıktan sonra, nikâhlı eşin, kocasının ofisine Emniyet Amiri gibi baskın yapmasına izin verilmez, diyor. Yüksek sesle gülüyorum ve ona, Niyetim sana baskın yapmak değildi ama âşığıyla buluşmak için giderken nikâhlı eşin kocasının yanından geçmeye çekinmesine izin verilmez. Benimle yüzleşmek için döner koltuğunu bütün vücuduyla çeviriyor ve bana bakmak için gözlerini kaldırdığında şehvetle parladıklarını görebiliyorum. Ben başkasını daha çok arzu ettikçe o beni daha çok arzu ediyor, gözlerini benim üzerime diktiğini hissedebiliyorum fakat başka tarafa bakıyorum. Gece bana sahip olmak için boşuna uğraşıyor, bunun üzerine kalemini alıp yazmaya çalışıyor fakat hiçbir şey yazmayı başaramıyor ve sabah gazeteyi açtığında aynı makaleyi yüzüncü ya da bininci defa basılmış olarak buluyor. Kutuda çerçeveli olan yüzü eski yüzü, Âdem aleyhüsselam kadar eski. Başarısızlık yanlış yöne giden ter gibi bütün gözeneklerinden

geçerek onu işgal ediyor ve buna karşı bir bal tabağındaki sinek gibi mücadele ettiğini görebiliyorum. Yüzünü bir mendille siliyor ve keder tarafından yenilgiye uğratılmış gibi bana gülümsüyor. Bir insanın hastalıkla rezil olması gibi, yazıyla rezil oluyorum ve yazı aşk gibi öldürür, diyor. Ona, Yazı öldürmez. Gerçek bilinçliliğin yokluğu hariç hiçbir şey öldürmez ve öldüren aşk değil onun yokluğudur, diye cevap veriyorum.

Bana kıskançlık dolu gözlerle baktığını görebiliyorum. İçinde derin bir yerde bilinçliliğin ona geri döneceğini böylece yazı yazabileceğini umuyor ve içinde derin bir yerde benim sevebildiğim gibi sevmeyi, böylece onu arkada bırakan hayatın geri dönmesini diliyor. Yüzündeki gülümseme sabit kalıyor ve üzüntüsünü ölene dek kalbinde gizlediğini fark ediyorum. Eskiden yüksek sesle güldüğünü duyardım hep ve onun üzülme yeteneği olmadığını düşünürdüm, yazı yazması için onu odasında yalnız bırakıyorum fakat yazmıyor ve sabah tepesinde bir kutu içinde çerçeveli resmi bulunan makalesinin gazetenin tüm sayfasını doldurduğunu görüyorum ve yeni yüzü olduğunu düşünerek bakıyor fakat eskisi olduğunu ve hiçbir değişiklik olmadığını anlıyorum.

Başımı kaldırdım ve gece parlayan iki yıldız gibi siyah gözleriyle solgun ve ince yüzünü gördüm. Kimsin? dedim. Ben onun kızıyım, dedi. Fakat ben onun nikâhlı eşiyim ve kızı yoktu, dedim. Annemden kaçtı ve inkâr etti. O zaman onun gayri meşru kızısın, dedim. Evet, dedi ve bunu söylediğinde gözlerim vücuduma çarpıp derinden sarsana kadar geri çekildi, vücudumla birlikte beynim de sarsıldı ve kocamın bir kutudaki beden, kızın genç bir bakire olduğunu, dört değil iki ayak üzerinde durduğundan, iki kolu, iki eli, her elinin beş parmağı bulunduğundan ve elini bana uzattığından ve önümde göğsünü korkusuzca

açtığından dolayı ikimizin birçok bakımdan aynı olduğumuzu anlamamı sağlayarak kalbim ve bilincim geri geldi. Böylece elimi ona uzattım ve ellerimiz kutuda yatan bedenin üzerinde buluştu, o zaman kalbim titredi, kız elimi elinde sıkıca tuttu, ben de onun elini elimde tuttum, bir çocuğun avucum büyüklüğündeki küçük eliydi, benim vücudum ve kalbim kadar ılıktı. Ardından ellerimizi takip eden dört kolumuz kucaklaşma için birbirlerine doğru hareket etti, çok yakın bir kucaklaşmaydı, böylece vücutlarımız kollarımızı takip etti ve arada bir boşluk bırakmadan vücut vücuda dokundu. Ona, Neredeydin ve ne zaman doğdun ve hâlâ yaşıyor musun? dedim. Sessiz kaldı, bütün dünyanın üzüntüsünü içine alacak kadar büyük gözleriyle bana bakarak hiç cevap vermedi. Ardından yavaşça pencereye giderek evrene doğru baktı, Tanrı'yı veya bir anneyi veya bir babayı çağırır gibi kollarını açtı. Bakışını bir kutuya oyulmuş çerçeveye yerleştirilen resme dikti, sonra zafer taklarının, kiliselerin kubbelerinin, camilerin minarelerinin üzerindeki gökyüzüne, ardından tekrar yeryüzüne, caddelere evlere, bardaklarca kutu meyve suyu içen insanların olduğu dükkânlara. Kurban Bayramı için yeni elbiseler giyen ve göğe doğru havada yükselen, çocukların çığlıkları eşliğinde güneşin altında salman, denizin serin meltemiyle karşılaşana kadar nehrin serin meltemiyle hareket eden renkli balonları uçuran çocuklara çevirdi. Çocukların sesleri vücudunun içinden kahkaha çınlamaları gibi geçiyordu ve bir anneymiş gibi seslerini kucaklamak, güneşi kucaklamak için kollarını uzattı.

Onun pencereden dışarıya bakışını seyrederek durdum. Sanki birisi onun hıçkırıklarını boğuyormuş veya kahkahadan soluğu kesiliyormuş gibi sık nefes alışını duydum, sanki uzun bir zamandır koşuyormuş ve duramıyormuş gibi solumaya devam etti. Kalbinin işitilebilir bir sesle çarptığını duyabiliyordum ve eli-

ni sol göğsünün altında etini derin kesen yaranın üzerinde tutuyordu. Yüzü beyaz, neredeyse kansızdı, gözlerinde bir damla bile yaş yoktu, gece gökyüzündeki görme delikleri gibi parlayan gözbebekleri siyahtı. Yaprakların hışırdaması gibi bir sesle fısıldadığını duydum: Bıçağın sırtıma saplandığını hissettiğimde bağırmadım. Nereden geldiğini görmeye çalışarak arkamı dönüyorum. Bir süre sonra kanamayı durdurmak için elimi yaranın üzerine bastırarak tekrar ayağa kalkıyorum, ardından omuzlarımı dik tutup tepemdeki güneşe bakarak yürüyorum. Sıra sıra kapalı pencerelerin ve kapalı kapıların arasındaki caddelerden geçiyorum ve açık olan tek kapının önünde duruyorum. Dışında Saadet Evi yazılı. Kendime, 'Bu Tanrı'ya giden kapıdır,' diyorum. Annemi sordum çünkü onu doğduğum günden beri görmemiştim ve bana Tanrı'nm onu aldığını söylediler. Böylece Tanrı'yı bulursam annemi bulacağımı düşündüm ve kollarımı ileriye doğru uzatıp gecenin karanlığında onu arayarak uykumda yürüdüm. Rüyalarım hariç Tanrı'yı hiç görmemiştim ve yetimhanede beni Bintullah diye çağırırlardı ve yüksek duvarın üzerinden baktığımda kilisenin kubbesini ve caminin tepesindeki yüksek minarenin ışığını görebilirdim. Caminin muhafızı Tanrı'nın ne kızları ne de oğulları olduğunu söyledi ve kubbenin muhafızı bana Tanrı'nın Baba, Oğul ve Kutsal Ruh olduğunu ve hiç kimsenin Bintullah'ı duymadığını söyledi.

Babamı hiç görmemiştim ve onun Tanrı olduğunu zannediyordum fakat daha sonra İmam'ın maiyetindeki Başkâtip olduğunu, çocukları, parası, iyi bir ünü olduğunu, Allah Partisi ya da Şeytan Partisi'nde düşmanları bulunmadığını, ister arkadaş ister düşman herkesin onu sevdiğini, çünkü İsa'nınkine benzer basit ve çilekeş bir hayat sürdüğünü, farklı olarak bu hayatı perşembeler hariç hiç dokunmadığı son karısıyla paylaştığını, arkasından cuma sabahları aptes almadan duaya gittiğini, İmam'ın ar-

kasında büyük dindarlık ve içten bağlılıkla diz çöktüğünü duydum. Duadan sonra hâlâ diz çökerken Allah Partisi'ne sadakat ve itaatini ifade etmek için başını önce sağa, ardından Şeytan Partisi'ni selamlamak için sola sallıyordu ve secdeye varmadan önce Tanrı'mn merhameti için üç kere dua ediyor, aynı duayı üç kere daha tekrarladıktan sonra bütün günahlarından arınmış yeni doğan bir bebek gibi hafifçe ayağa kalkıyordu. İmam'ın arkasında yavaş adımlarla ve başı eğik yürüyerek, Kuran'ın ayetlerini devamlı mırıldanarak, tespihinin boncuklarıyla Tanrı'nın doksan dokuz kutsal adım tekrarlayarak ibadethaneyi terk edecek ve önde İmam'la birlikte sarayın birinci katındaki şarap mahzenine giden Tanrı'nın düz ve dar patikasına benzeyen koridordan yürüyecekti. Orada birlikte Saadet Evi'ni ziyaret ettikleri gençliklerinin anılarını hatırlayarak eski arkadaşlıklarına birbiri ardına kadeh kaldıracaklardı.

Haram Aşk

Sarayın şarap mahzenini çevreleyen yeşil bir bahçe ve bahçenin etrafında demir çubuklardan yapılmış yüksek bir duvar vardı. Bahçede yurtdışından ithal edilmiş en iyilerinden bir kurt köpeği bulunuyordu ve gece öyle korkunç havlardı ki, haydutlar, şeytanlar ve kötü ruhlardan başka hiç kimse o yerin yakınına gidemezdi. Bunlar gündüz mezarlarda veya mezar benzeri evlerde gözden kayboluyor, gece dışarıya çıkıyorlardı ve İmam elinde bir kadeh şarapla kırmızı ışıkların altında oturuyordu. Kanepede onun yanında aralarındaki bir kol boyu mesafede ömür boyu arkadaşı oturuyordu ve aralarındaki boşluğu içine tavuskuşu tüyleri tıkıştırılmış bir yastık ve altına gizlenmiş, altın harflerle yazılı Tanrı'nın kutsal kitabı ve etkili bir susturucu takılmış en iyi cinsten tabanca doldururdu. Ne zaman köpek havlasa İmam'ın eli tabancanın kabzasına dokunmak için kendiliğinden harekete geçerdi ve Başkâtip'in kalbi kaburgalarının altında çılgınca atardı çünkü onun pürüzsüz parmakları kaleminden başka hiçbir şeyin hissinden haberdar değildi. Çocukluğundan beri karanlıktan korkardı ve düşman sahibi olmanın neye benzediğini bilmezdi. Allah Partisi ve Şeytan Partisi'nde sayısız arkadaşları vardı ve Tanrı'nın kendisine verdiklerini bol bol dağıtırdı. Arkadaşlığı parayla beslerdi ve insanlar onu Cömert Yazar diye çağı-

rırlar, ancak karısı evde cimri olduğunu söylerdi.

Kurban Bayramı akşamı karısına bir hediye getirmek yerine eve boş ellerle geldi ve sabah ayrılmadan önce ona ev için para bırakmayı unuttu. Gece eve boş ceplerle, kaybolan bir bilinçle, nefesi şarap ve kadın teri kokarak geç döndü. Nikâhlı eşlerin dudakları sıkıca kapalı kaldı ve hiçbiri ağzını açmaya cesaret edemedi, çünkü açarsa erkeğin ağzı yarıaçık, gözleri yarıkapalı sırtüstü yatarak boşanma yeminini üç kez tekrarlamasını duyma riskini göze alırdı ve ondan sonra bohçasını taşıyarak evi terk edişi görülürdü ve bir sonraki eş kalbinde boşanma korkusunu ölüm korkusu gibi taşıyarak gelirdi. İnsanlar kocası hakkında her şeyi biliyordu fakat kendisi öğrenen son kişi oluyordu her zaman. Söylentileri duyar ama onlara inanmayı reddederdi, bütün yanılsamaları, açığa çıkmalarından ve inkâr edemeyeceği gerçeklere dönüşmelerinden korkarak, hayatından kovalıyor veya derine saklıyordu. Dudakları her zaman kapalı kalıyor, ağzını hiç açmıyordu ve yine de boşanma yemini kader gibi üzerine çöküyordu ve sonraki eş kalbinde Tanrı korkusu kadar derin bir korkuyla geliyordu. Asla tek kelime söylemezdi, en ufak bir yanılsama olmasına asla izin vermezdi, fakat boşanma onun kapısını nedensiz çalar, böylece şeriatın izin verdiği dördüncü eşin sırası gelirdi. Gençtir ve başını dik tutar. Vücudu ince ve kıvrak, kaderini beklerken bir aslan gibi uzanır, gözleri bir şeytan gibi kocaman açık ve siyahtır. Kitaplar okuyordu, kralların tarihini okumuş ve *Bin Bir Gece Masalları* ve kutsal yazıları da içeren kültürel mirası biliyor. Hem Tanrı'yı hem de Şeytan'ı, hem Cennet'i hem de Cehennem'i biliyor, ölümden korkmuyor ve Cennet'i görmek için acelesi yok, çünkü Cennet'te bakire olmayan kadınlara yer yoktur.

Elinde evlilik kontratını taşıyıp bakir yüzünü takarak kadının elini istemeye gitti. Ona çerçeve içindeki büyütülmüş resmini

gösterdi, tutumluluğunu cömertliğinin, korkusunu aşkının arkasına sakladı fakat başka bir kadınla yatağa giren ve annesini öleceği zamana kadar unutan babasına benziyordu. Annesi bir eş sahibi olmaktan ve yemek pişirmekten daha farklı bir aşka bağlanmıştı. Sayfalarca kâğıdı yatağının altına saklıyor, hikâyeler yazıyor ve bunları bir kitapta topluyordu. Bu onun ilk ve son kitabıydı çünkü evlendikten sonra parmakları kaleme hiç dokunmadı. Gece kocası uyumaya gittiğinde yazı masasının en alt çekmecesini açar, değerli bir mücevheri tutuyormuş gibi parmaklarının uçlarıyla kapağına ve kitaba basılı isminin harflerine dokunurdu. Birinin görmesinden korkarak etrafına bir göz atar, onun ne yaptığını Tanrı'nın gözleri gibi seyreden bebek oğlunun kocaman açık gözlerine bakardı. Böylece kitabı çekmeceye geri koyup kilitleyerek kapatıyor, ardından bir taraftaki kocasının ve aralarında sırtüstü yatan, gözleri kapalı uyuyor taklidi yapan çocuğunun yanına, yatağın duvar tarafındaki en uzak köşesine yeniden yatıyordu. Sabah bir önceki günün derslerini öğrenmediği için babası onu dövüyordu. Annesi gibi hissettiği şeyler hakkında yazı yazmaya olan aşkını gizliyordu, fen ve sanat birbirleriyle mücadele etmeye kenetlenmişler gibi fen çalışmaya, Tanrı'nın sözlerini ezberlemeye, onları hafızasına kazımaya, babasının sevgisini kazanmaya ve sanatını kaybetmeye devam ediyordu. Gecenin karanlığında babasının kulağının, annesinin sütüyle ona sızmış olabilecek herhangi bir sanat damlasını, bir kalp vuruşunu keşfetmeye çalışarak kalbinin çarpıntılarını dinlediğini hissedebiliyordu.

Metres

Kutuda ağzı kulaklarında yatarken ona son bir defa bakmak için Saadet Evi'nden gelmişti. Erkek, kadının kendisine doğru eğildiğini gördüğünde yukarıya baktı ve kadın onun gözlerinde bir aşk pırıltısı gördü. Hiçbir şeye yol açmayacak son bir umutsuz fantezi, dedi kendi kendine. Kadınlara olan aşkı hep yenilgiye karşı boşuna savaştığı mücadelelere benzerdi. Kadın, başının arkasında sıkıca bağladığı, kenarı bir sıra siyah payetle süslü beyaz bir mendille tutturduğu gür saçlarıyla dimdik durarak içeriye girdiğinde nikâhlı eşler oradaydı. Bakışları kutuda yatan erkekten ayrılıp bir sırada duran, büyük vücutları yas siyahıyla kaplı, tombul elleri kalplerinin üzerinde kenetlenmiş, ayakları yüksek topuklu ayakkabılara sokulmuş, bacakları birbirine yapışmış, nefesleri ölüye duydukları korkuyla karışık saygıyla tutulmuş nikâhlı eşlere doğru kaydı. Omuzlarındaki rozet veya göğüslerindeki broş düşünülmezse birbirlerine benziyorlardı çünkü yüz hatları silinmiş gibiydi, başları bir ağacın üzerindeki kuşları andırıyor, kalçaları göze çarpacak şekilde sergileniyordu, vücutları ruh taşımayan bir et yığını gibiydi, ince dudakları sessizlik içinde birbirine bastırılmıştı, gözleri nehirdeki kurbağalar veya denizdeki balıklar gibi çıkıntılıydı. Ağızları soru sormak için birden açıldı, Sen kimsin? Nikâhlı bir eş bilinmeyen bir gu-

rurla başını kaldırdı: Onun metresi Cevahir'im, dedi. Vücutları, bir yerde gömülü bilinçlerini uyandırarak yüksek topuklarının üzerinde sallandı çünkü onun siyah gözlerinde doğruyu heceleyen acı verici ışıltıyı gördüler ve doğruca kalplerine ulaştığını hissettiler. Tek bir nefeste sordular: Kimin metresi? Hepsinin, dedi, İmam'dan başlayarak cami minaresindeki muhafıza kadar.

Gözleri korkuyla kocaman açıldı ve kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak, kabuğunu kapatan bir deniz hayvanı gibi kapanarak korkularını ellerinin arkasına sakladılar ve soluk soluğa, Sen şeytansın ve senin cezan ölümdür, dediler. Ondan sonra kaçtılar, yüksek topukları başlarının üzerinde patlayan havai fişeklerin sesi gibi döşemede tıkırdıyordu. Onlar gittikten sonra sadece iki kadın kaldı: gayri meşru kız ve nikâhlı eş. Elleri birbirine kenetli durdular ve bir an sonra metres ellerini onlara uzattı ve üç kadın kutuda yatan ölü vücudun üzerinde birbirini sıkıca tutan altı kolla sarıldı. Erkeğin yüzündeki gülümseme yok oldu ve İmam'ın veya Başkâtip'in veya Karşıtların Lideri'nin veya Allah Partisi ya da Şeytan Partisi'ndeki herhangi birininkine artık benzemeyen bir çehre bırakarak yüz hatları buharlaşıyor gibi göründü. Yüzü silikleşti veya hepsi yüz hatları olmayan tek bir yüzde birleşti böylece göğüsteki bir rozet veya omuzdaki bir yıldız veya baştaki o ya da bu şey dışında birini diğerinden ayırt etmek mümkün olmadı.

Evrenin aynalarına, başları dik, siyah gözleri gecenin delikleri gibi bakan ve dünyanın sessizce seyrettiği üç kadının görüntüsü yansıdı.

Cevahir

Erkeğin gözleri yattığı kutudan aşk dolu bir bakışla kadına doğru baktı. Kadının eli erkeğin başım en üstünden ensesine kadar okşadı, ardından nefessiz kalmaya başlayana kadar kendi kendine sıkılaşan ipek bir iplik gibi boynunun etrafında hareket etti. Kadın ipi daha çok çektikçe erkek daha çok güldü, yüzü morarana kadar ilmiği sıkıştırmaya devam etti, sonra parmaklarını gevşetti ve elini yavaşça onun göğsüne kaydırmaya başladı ve annesinin boynuna astığı günden beri taktığı ve çıkarmayı hiç düşünmediği mavi boncukla oynadı. Parmakları onunla oynamaya, bir maşanın ince uçları gibi onu yakalayıp bırakmaya başladı. Annen senin için kem gözden korkuyordu, ben senin için kem kulaktan korkuyorum, dedi, erkeğin kulağını çekerek, kalbinin derinlerinden gülerek ve başının hızlı bir hareketiyle kalın saçlarını arkasına atarak.

Erkeğin kulakları aşk kelimeleri yakalamak için kendini zorlayarak dikildi ve kadının gözleri erkeğin saç dipleri dikleşene kadar onun gözlerine sabit baktı, erkek beyaz saçlarını annesinin küçük patiska torbanın içinde gönderdiği siyah kınayla kapatıyordu. Tozu suda eritiyor ve saçları bir kere, iki kere, üç kere ay ışıksız geceler gibi siyah olana kadar boyuyordu fakat, göbeğinde ve göğsündeki beyaz saçlar yaşını ortaya çıkarıyordu ve yaş-

lılık uyurken geliverrniş gibi gözlerini hayretle açarak yüzündeki kırışıklara dokunuyordu sürekli. Kadının gözleri erkeğinkilerle aynada karşılaştı ve erkeğin bir hastalığı varmış ve bakışları buluşursa kendisine geçecekmiş gibi korkarak hemen başka tarafa baktı. Kadının gözlerinde kendisi için duyduğu üzüntü ifadesini okuyabiliyordu çünkü kadın hâlâ genç ve canlıydı, kendisi yaşlıydı ve ölüyordu. Kollarını ona doladı ve göğüslerinin arasında ağladı, Yenildim Cevahir, dedi. Kadın elinin hızlı bir hareketiyle onu itti çünkü içinde derin bir yerde iktidarsızlığını bulaştırmak istediğini biliyordu. Her karşılaşmalarında erkeğin başarısızlığı daha belirginleşiyor yine de baş edemediği bir bağımlılığın pençesindeki biri gibi, bir alkoliğin onsuz ne yaşabildiği ne de ölebildiği büyük bir susuzluğa yol açan şarabı gibi kadına geri gelmekten asla vazgeçmiyordu.

Yenilgiyi hiçbir zaman kabul etmiyordu çünkü bir bağımlı gibi neşe ve zindeliği her hareketiyle artıyor, galip geldiğine dair sahte bir fikir veriyordu. Ne zaman kadınla birlikte olsa elbiselerinin altında hareket eden vücudunu seyrediyordu. Gözlerinde bir kılıcın kenarına benzer bir pırıltı vardı ve çelik bir iğne gibi ona yeni hayat şırınga ediyordu. Erkeğin vücudu onun kollarında boğazlanan bir piliç gibi titriyor, fakat kadının vücudu hiç hareket etmiyordu. Sen diğer kadınlardan farklısın, diyordu sık sık. Vücudunun bilincinde olmayan ama her an aklının bilincinde olan bir kadınsın. Daha sonra üzerine birden uyku çökmüş gibi esniyor ve kadına kıskançlık dolu gözlerle bakıyordu çünkü onun aklını başka her şeyden daha çok kıskanıyordu, aralarındaki kaybolmuş dengeyi yeniden kurabilirmiş gibi bazen onu zorla almak, ırzına geçmek istiyordu, ama bu şekilde iktidarsızlığı daha çok açığa çıkıyordu. Kadını bıraktıktan sonra başını göğüslerinin arasına gömmek ve bir çocuk gibi hıçkırmak için aceleyle nikâhlı eşlerinden birine gidiyordu. Hâlâ çabucak uyuyabilen

karısı onu kollarına alıyor, ensesinde hissettiği erkeğin nefesi ona nasıl sahip olacağını bilmediği başka bir kadına öldürücü bir aşk duyduğuna dair belli belirsiz bir his veriyordu. Böylece uykusunun ortasında kimseye ait olmayan bir kadının acı vermeye gücü yeten tek kadın olduğu için istisnasız bütün erkekler tarafından tapıldığını keşfediyor ve hâlâ uykudayken kendi kendine, Erkekler sadece onlara acı çektirenleri severler, diyordu.

Anne ve Kızı

Aynadaki uzun ve ince duruşunu gördü. Başının etrafında gecenin renginde bir hale vardı, gözleri güneş kadar büyük ve yuvarlaktı. Vücudunun kıvrımları nehir ve deniz arasındaki yeşil tepenin üzerine serilen gökkuşağının renkleriyle yanıyordu. Dünyayı kucaklamak için kollarını açıyor, ayaklarını yere müziğin ritmiyle basarak bacaklarını oynatıyor. Sabahın melodileri gecenin armonisi gibi vücudunu harekete geçiriyor, çünkü dinlenmek bilmeyen bir aklı ve dans etmekten vazgeçmeyen bir vücudu var, etraftaki hava sevdiği müzik, göğsündeki müzik ciğerlerini dolduran havadır. Bedensiz bir ruh gibi uzayda uçuyor, bir kalçanın yuvarlaklığı veya bir karnın kıvrımı olmayan bir ruh gibi dans ederek hızla dönüyor ve başını gökyüzüne kaldırarak onu tutsak ediyor. Fakat kendisi hiç kimseye tutsak olmuyor.

Kapıya vurulduğunu duyuyor, bu vuruşu bir diğeri ve bir diğeri takip ediyor, unutmayacak veya başka bir şeyle karıştırmayacak kadar iyi bildiği üç vuruş. Ufak yüz bulutlardan bakıyor ve onu başkasıyla karıştırmayacak kadar iyi tanıyor, çünkü onu bir milyon başka yüzün arasından hemen seçebilir. Derisinin altında bir damla kan olmayan soluk beyaz ve küçük el manşetinden dışarıya çıkıyor. Göz gecedeki bir delik gibi büyük ve siyah. Küçük vücudu göğsünde saklıyor ve koşmaya başlıyor, durma-

dan ve arkasındakilerin demir topuklarıyla yürüdüğünü duyabiliyor çünkü her ayakkabının altında çelikten yapılmış bir nalça ve her elin kavrayışında bir taş veya öldürmekte kullanılan bir alet var. Annesinin göğsünde, kalbine yakın saklanmış yatıyor, kalbi annesinin her nabız atışıyla atıyor, beş parmağı annesinin başparmağını sıkıca tutuyor, annesi doğan güneşin aydınlığı etrafı kaplamadan önce gecenin örtüsü altında devamlı koşuyor, güneş ona bir şans vermek için oyalanıyor ve ay da kendisini bir yerde saklamış, yıldızlar başka bir yere uyumaya gitmişler ve böylece bütün dünyada yukardan aşağıya kadar araştırsanız bile en ufak bir ışık bulamazsınız. Muhafız sürgüyü sürerken Ayetelkürsi'yi tekrarlayarak saraydaki son kapıyı kilitledi, İmam, Allah Partisi'nin ve Şeytan Partisi'nin bütün üyeleri uykudaydı ve hatta rüzgâr ve bütün ağaçlar da uyuyordu.

Ayakta durup görülmekten korkarak etrafına bakıyor. Ardından bir engel bulunmadığından emin olarak çocuğunu göğsünden çıkarıyor ve çakıl taşlarıyla taşları bir tarafa iterek, bir annenin göğsüne benzer hale getirmek için yumuşak toprağı yerin yüzeyine serpiştirerek avucuyla düzgün bir yatak yapmaya başlıyor ve her şey hazır olduğunda onu nazikçe yere koyuyor. Yüzü kundaktan dışarıya bakan solgun bir yama, dişleri soğuktan takırdıyor, annesi omzundaki siyah yün şalı alıyor ve sıkıca küçük vücudun etrafına sarıyor. Küçük bir el annenin parmağına dokunuyor ve beş parmak sıkıca tutarak kıvrılıyor. Anne onun tutuşuna uzun bir süre, içinden geçen bir iç çekişi kadar uzun bir süre izin veriyor, çünkü peşinde olduklarını ve aralarındaki mesafenin kısaldığını unutuyor. Son nefesine kadar, ona bakarak ayağa kalkana ve onu durmadan birbiri ardına sırtından bıçaklamalarına kadar parmağının küçük elde kalmasına izin verdi, böylece onlara bakmayı reddederek yüzünü çocuktan uzağa çevirdi ve onlar sırtından bıçaklamaya devam ettiler. Fakat vücu-

du eğilmeyi veya düşmeyi reddederek ayakta durmaya devam etti, çünkü daha önce yere düşmüştü ve daha önce düşen bir şey tekrar düşerse sadece bir kere daha ayağa kalkabilir.

Bağırabildiklerince yüksek sesle ona bağırdılar fakat onlara sırtını vermeye devam etti çünkü yüzünü döner dönmez kaçacaklarını biliyordu. Hepsini teker teker tanıdığını çok iyi bildiklerinden gözlerinin onların yüzüne dikilmesine dayanamazlardı, çünkü İmam'dan başlayarak muhafızlara, nöbetçilere ve en alt düzeydeki uşaklara kadar o ya da bu zamanda hepsi ona sahte bir yüz takarak gelmişti. Fakat Saadet Evi'nde ve onun yatağında kauçuk yüzlerini, bıyıklarını, sakallarını, türbanlarını ve külotlarını çıkartıyorlardı. Böylece bütün insanlar içinde sadece o, onları elbiseleri, omuzlarında rozetleri veya göğüslerinde yıldızları veya ceketlerine iğnelenmiş madalyaları olmadan görmüştü ve hepsi birbirlerine benziyordu, aynı kokuyorlardı, aynı hareketleri yapıyorlardı çünkü hareketleri yapan, birden saldırıp birden geri çekilen veya yenilgi bayrağını birden havaya kaldıran ve havai fişekler gökyüzünde patlamaya ve insanların tezahüratları her yerde çınlamaya devam ederken bir horoz ibiği gibi dalgalanmasına izin veren hep onlardı. Parmaklarının arasında pirinç ziller şakırdarken dans kostümünü giyerek ışıkların altında yarıçıplak dururdu ve vücudu sıcaktı, aklı bir kılıcın kenarı gbi serindi, gözleri açık ve sıcak bir yaz gününün güneşi gibi kıpkırmızı yanardı. Her birinin, biri gözlerinden yaşlar akan yakışıklı ve nazik, diğeri çıkık yuvarlak gözler ve bir kılıç gibi sivri burnuyla Şeytan'ınki gibi karanlık iki çehreleri olduğunu bilerek gözlerini yere çevirdiklerinde tek tek onların yüzlerine baktı.

Şarkı söylediğinde sesi müzikti, bir geyik gibi ince vücudu aşktı. Dans etmeye devam ettiğinden bıçak darbelerinin önden mi arkadan mı geldiğine aldırmadı. Ölüm düşüncesi onu kaygılandırmıyordu. Allah Partisi'nin ya da Şeytan Partisi'nin bir

üyesi değildi, bir kadın ya da bir erkek değildi, bir insan ya da bir şeytan değildi fakat bir anda bütün bunların hepsiydi ve eğer bir parçası düşse bile bütünü dansa devam etmek için hep oradaydı.

Mahkeme

Onun başını vücudundan çekip çıkarmaya çalışırlarken köklerinin toprağın derinliklerine girdiğini keşfettiler, yoruldukları kadar korktular da, böylece korkularını yorgunluklarının arkasına sakladılar ve başlarını güneşten korumak için gölgede oturdular. Mendilleriyle yüzlerindeki teri sildiler ve bezin altında yüz hatları yok oldu sanki bir yüzün diğerinden veya başındaki ya da omzundaki bir rozet haricinde bir insanın diğerinden ayırt edilebileceği bir iz bırakmayarak daha önce her şey silinmiş gibiydi.

Önünde durup yüzünü mendiliyle silen Emniyet Amiri'nin omzunu tanıyabildi. Ona, Emri uygulamamızdan önce söyleyecek herhangi bir şeyin var mı? diye sordu. Ne emri? dedi kız. İmam'ın, ulusun ve Tanrı'nın emri, dedi. Kız adamın sorusuna cevap verme zahmetine girmeyerek sessiz kaldı. İmam'a, ulusa ve Tanrı'ya inanmıyor musun? diye sordu. Hepsine birden mi? diye sordu. Evet, dedi. Erkek kalemle kitaba bir şey yazdı. Sessizlik onun düşündüğü anlamına gelir ve düşünmek inanç eksikliğine işaret eder. Yüzünü mendiliyle tekrar sildi ve sordu: Söyleyecek başka bir şeyin var mı?

Masum olduğumu, hiçbir günah işlemediğimi, bir annem olduğunu ve onun güneş olduğunu, yüzlerini ve adlarını bilmedi-

ğim sayısız babam olduğunu söylemek istiyorum. Ayrıca kâğıda yazılı kelimelerin harflerini okuyamıyorum ve Saadet Evi'nde yaşıyorum fakat kalbimde keder var. Sizin için gündüz olan benim için gece, sizin için mutluluk olan benim için keder. Sizin için zevk benim için acı ve sizin için zafer benim için yenilgi anlamına geliyor. Sizin cennetiniz benim cehennemim, sizin şerefiniz benim utancım, oysa benim utancım sizin şerefinizdir. Benim mantığım sizin için çılgınlık, benim çılgınlığım sizin için mantık olur. Eğer vücudum ölürse kalbim yaşayacaktır fakat içimde en son ölecek şey aklımdır, çünkü o en azıyla yaşayabilir ve içimdeki her şey aklımdan önce ölür. Bir taneniz bile benim aklıma hiçbir zaman sahip olmadınız. Hiç kimse. Vücuduma ne kadar sık sahip olursanız olun, aklım sizin ulaşacağınızdan hep daha uzaktaydı, gündüz güneşin, gece gökyüzünün gözü gibi.

Bir avuçlarını diğerine büyük şaşkınlıkla vurarak önünde uzun bir sıra halinde durduklarını gördü. Onlar, O bir büyücü ya da bir çılgın değil, dedi. Onlar, Aklını tümüyle kontrol ediyor ve söyledikleri mantıklı, dedi. Onun mantığı herhangi bir çılgınlığından daha tehlikeli geldi onlara ve taşlanarak öldürmekten daha hızlı bir yöntemle öldürmeye karar verdiler, böylece daha fazla bir şey söyleme fırsatı olmazdı. Ayrıca mahkemesinin gazetede haber olmaması, dosyasının kesinlikle kapalı kalması ve yeryüzünün derinliklerine sonsuza kadar gömülmesi için emir çıkarttılar.

İMAMIN DÜŞÜŞÜ

Türkiye'de "Sıfır Noktasındaki Kadın" adlı yapıtı ile hem yankı uyandıran hem de büyük satış rakamlarına ulaşan Neval El-Saadavi bu kez son romanı "İmam'ın Düşüşü" ile okurların karşısına çıkıyor.

Erkek egemen ve dindar bir toplumda kadının yeri neresidir? Onun masumiyetinin kriterleri nelerdir? Neden ilahi yasa erkeğin ihanetine izin veriyor da kadınların ihanetini Şeytan esinlemiş oluyor?!

Doğmuş olmasının bile suç olduğu güzel gayrimeşru kız Bintullah İmam tarafından haksız yere zina ile suçlanır. Taşlanmadan evvel "Bu kız günahın meyvesidir, onu kim öldürürse hem bu dünyada hem de daha sonra cennette cömertçe ödüllendirilecektir," dediklerini duyacak kadar vakti olur.

Onu öldüren Tanrı mı, taşları atan eller mi?